

Siyah Pembe Üçgen

İftiharla sunar

80'lerde

LUBUNYA

Olmak

80'lerde LUBUNYA olmak

Bu kitap Global Diyalog Vakfı tarafından finansal olarak desteklenen ve Siyah Pembe Üçgen İzmir Derneği tarafından yürütölen “LGBT Sözlü Tarih” projesi kapsamında yayına hazırlanmıştır. Yayının içindeki görüşlerin Global Diyalog Vakfı’nın fikirlerini yansıttığı düşünölmemelidir.

80'lerde Lubunya Olmak

Siyah Pembe Üçgen Tarih Dizisi
Şubat 2012

Yayına Hazırlayan: Erdem Gürsu - Sinan Elitemiz

Düzeltili: Bülent Kale

Kapak Tasarımı: B. Refik Keçeli

Siyah Pembe Üçgen

Adres: Kıbrıs Şehitleri Cad. 1447 Sok. No: 4/6
Alsancak, Konak, İzmir

Telefon & Fax: +90 232 4644459

E-Posta: dernek@siyahpembe.org

URL: <http://www.siyahpembe.org>

80'lerde Lubunya Olmak

İçindekiler

Önsöz	7
80'li Yıllara Genel Bakış	11
Ahu.....	21
Belgin	47
Bennu	89
Cansel	109
Demet	123
Deniz	151
Filiz	181
N.K.	197
Özlem	207
Fotoğraf Albümü.....	217

Önsöz

Bu kitap, Siyah Pembe Üçgen İzmir Derneği tarafından Global Diyalog Vakfı'nın desteğiyle yayınlanmaktadır. Derneğimizin LGBT tarihi alanında yayınladığı ilk kitap olması açısından, örgütün politik duruşunu göstermesi babında önemli bir yeri doldurmaktadır. Bir sözlü tarih çalışması yapmak uzun süreden beri gündemimizde olsa da, bu çalışmaya ancak 2010 yılının Aralık ayında başlayabildik. Böyle bir çalışma yürütmek istememizin temel nedeni, Türkiye'deki LGBT bireylerin tarihine ilişkin yeterli kaynak bulunmamasıydı. Amacımız, kişilerin yaşam hikayelerinden yola çıkarak Türkiye'nin son 40 yılına LGBT bireylerin yaşantılarından ve tanıklıklarından hareketle bakabilmektir. Kendimize başlangıç çalışma alanı olarak 70'lerin sonunu, 80'lerin başını seçtik. Hiç kuşkusuz, bu tarih

aralığını seçmemizin nedeni, Türkiye'nin siyasi tarihinde bir kırılma noktası olan 12 Eylül Darbesi öncesi ve sonrasında yaşananlardı.

12 Eylül darbesi toplumun büyük kesimini derinden etkiledi. Bugüne kadar darbe rejiminin mağduru kesimler, farklı çalışmalarla bu döneme çeşitli açılardan ayna tutmaya çalıştılar. Ancak LGBT bireyler bu dönemde gerek asker gerek polis tarafından çok fazla ayrımcılığa uğramış ve şiddet görmüş olmalarına karşın bu konuda şimdiye kadar toparlayıcı bir doküman oluşturulamamıştı. Bu sözlü tarih çalışması ile LGBT bireylerin, Türkiye'nin siyasi tarihiyle de çokça ilintili olarak, maruz kaldıkları ayrımcı tutumlar ve hak ihhlallerini bir sistematik içerisinde sizlere ulaştırmayı hedefledik.

Elbette tüm gayretlerimize rağmen ulaşamadığımız birçok kişi ya da belge oldu, zaman zaman yetersiz kaldık, bocaladık. İlk defa böylesi bir çalışma yapmanın getirdiği amatörlikle, doldurmaya çalıştığımız boşluğun gerektirdiği profesyonelliği elimizden geldiğince dengede tutmaya çalıştık. Çalışma esnasında olabildiğince çok LGBT bireyle görüşmek istedik. Bunların bir kısmı görüşme talebimizi reddetti, bir kısmıyla ise fiziki şartlar elvermediğinden görüşülemedi. Sonuçta elinizdeki kitapta yer alan dokuz LGBT bireyin çoğu ile birden fazla açık uçlu görüşmeler gerçekleştirildi. Sohbet şeklinde olması için çabaladığımız görüşmeler kayda alındı. Ardından ses kayıtları deşifre edildi, değerlendirildi. Yetersiz bulunan ya da anlaşılmayan kısımlar için tanıklarla yeniden görüşüldü. Anlatı-

lan olaylar ve mekanlar hakkında tutarlılık olup olmadığı kontrol edildi. Ekip olarak günlerce saatler süren tartışmalar yaptık. Görüşmeler haricinde de döküman araştırdık. Çeşitli kitaplardan, fanzinlerden yararlandık. Bunları görüşmelerle karşılaştırdık ve araştırmamıza yeni katkılar sunanları kullandık. Anı fotoğrafları için ayrıca çaba sarf ettik. Görüşmecilerin eski albümlerinden döneme ait fotoğraflarını bizimle paylaşmalarını rica ettik. Elinizdeki kitap tüm bu çalışmaların harmanlanmasıyla ortaya çıkarıldı. Her ne kadar, araştırdığımız dönemi olabildiğince geniş bir perspektifle ele almaya çalışsak da bu çalışma içerisinde şu ya da bu şekilde yer alamamış birçok olay ve kişi olduğu da unutulmamalıdır.

Siyah Pembe Üçgen İzmir Derneği olarak, önümüzdeki dönemlerde de çalışmalara devam edeceğimizi ve her dönem bir önceki deneyimlerimizin üzerine koyarak, eksikliklerimizi giderek çalışmalarımızı sürdüreceğimizi belirtmek isteriz.

Bu kitap tamamıyla kolektif bir çalışmanın sonucunda ortaya çıkmıştır. Öncelikle bizimle görüşmeyi, yaşam hikayelerini anlatmayı, anılarını ve fotoğraflarını paylaşmayı kabul eden ve bu kitapta yayınlanmasına izin veren dönemin LGBT tanıkları Ahu'ya, Belgin'e, Bennu'ya, Cansel'e, Demet'e, Deniz'e, Filiz'e, N. K.'ya ve Özlem'e sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Ayrıca, söyleşileri gerçekleştiren Deniz ve Erdem'e, görüşmelerimiz için her türlü desteği sunan tüm LGBT örgütlerine, Meyra'ya; söyleşilerin çeviri

yazımlarını yapan Aysun'a, Damla'ya, Lâl'e, Berkant'a, Erdi'ye ve Yavuz'a, ortaya çıkan metinleri redakte eden Rahşan'a ve Bülent'e teşekkür ederiz.

Global Diyalog Vakfı ile birlikte 2011 yılı boyunca yürüttüğümüz 1980'li yıllara tanıklık eden LGBT bireylere yönelik bu sözlü tarih çalışması da göstermiştir ki, LGBTT bireylere yönelik sistematik şiddet ve dışlama günümüzde de halen devam etmektedir. Siyah Pembe Üçgen İzmir Derneği olarak, sözlü tarih çalışmalarını on yıllık aralıklar şeklinde devam ettirmeye karar verdik. Bu on yıllık aralıklardaki çalışmalarımızı, yine söz konusu döneme ait belirgin sistematik şiddet vakaları üzerinden kurgulamayı planlıyoruz. Elinizdeki çalışmada 1980'li yıllardaki 12 Eylül Darbesi, ardından gelen yasaklar ve şiddet olaylarını ele aldık. Sıradaki çalışmamızda ise 1990'lı yıllarda tanık olduğumuz Ülker Sokak Olayları'nı* çalışmanın belkemiği olarak seçtik. Sözlü tarih çalışmalarımızın devam edeceğini ve Ülker Sokak Olayları ile ilgili çalışmanın da siz okuyucularla kitap olarak buluşacağını buradan sizlere duyurmaktan mutluluk duyarız.

Siyah Pembe Üçgen İzmir Derneği

* Türkiye'deki LGBT hareketi için bir vahşet deneyimidir. Bu ifade, Haziran 1996 yılında İstanbul'da gerçekleşecek olan "Habitat II" konferansından önceki dönemde İstanbul'un Beyoğlu İlçesi'nin Cihangir Mahallesi'ndeki Ülker Sokak'ta LGBT bireylerin kökünü kurutmak amacıyla yapılan vahşi müdahaleler ve yaşanan olaylar için kullanılır.

80'li Yıllara Genel Bakış*

* Bu bölümün hazırlanmasında yararlanılan eserler:

1) Ali Erol. *Eşcinsel Kurtuluş Hareketinin Türkiye Seyri*. Cogito Sayı: 65 / Bahar 2011

2) Deniz Yıldız, *Türkiye Tarihinde Eşcinselliğin İzinde; Eşcinsellik Hareketinin Tarihinden Satır Başları-1:80'ler*, Kaos GL, sayı: 30, Ocak-Şubat 2007

Türkiye’de LGBT bireylerin yaşamlarına ilişkin verilere 1970’ler ve sonrası üzerinden ulaşılabilir. Bu dönemde, trans kadınlar ve eşcinsel erkeklerin birarada hareket ettiklerini görmekteyiz. 70’lerin başlarında Abanoz Sokağı etrafındaki evlerde hem çalışıp hem de yaşayan trans kadınlar, 1978’de Saadettin Tantan’ın İstanbul Asayiş Şube Emniyet Amirliği döneminde bu bölgeden uzaklaştırılmışlardı. Kendilerine yeni mevki olarak Dolapdere’yi seçen trans kadınlar burada da barındırılmamışlardır. 12 Eylül 1980 askeri darbesi sonrasında İstanbul’dan trenlere bindirilip sürgün edilmeye çalışılan trans kadınlar 1981 yılında sıkı bir şekilde uygulanmaya başlayan sahne yasaklarıyla bera-

ber barınma ve istihdam konusunda ciddi sıkıntılar yaşamışlardır. Birlikte yaşam kültürüne darbe vurulmuş, insanlar sokakta bırakılmışlardır. LGBT bireylerin medyada yer almasına da yasaklar getirilmişti. Medyada LGBT bireyler ile ilgili haberlerde çoğunlukla “homoseksüel, kadın kılığında erkek” gibi ifadeler kullanılıyordu. Eşcinsel ve biseksüel kadınlar ve trans erkeklerin varlığı ise tamamıyla görmezden gelinmekteydi.

Bu dönemde Türkiye medyasında “eşcinsel”, ne olduğu tam olarak kestirilemeyen hayali bir varlıktır. Hatta bu hayali varlık, hayattan daha da koparma, uzaklaştırma ve toplumun dışına atma gayretiyle özellikle “homoseksüel” olarak adlandırılır. Kerameti kendinden menkul her türlü uzman/akademisyen de, sokaktaki vatandaş da, emniyet mensubu da, halkı bilgilendirecek gazeteci de, söz birliği etmişçesine, “normal” kategorisine sokamadıkları herkesi “homoseksüel” diye adlandırdılar. İster bıyıklı biri, isterse çoktan operasyonunu tamamlamış bir transeksüel olsun, Türkiye medyası için fark etmiyordu.

Bu dönem aynı zamanda “homoseksüel” tabir edilen insanlara yönelik ayrımcılığın, baskının ve işkencenin doruğa çıktığı bir süreçti. Dönemin haftalık dergilerinden Yeni Gündem, “suçu olmayan suçlu” diye kapak yapmıştı.

Bu dönemin dergilerinde eşcinsellik, daha doğrusu her türlü cinsellik, bir “haber” konusuydu. Çoğunda da yaratılan, kurgulanan ve genelde “kapak” olan bir haber nesnesi olarak

sunuldu. Başta “Nokta” dergisi, “Sokak”, “Yeni Gündem”, biraz geriye gidersek “Yankı”, bu dönemden hatırlayabileceğimiz dergiler olarak sıralanabilir. Yine de dönemin TRT’sinin inkârı, inkâr edemediğinde “psikoseksüel patoloji” ile “ahlâksızlık” zihniyetiyle harmanladığı sunuşu hatırlandığında bu dergilerin “kapak” dosyaları eşcinseller için soluk alınabilecek vahalar gibiydi. O dönem resmi ideoloji eşcinselliği poşetlenmesi gereken bir “muzır”lık olarak görüyordu. Eşcinsellik, daha doğrusu, dönem itibarıyla “homoseksüellik”, günlük, ulusal gazetelerin ancak “3. sayfa”larında kendine yer buluyordu. Aslında çoğu yine bu gazetelerin patronlarınca ucuz versiyon olarak çıkarılan ve “bulvar basını” da denilen günlük gazetelerde eşcinselliğin sunulduğu ise her türlü “fantezi” sınırlarını zorlar nitelikteydi. Hitap edilen kesimlere göre cinselliğin sunumu çeşitlenirken örneğin lümpenler ve işçiler için “Tan” gazetesi, patronlar ve beyaz yakalılar için ise “Playboy” medyada arz-ı endam ediyordu. Eşcinsellik de bazen sürmanşet, bazen de duruma göre ortalığı renklendirecek bir malzeme oluyordu.

Bu dönemde Avrupa ve Amerika kamuoyunda AIDS gündeme yerleşmişti ve haliyle Türkiye medyasına yeni malzeme çıkmıştı. Bugün artık AIDS’in bir “eşcinsel hastalığı” olmadığını anlayan Türkiye medyası o zaman yine sınıfta kalmıştı. Her konunun uzmanı köşe yazarları, o dönemde, “AIDS, Tanrı’nın eşcinsellere bir laneti” tekerlemesini tekrarlamaktan geri durmamışlardı.

“Normal” görülmeyen eşcinselliğin haberi de normal sunulamazdı. İçinde eşcinsellik geçen veya eşcinselliği çağrıştıran bir haber, okura “flaş haber” olarak sunulur. Cinsiyetçi ve ırkçı zihniyetlerden beslenmekten geri durmayan medya, eşcinsellikle ve eşcinsellerle ilgili haberlerde bu zihniyetini yeniden üretmekte sakınca görmez. Yalan, yanlış, abartı, aşağılama, ayrımcılık söz konusu “flaş haber”lerin alışıldık süsleridir. Gazeteci, cehaleti oranında küstah, gücü oranında zalimdir. Çünkü bir haber nesnesi olarak “eşcinsellik” ortalık malıdır. Çünkü gazeteci için örgütsüz ve en sorunsuz alandır. Bir eşcinsel bireyin ortaya çıkıp “düzeltme” yapamaya-acağı, hakkını arayamayacağı herkesin malumdur.

80'lerin ilk yılları trans bireylerin beden geçiş süreçleri için de zorlu yıllardı. Devletin şart koştuğu ameliyatları gerçekleştirmiş olmasına rağmen birçok trans birey kimliklerini değiştiremiyordu. Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu uyarınca bir çok keyfi muamele yapılmaktaydı. Özellikle Sirkeci'deki İstanbul Emniyet Müdürlüğü olan Sansaryan Han ve “Cancan” diye anılan Zührevi Hastalıklar Hastanesikolektif bir şekilde çalışıyordu. Polis ekipleri tarafından gözaltına alınan trans bireyler bazen günlerce burarlarda mahsur kalıyordu. Bu gözaltı ve inceleme süreçlerinde şiddet, şantaj ve rant yoğun olarak görülmekteydi. Polis memurları trans kadınlarla zorla cinsel ilişkiye giriyor, saç kesiyor, sopalarla vuruyordu. Hastane çalışanları ise işleri halletmek için rüşvet talebinde bulunuyorlardı. Ka-

nunda eşcinsellikten söz edilmemiş olmasına karşın, zamanın İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut meclisteki bir konuşmasında şöyle dedi: 'Yeni kanun bizlere homoseksüellik şüphesi olan kişileri 24 saat gözaltında tutma yetkisi veriyor... Homoseksüelliğin anti-sosyal eğilimlerden biri olmadığına inanmıyoruz. Böyle sapık düşünceleri ve eğilimleri olan kişilere karşı katı olmalıyız. Bu tür insanların sayısı her geçen gün artmakta... Bu yüzden biz, her yerde, özellikle büyük şehirlerde bu insanlara karşı kanunlar çıkaracağız.'

1985'te 116, 1986'da 100 eşcinselin 'bu işi yaptığı' tespit edilip parmak izi alınmış, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürü Hasan Ceyhan bir yandan eşcinselliğin Türk Ceza Kanunu'na göre suç olmadığını söylerken, diğer yandan "Suç değilse neden parmak izleri alınıyor?" sorusuna "Ehliyet alınırken sizin parmak iziniz alınmadı mı? Hem alsam ne olur, almasam ne olur? Kimlik tespiti için aldık, o kadar. Bir yerde bu işi yaparken yakalanmış, eşcinsel olduğunu söylemiş, biz de onu kayıtlara geçirdik" yanıtını verme cüretini kendisinde bulabilmişti.

Aynı dönemde eşcinsellerin bir parti kurup kuramayacağı tartışmaları başlamıştı: ANAP Genel Sekreteri Mustafa Taşar "eşcinsellerin tedavi ettirilip topluma kazandırılması gerektiğini", DYP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Dülger "toplumun ve tabanlarının eşcinselliği aşağılık bir konum olarak değerlendirdiğini", DSP İzmir Milletvekili Fikri Ertan "eşcinselliğin dışlanarak,

aşağılanarak yaklaşılmaması gereken büyük ölçüde biyolojik bir sorun olduğunu” söylemişti. SHP Genel Başkan Yardımcısı Fikri Sağlar ise “Böyle bir partileşme işine girişilmesinin kişisel olarak bir sakıncası olduğunu zannetmiyorum. Bağımsız, demokrat ve uygar bir ülkenin gereği, her görüşün örgütlenerek sesini duyurmasıdır. Biz şu anda programımıza eşcinsellerin vatandaşlık haklarına ilişkin ek bir madde koymayı düşünmüyoruz. Herkes yasalar önünde eşittir ve eşit muamele görecektir. Bizim programımızda insan hak ve özgürlüklerini savunacağımız zaten belirtiliyor” diye görüş bildirmişti.

1980'lerin ikinci yarısındaki iki önemli gelişmeden birİbrahim Eren ve arkadaşları'nın Radikal Yeşil Parti'yi kurma çalışmaları, diğeri ise Arslan Yüzgün'ün “Türkiye’de Eşcinsellik-Dün, Bugün” kitabıydı. Her iki gelişme de o dönem medyada geniş yer bulmuştu.

İbrahim Eren, Almanya’da yeşil parti üyeleri ile de görüşmüş ve Türkiye’de feministler, antimilitaristler ve eşcinsellerle birlikte yeni bir parti kuracaklarını duyurmuştu. Bu çalışmalar açlık grevi gibi çeşitli eylemlerle ve girişimlerle devam ettirilmeye çalışılsa da, 90’lı yılların başında tamamıyla sona ermiştir. Sonuç olarak, böyle bir parti hiçbir zaman kurulamamıştır.

1986 yılında yayınladığı “Türkiye’de Eşcinsellik-Dün, Bugün” kitabıyla adından söz ettiren Arslan Yüzgün, “eşcinsellik” konusunda basına da demeçler vermiştir. İçindeki anketler ve gerçek yaşantıların aktarımı ile alanındaki ilk büyük yayın olan eserin, muzır neşriyat yasasın-

dan dolayı poşette satılması uygun bulunmuştu. Arslan Yüzgün, daha sonrasında bulunduğu noktayı politik bir zemine taşımak ve direkt olarak siyaset alanına müdahil olmak için çeşitli girişimlerde bulunmuşsa da bu girişimler de sonuçsuz kalmıştır.

1988 yılına gelindiğinde ise Turgut Özal'ın girişiyle, Bülent Ersoy için yeniden düzenlenen yasalar neticesinde trans bireylerin trans geçiş ameliyatları yasallaşmıştır. Trans bireyler için özgürlük yolları az biraz aralanırken bu sefer de Ahlak Masası şefi Doğan Karakaplan, trans bireyler ile uğraşmaya başlamıştır. Doğan Karakaplan zamanında yaşanan şiddet ve keyfi uygulamalar 90'ların ilk yıllarına kadar devam etmiş, sonrasında Ülker Sokak Olayları ve onu takiben 2000'lerdeki Eryaman Olayları ile trans bireylere yönelik sistematik şiddet devam etmiştir. 80'li yıllarda çok az olan LGBT bireylere yönelik nefret cinayetleri ise 90'lar ve 2000'lerde hızlı bir artış göstermiştir. Şimdilerde ise ev katliamlar, Trafik Kanunu ve Kabahatler Kanunu'ndan kesilen idari para cezalarının yanı sıra devam eden keyfi uygulamalar ve şiddet olayları, sistematik yıldırmanın ne denli köklü ve güçlü olduğunu göstermektedir.

Ahu:

“80 İhtilali’ne kadar Ankara’daydım. Ev-deydik. Benim laçom vardı. Yatıyorduk. Arkadaşım geldi, kapıyı çaldı: Kalk, dedi. N’oldu, dedim. İhtilal oldu, dedi. Ben dedim, ihtilal ne demek? N’oldu, ihtilal ne, bilmiyorum çünkü... Bana dedi ki, kocana sor. Kocam da makine mühendisiydi, Sümerbank’ta çalışıyordu. Ben 20 yaşındaydım, o da 23-24... İhtilal olmuş, dedim ben. Okumuş kültürlü bir insandı. O bana izah etti. “Askeriye el koydu” dedi, “sokağa çıkma yasağı var.” Ben de, tamam, dedim o zaman.”

Ben 1960, Samsun-Bafra doğumluyum. İlkokulu orda okudum. İlkokulu bitirdikten sonra İstanbul'a geldim. Annem İstanbul'daydı. Köyde abim, ben ve yengem beraber oturuyorduk. Bir de babaannem ve büyükbabam. Babam İstanbul'daydı; Ayırdı babamla annem. Ben doğduğumda başka bayanlarla beraberdi benim babam...

Ben annemin yanına geldim. İlkokulu bitirdim ve İstanbul'a kaçtım ben. Kaçtım yani. Köyden İstanbul'a kaçtım. İlkokulu yeni bitirmişim, çocuktum daha. Yaşım kaç ki? 12 yaşında işte. Kaçtım İstanbul'a, annemlerle kaldım.

Biz fakirdik; kapıcıydı benim annem. Hiçbir zaman evlenmedi. Tek başına çalışıyordu. Bir so-

kakta bizim evimiz buradaydı, rahmetli babamın evi de ilerdeydi. Babam başka kadınla birlikte yaşıyordu. O da kapıcılık yapıyordu, biz de kapıcılık yapıyorduk. Ama ben annemi çok sevdiğim için hep annemin yanında kalıyordum, anneme yardım ediyordum. Sekiz katlı bir binaydı, asansör yoktu, ben siliyordum orayı, temizliyordum. İşleri ben yapıyordum.

Okula gidemedim ama hocalarım köydeyken demişlerdi, -ben çok öğretmen olmak isterdim- "bunu okutun" falan diye. Ama okutmadılar yani.

İstanbul'da Aksaray'daydık. O zamanlar Aksaray da Aksaray'dı hani benim zamanımda. Zengin apartmanında çalışıyorduk. Annem o zamanın parasıyla daire başı 25 lira mı, 50 lira mı ne, öyle bir şey alıyordu. 16 daire vardı. Bazı hayat kadınları da vardı, ev tutuyorlardı ordan. Ben görürdüm onları, heveslenirdim.

Ben çocukken bende vardı bir şeyler. Köyde benim adım duyuldu. İlkokula giderdim ben, başımda tülbent ayağımda eteklikler... Köyde herkes biliyordu beni. Zeki Müren diyorlardı da, ben Zeki Müren'in Zeki Müren olduğunu bilmiyordum ki. İlkokula gidiyordum daha, 8-9 yaşındaydım. Bir komşumuz, köy yerinde bir kadın, bana dedi ki: "Sen Zeki Müren gibi olacaksın." "O kim?" dedim, "Ben tanımıyorum." Ben sonra şimdi idrak ediyorum. Kadın bana doğruyu söylemiş yani.

Hep kız gibi hissediyordum kendimi. Köyde abimin arkadaşları geliyordu. Beni istemeye gelecekler diyordum. Ben avluyu süpürüyor-

dum, işte tülbent takıyordum. Evcilik oynuyordum.

Abimden dayak yemedim mi? Yedim: ‘Sana yakışmıyor. Erkek gibi ol’ derdi. Ama daha çocuk olduğum için pek aldırış etmiyorlardı. Bir de anne-baba olmadığı için abim çok üstüme düşmüyordu. Çok da şımarık büyüdüm. Bir de rahmetli büyükannem olduğu için bana kimse dokunamazdı. Rahmetli büyükannem, toprağı bol olsun, beni çok sever, kayırırdı. Kimse dokunamazdı bana. O yüzden çok şımarık büyüdüm.

İşte öyle geldim İstanbul’a. İstanbul’da Aksaray zaten beynelmilel bir yermiş. Aksaray denilince bataklık, fuhuşun, birahanelerin her şeyin olduğu yer Aksaray’mış o zamanlar. 1972-73’lerde. Rus karıları, bilmem neler, Beyazıt’a doğru çıkarken Kapalıçarşı’ya doğru her şey ordaymış. O devirlerde ben otostop yapıyordum. Kızım diye satıyordum kendimi. İlişkiye girmiyordum para alıyordum. Koli vermiyordum* yani, kızım, diyordum, dokunma, diyordum. 13 yaşında bir çocuğum daha.

Annemin yanına ilk geldiğimde de kız gibiydim. Mahallede altı ay beni kız zannetti çocuklar. Annem ne diyecek, işe batmış. Koca yok, başka kimse yok. Bir abim var benden 5-6 yaş büyük. Zaten o da çalışıyor. Ne diyebilir?

Babam kontrol ediyordu bizi. Her akşam kontrole gelirdi. Rahmetli babam... Eğer ben evde yoksam, “Nerede çocuk?” diyordu. An-

* Koli vermek: Cinsel ilişkide bulunmak.

nem, “komşuda” derdi. Hâlbuki komşuda da değilim. Veyahut da ertesi gün geldiğinde bana soruyordu: “Neredeydin?”, ben “komşudaydım” diyordum. Annem bana söylüyordu çünkü: “Akşam baban geldi, seni sordu, böyle dedim” diye. Çünkü biz babamızdan çok korkardık. Benim babam alkol alırdı. Alkol aldığı için de çok korkardık babamızdan. Ben babamdan çok korkardım. Gerçi bütün kardeşler, altı kardeşiz, hepimiz de babadan çekinirdik. Babaya saygı vardı.

İki abim, iki ablam vardı. En büyük abim köyde yaşıyordu. En büyük ablam Almanya’daydı. Onun küçüğü ablam İstanbul’da ayrı bir yerde yaşıyordu. Zaten onun küçüğü abimle, benim bir büyüğüm yani, beraber yaşıyorduk, o çalışıyordu. Ondan sonra ben vardım annemin yanında. Bir de kız kardeşim var benden 5 yaş küçük.

Benden bir büyük olan abim benden önce gelmişti İstanbul’a. Aynı evde yaşıyorduk. Bana onlar hiçbir şey söylemediler. O zamanlar ben daha 13-14 yaşındaydım. Mahallede bir komşumuz vardı. Onlar da kapıcılık yapıyorlardı. Kızları vardı iki tane. Adam beni biliyordu; travesti olduğumu. Ben de yeni yeni öğrenmiştim artık. Aksaray’da lubunyaları* gördüm, travestileri gördüm, alıştım, tanıştık. Arkadaş olduk, lubunya dilini** öğrettiler bana. Ama içlerinde en

* Lubunya: feminen görünümlü erkek eşcinsel ya da trans kadın.

** Lubunya dili: LGBT jargonu

küçük benim; 13 yaşındayım. Herkes benle gezmiyor, korkuyorlar, aman bir şey olacak diye. Ümit adında bir arkadaşım vardı; halen yaşıyorsa Allah ömür versin, öldüyse Allah nur içinde yatırsın. Ümit diye bir lubunyayla tanıştım ben hayatımda, benim adımlı da koyan odur. Bana her şeyi öğreten de odur.

Mahallede karşımızda bir bakkal vardı; o da Karadenizliydi. Ben oje sürerdim tırnaklarıma, öyle giderdim bakkala. Karadenizli olduğum için bakkal bağıırırdı bana. Anneme söylerdi: “Şu oğluna bir şey söyle; oje sürüyor, bilmem ne yapıyor” diye. Annem bana bağıırırdı, tamam derdim, silerdim ama gene yapardım aynı şeyi...

İlk seferki köyde olmuştu, çok acı çektim, ben-den çok büyük birisiydi. Ben 9 yaşındaydım. Ben de arzu ettim. Zoraki hiçbir şey olmadı, ama birden bire ani bir hareket olduğu için çok korktum. Ondan sonra ilişkiye girmemeye başladım. İşte sonra 13-14 yaşında bir ilişkiye girdim.

Aşk hayatı da yaşadım; bir çocuk vardı. Çocuk yalvarıyordu bana. Ben deli gibi aşığım. Erkan... Hayatımda unutmam o çocuğun ismini de. Ay, plaklarla aşk yaşıyoruz. Danslar ediyorum çocukla. Ay, nasıl aşığım çocuğa... Çocuk da bana âşık. Ben 13-14 yaşındayım, o da 20 yaşında falan bir çocuk. Güzeldi, yakışıklıydı. Çocuk okuyordu. Akşam oldu mu buluşuyorduk biz, gece parkta buluşurduk. Bir adam vardı, bizi çok severdi. Benim o Ümit dediğim ar-

kadaşım, ben, iki tane de manti*. Bir arkadaşımız daha var lubunya. Üç lubunya, üç manti... Üçümüz aynı eve gidiyoruz. Bir oda böyle, odada plaklar. Çalışyoruz pikapları, dans ediyoruz, ağlıyorum. Ben deli gibi aşığım. Çocuk benle ilişkiye girmek istiyor, ben kabul etmiyorum. “Kimseye vermedim daha” diyorum, “kendimi, genç kızım... Ben bir genç kızım...”

İlk Ümit arkadaşımı görmüştüm. Birahaneler sokağındaydım, ben gece geziyordum. Daha Beyoğlu'na keşfe çıkmamıştım. Aksaray da Beyoğlu gibiydi o zamanlar. Birahaneler var, kulüpler var, sinemalar var. Vatan Caddesi'ne doğru yürüyor millet. Vatan Caddesi'nin ilerisinde lunapark var. Lunapark Gazinosu var. Bütün sanatçılar orda çıkıyor. Öyle bir kalite yer. O zamanlar öyleydi. Yeraltı geçidi var. O zamanlar yeni açılmıştı, yeraltı geçidi. Ben hep oralarda dolanıyordum. Ümit de peşime takılıyordu. Meğerse travestiler varmış oralarda. Değirmenci diye bir meyhane var, oraya geliyorlar. İnsanlar beni yanına almıyorlardı. O erkek kılığındaydı. Lubunyaydı. Birahane oturmuyorlardı, ama beni yanına almıyordu çocuğum diye. Onları görüyordum konuşmuyordum. Ümitle konuşunca bana, çok belli ediyorsun, dedi. Çok kırım kırımmışım böyle.

Yürüyordum. Trikalıydı** o, bıyıklıydı. Ben içimden, erkek bu, dedim. O da bana dedi ki; çok kırıyorsun, çok belli ediyorsun kendini.

* Manti: Genç erişkin erkek.

** Trika: Kıl

dedim; “Sana ne?”, “Olur mu, bak ben de senin gibiyim ama çok belli etmiyorum” dedi bana. Ben çok olmuştum o zaman. Nasıl olurdu o da benim gibi? Ben zannediyordum ki Türkiye’de bir tane ben varım böyle, başka kimse yok. Öyle tanıştım ve o bana her şeyi öğretti.

O gündüzleri çalışıyordu. Ya mühendisti, ya da bir yerlerde tezgâhtarlık mı ne yapıyordu, hatırlayamıyorum şimdi. Bir de bunun çevresi vardı; mesela bankada müdür gibi. 72-73 yılları. Beni tanıştırdığı çevreler, hep devlet işlerinde çalışanlar. Akşam saat 8 oldu mu, herkes işten çıkıyordu. Bir parkımız vardı, orda hepimiz buluşuyorduk. Herkese açık bir park. Oturuyorduk, adamlar gelip gidiyordu. Veyahut da hepimiz kol kola giriyorduk varyanttan aşağıya doğru, Aksaray’ın yeraltı geçidine doğru yürüye yürüye, kırtı kırtı iniyorduk. Alıkan, alıkıyordu*.. Bizi bilen biliyordu. Hepimiz lubunaydık.

Bir arkadaşım vardı Sabri. Ben bu sokaktaydım, o da şu arka sokakta, orda kapıcılık yapıyordu. O da lubunaydı. Evliydi, üç tane çocuğu vardı. Ben evine gitmiştim Sabri’nin, çok severdim, çok saftıkti. Ama Herkül gibi bir adamdı. İri yarı. Bir oturuyordu parkta: “Naber gacı, iyi misin gacı” derdi böyle kalın bir sesle. Kız Sabri, biraz gacı gibi alıksana, diyorduk. Aman abla boş ver, derdi yine kalın sesiyle. Böyle biriydi yani. O bile çıkıyordu. Kapıcılık

* Alıkmak: (1) yapmak,etmek (2) kur yapmak, ilgilenmek, sarkmak

yapıyordu karısıyla beraber. Akşam çark yapı-yorduk*. Ama yaşantı güzeldi.

Ben iki sene onlarla kaldım. Ümit beni her yere alıştırdı. Kulübe götürdü Beyoğlu'na. İlk gör-düm Beyoğlu'nu, şok oldum. Gerçi Beyoğlu'na gitmiştim ama gündüz gitmiştim. Kapıcılık yaptı-ğımız zaman. Ben ve daire 4'teki bir kadın. Ma-latyalı bir kadın vardı. "Gel," dedi, "senle Beyoğlu'na çıkalım". O zaman Beyoğlu'na çı-kacağı zaman herkes çok süsleniyor püsleniyor-du. O kadın da bir süslendi; aaa, zannedersin gazineye gidecek. Kadın öyle bir süslendi. Çık-tık Beyoğlu'na, mağazaları falan gezdik.

Ama sonra ben gece hayatını gördüm. Ümit beni götürdü *Vat 69* diye bir kulübe. Hayatımın dönüm noktası oldu. Yani o gece benim haya-tımdaki dönüm noktası. Çalışıyorum, fabrika gibi bir yerde çalışıyordum. Haftalığımı alıyordum o haftalığımdan 20 lirayı oraya ayırıyordum. Yirmi lira o zamanın parasıyla. Zaten 50 mi 60 mı ne haftalık alıyordum. Gerisini de an-neme veriyordum. Ama o diskoya bir gittim ya...

Ben çocuğum daha. 13 yaşında bir çocuk, ama ellerim öpülüyordu orda. O mantiler, o güzelim insanlar, sanatçılar, Allahım hepsi orda. Huysuz Virjinler, Arzu Okaylar hep ordaydı. Ben o ha-yatı istemiyorum, ben burayı istiyorum, diyor-sun. Ben o tarafa gitmek istemiyorum, ben bu-rada yaşamak istiyorum, diyorsun artık. O dere-ce oldum. Her haftayı ipe çekerdim. Hafta so-

* Çark yapmak : dolaşmak, aranmak, volta atmak

nu gelsin de gideyim diye. Her hafta buluşurduk Ümit'le, oraya giderdik.

Bir gece babam geliyor, beni soruyor. Ailemin öğrenmesi de öyle oldu. Diyorlar ki, kapıcı arkadaşına sor. O da diyor ki, böyle böyle oldu. "Anca gider Vat 69'da bulursun onu" diyor. Annem, üvey annem, babam, polisler, bütün Beyoğlu Karakolu, Vat 69'a geldiler. Benim boynumda -hayatımda hiç unutmam onu, lubunyalığımı o zaman anladı ailem- bir fular, kısa bir fular, bel açık kısa bir bluz. Altına İspanyol paça bir pantolon. Oynuyorum. Ay ışıklar yandı, ben bir gördüm üvey annemi, saklandım. Ay, dedim, annem babam. O zaman beni yakaladılar, anladılar lubunya olduğumu.

Ne olacak, babamdan dayak yedim, tedaviye gittim bir sene. Ailem beni tekrar erkek olmam için tedaviye götürdü. Muayeneye götürdü. Hastaneye gittik. Her yerimden parça aldılar. Her yerimi muayene ettiler. Her şeye bakıldı. Kadınlık hormonum fazla gelmiş. Doktor öyle söyledi. "Ben bunu erkek yapamam" dedi. "İş işten geçmiş" dedi. Öyle deyince ben de annemi hastanede bıraktım, kaçtım.

Arkadaşlara kaçtım. Ümit'e kaçtım. Ümit de biraz şey yaptı, sonra bir arkadaşla tanıştım Osman diye. Sivaslı. Onun ailesine kaçtım. Onlar da kapıcılık yapıyordu Nişantaşı'nda. Ben onlara kaçtım. Onun ailesi de yavaş yavaş öğrenmeye başlamıştı onu. Onla biz kaçtık. İki aileden kaçtık, İstanbul'da başka bir yerde çalışıyoruz. Artık travestilerin gittiği yerlere gidiyorum.

Çilli Taverna diye bir birahane vardı. *Lefter'in Yeri-Çilli Baba'nın Yeri* diyorlardı. Böyle yerin altında bir kulüp. Biz oraya gittik. Seda ile ikimiz. Orda çalışıyoruz, kons yapıyoruz, konso-matrislik yani. Beyoğlu'nda bir otelde kalıyoruz ikimiz de. Adamlarla koliye çıkıyoruz. Anlaşıyoruz, koliye çıkıyoruz*. Orda kons yapıyoruz, kons parası da alıyoruz.

Bir gün Ebru diye bir kız geldi. Sarı platin saçlar kısa. Gacı gibi. Dediler ki bu dönme. Ay nasıl olur, dedim, bu dönme. Oturduk onunla. "Abla, n'olur ben de senin gibi olmak istiyorum, nasıl olacak?" dedim Ebru'ya. O da dedi ki, "Yarın buraya gel, ben sana anlatacağım" dedi. Tamam, dedim. Ertesi gün oldu, arkadaşımı aldım yanıma. 15 yaşındayım. Oraya gittim. Sene 75. Merhaba-merhaba, dedik karşılıklı. Sonra o bana dedi ki: "Şuraya gideceksin" dedi, "Bir kadın var: 'Kör Leyla'. Bu Leyla'ya ben kadın olmak istiyorum diyeceksin, onlar sana yol gösterecekler".

Biz gittik arkadaşımınla. Arkadaşımınla ikimizi aldılar. Doğru bir kuaföre götürdüler. O zamana kadar frapan bir lubunyaydım. Gerektiği yerde laçovariydik**. O zamanlar laf atıyorlardı "Tanju" diye. Saçlarım da çok uzun değildi. Ama çok kısa da değildi. Anlayan olursa, madilik*** yapıyorlardı. Sonra biz o gün kadın kılığına girdik.

* Koliye çıkmak: müşteriye gitmek

** Laçovari: maskülen, erkeksi.

*** Madilik: Kötülük, Bela Çıkartmak

Meşhur Abanoz Sokağı. Bayanlar da vardı, ama onların yeri ayrıydı. Nühketler, Arzular, onlar hep ayrı yerde çalışıyorlardı. Şenol 1, Şenol 2 vardı. Biz gittik Kör Leyla'nın evine... Kadın perukları taktılar bize, makyajlar yapıldı. Her şey yapıldı. Sonra ailem bastı polislerle birlikte. Ama nasıl basmışlar? O Ümit yok mu? Ümit'i bulmuşlar. Ümit söylemiş böyle böyle, çocuğunuz burada diye. Sonra da alıyor getiriyor annemleri oraya.

Annem tabi baktı, beni tanıyamadı. "Benim çocuğum burada yok" dedi. Gördüğü halde beni tanımadı. Ümit kafamdan peruğu bir çekti; benim: "Anne bak çocuğun burada" dedi. "Aaa!" dedi annem, "Oğlumu ne hale getirmişler?" Aldılar beni polisler götürdüler Beyoğlu Karakolu'na. İşte soruyorlar: "Zorla mı getirildin? Hayır". Falan filan, şudur budur... Böylece kapandı olay.

Annemlere götürdüler beni. Ama tabi ben duramıyorum orda. Duramam artık yani. O gacı hayatını bir ay, iki ay da olsa görmüşsün, duramazsın artık. İstedğim de oydu, bütün hayalim oydu benim. Bir kadın olmak, kadın gibi giyinmek, bir kocası olmak... Çocukluktan beri gelen bir hayaldi benimkisi. O hayalimi de bulmuşum, boşa geçmesin diye kalmadım ailemle. Gene kaçtım, gene yakaladılar, gene kaçtım, gene yakaladılar. Bir sene böyle devam etti.

Bir sene sonra ben çalıştıkça para yaptım işte biraz. Ondan sonra Doktor Nihat'a gittim. Bana dedi ki, sen küçüksün seni yapmam, dedi. Sene

77... Ben ameliyat olmak istiyordum. Nihat'ı da daha önceden duymuştum, orda ameliyat olan arkadaşlar vardı, hepsiyle de tanışıyordum. Göğüslerini yaptıranlar, burnunu yaptıranlar, ameliyat olmuş, kadın olmuş arkadaşlarım vardı orda. Görünce hayran kalıyordum. Ben de olucam, ben de olucam...

Parayı biriktirdim gittim. Ama olmadı, kabul etmedi. Sonra iki arkadaşımı götürdüm, bak yaşıım büyük, sen böyle durduğuma bakma demek için. Onlar 19 yaşında dediler. Çünkü 18'i bitirmem lazımmış. Ameliyat olmam için. Öylelikle bir kâğıt imzalattı bana "Kendi rızamla ameliyatımı oluyorum" diye. Ameliyatımı oldum. Hatırladığım; 5 bin lira biriktirmiştım ama 20 bin liraya ameliyat oldum. 15 bin lirayı patronumdan borç aldım. 20 bin lira güzel paraydı. Ev alamazdın ama 50 bin liraya bir ev alırdın. 50-70 bin falan gibi bir fiyata...

Ben ameliyatlıydım, on günlüktüm. Saadettin Tantan, duymuşsunuzdur. Bir bastı orayı, bütün sokağı kapattı. Bütün o Abanoz Sokağı, Şirinevler, İstinye tepelerini, oralarda ne kadar evler, çalışan barlar, gazinolar varsa, her yeri kapattı adam. Yeni atanmıştı, geldi ruhsatsız çalışan bütün her yeri kapattı. Ne paralar kırılıyordu. Otuz travesti bir evde çalışıyorduk. Asla bir kavga tartışma yoktu. Öyle bir hayat yaşıyorduk.

Abanoz kapandı ben çalışacak yer bulamadım Ankara'ya gittim. Sene 1977'de Abanoz tamamen kapandı. Kalanların bir kısmı Dolapdere'ye gitti. Çoğu gazinolara başladı diğer illerde. Bir

Bursa vardı serbest. Bursa denildiği zaman bütün travestiler orda çalışıyordu. Pavyonlarda çalışıyordu. Erkek kimliğiyle bile izin alabiliyordun. Gece pavyonda çalışabiliyorsun. Oryantal sen oryantallik yapıyorsun, şarkıcıysan şarkıcılık yapıyorsun. Emniyet sana izin veriyor. Canseller falan Bursa da çalışıyordu. Elif, ben, Güneş, biz üçümüz Ankara'ya gittik. Otostop yaptık. Çalıştık otostop yaparak. Otelde kalıyorduk. Maltepe'de yurdun karşısındaki Cem Oteli'nde kaldık.

Bir olay yaşadık. Ahlak amiriyle ben mahkemelik olduk. Ahlak amiri bizi otelin içinden alıyordu. Dava açıldı. Mahkemede "Ben Türk vatandaşım" dedim savcıya o zamanlar, "Ben nereye gideyim? Bu bana diyor ki: 'Ankara'dan çıkın gidin' Nereye gideyim ben?". Bir de o zamanlar sağ sol davaları var mı? Otelimizin bir tarafı sağcı bir tarafı solcu. Bu tarafa geçsen dövülüyorsun. Bu tarafa gitsen dövülüyorsun. Öyle bir pis zamanlar 77-78'ler...

Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Sonra bir arkadaşında bir hastalık çıktı. Emniyet dedi ki bana: "Eğer bu arkadaşını bulmazsan sana ceza vericez" dedi. Öyle deyince ben korktum. Hiç unutmam o zaman yoktu İbrahim Tatlıses. İbrahim Tatlıses'in menajeri Hasan'a gittim. Şimdi tartışmalı, kavgalılar. Hasan'ın menajerlik ajansı vardı o zamanlar. Ben, dedim, gazinoda çalışmak istiyorum. Tamam, dediler kimliğimi aldılar. Kimliğimde yaşımın küçük olduğunu görmemiş onlar.

Beni aldılar, bir de Sevda diye bir lubunya var. Bizi Mersin'e götürdüler. Mersin'de de çalışan lubunylar var. Sofia Salim rahmetli, Alev Tamara, Ferah Çağlar... Popüler isimler çalışıyordu. Hep lubunyların afişleri var. İstediyin gibi çalışabiliyorsun, yevmiyen güzel. Anlaştın mı, istediğin kadar kalabiliyorsun. Gittik anlaştık yevmiyede, her şeyi yaptık. 1100 lira yevmiyeyle gittim. Dedim ki 100 lirasını yerim, 1000 lirayı atarım bir kenara. Kafamda bunlar. Öyle olmadı tabi.

Bir baktı ki patron, yaşıım küçük, 60 doğumlu-
yum, 18 yaşıındayım izin alamıyorlar. 17 yaşıındayım yani 18'e bile girememişim. Ben, dedi, bunu çalıştıramam, dedi pavyonda. Ordan beni aldılar Adana'ya götürdüler. Adana'da bir gece çalıştım, kaçak olunca orası da çalıştırmadı. Ordan beni alıp -öbür arkadaşım Tarsus'ta kaldı ama- Adana-Ceyhan'a götürdüler.

Yaşıım küçük ama kaçak çalıştırıyormuş orası. Orda çalışıyorum. Kaçak çalışıyorum, üç ay kadar çalıştım, oryantallik yapıyorum. Üç ay çalıştım, gitmek istiyorum, patron salmıyor. Teksas gibi bir yerdi eskiden Ceyhan. Kabadayılar gelir, tak tak, silahla karyı alıp götürürlerdi Soğukoluk'a...

Ben kolumu kestim, gitmek istiyorum diye. Orda bir bayan bana dedi ki; "Kolunu kesersen, bir yerini kesersen" dedi, "seni salarlar korkudan" dedi. Benim de kafam çakır olmuştu. Geldim jileti atıverdim. Emniyet amiri de gelmiş, yeni değişmişti. Demiş ki, "yaşı küçüklerin hiçbirisini istemiyorum" Menajerimi çağırdılar.

Beni aldı menajer. Adam aldı beni Diyarbakır'a götürdü. Bir pavyonda çalıştım. O da kimin ismiyle, bir arkadaşımın pavyon kartındaki resmini çıkarttılar, benim vesikalığımı yapıştırdılar oraya. Ben o arkadaşımın ismiyle çalıştım orda. Benim yaşı küçük olduğu için... Onu ezberlemek zorundaydım, ezberledim.

Öyle çalıştım, 6-7 ay mı öyle bir şey Diyarbakır'da çalıştım. Sonra ordan ayrıldım Antep'e geldim. Orda çalıştırmadı polisler yaşı küçük olduğu için. Hemen biz avukat tuttuk o zaman orda. Avukata yaşımlı büyüttürdüm ben; 3 yaş. İzin almak için. İzin gene olmadı. Alamadım. Ordan ayrıldım, Antalya'ya gittim. Bunlar hep 78'te oluyor.

Antalya'ya gittim. Antalya'da ben izin kâğıdı çıkarttım. Hem sigortalı oldum, hem pavyonda çalışma izni çıkarttım. Tutuldum da Antalya'da. Böyle üç ay falan çalıştım. Sonra Maraş'a gittim. İki ay da orda çalıştım. Sonra ben Antep'i istiyordum tekrar. Antep'e geldim. Öyle böyle derken sene 79'a geçtik.

Laçom* vardı Antep'te. Aşık olduğum çocuk vardı. Ondan sonra tekrar ben Antep'e döndüm. Antep'te çalışacaktım. Bu sefer, bir bayan arkadaşım vardı kocası menajerdi. Ben de çok seviyordum. Kardeş gibiydik onunla. Onun kocası dedi ki, "Gel, seni Kilis'e götüreyim. Hem güzel para alırsın orda" dedi. "Hem de ismin namın yürür" dedi. Kilis de küçük bir yer olduğu için... İyi tamam, dedim. Oraya gittik.

* Laço: (1)Sevgili, eş. (2) Maskülen Erkek.

Kilis'te anlaştım ben. Bütün kızlar saatlik çalışıyordu, ben yevmiyeyle çalışıyordum. Orda çok büyük sükse yaptım. Kilis'te her yer duydu. Oryantallığım güzel, konslarım süper, patrona çok güzel para kazandırıyorum yani. Garsonlar önümde ceket ilikliyorlar: "Buyurun Prenses hanım". Adım "Prenses" konuldu. İşim bitti benim orda. Ben, dedim, gidiyorum artık. Ankara'ya gitmek istiyorum.

Ankara'ya geldim. Ankara'ya gelince benim bu eski Elif arkadaşım, ev arkadaşım, Ankara'da bir gazinoda çalışıyormuş. Patrona götürdü beni. "Benim bu arkadaşım çok güzel oryantal yapıyor, sahnesi çok güzel" dedi. Adam "tamam" dedi, anlaştık. Adama bir şart koştum dedim ki, "Türkiye baskısı bir gazete reklamı istiyorum" Adam, tamam, dedi. Türkiye baskısı reklamım yapıldı benim. Günaydın gazetesinde... Ankara İntim Gazinosu'ndadır, diye.

Ben çalışıyorum, ama nasıl. Abartmalı değil... Ki benim patronum Ankara'da 5-6 tane gazinosu olan bir şahıstı. Bir gazinosu vardı zaten Grand Plaza diye. Köşk Gazinosu vardı. Köşk Gazinosu'nda Bülent Ersoylar, Sezen Aksular, onlar gelip çalışıyordu. Grand'da da Semra Alper vardı. Öyle bir iş yapıyordum ki İntim Gazinosu'nda, hakikaten parmakla gösteriliyordum. Bir de böyle boylu posluyum o zamanlar... At gibi karı, derlerdi. Bir de şarkta çalıştığım için bütün eski müşterilerim oraya akın ediyordu. Bir masadan kalkıp bir masaya zor oturuyordum. Sahnem bir olaydı. Assolist Mahmut Tuncer'di, as altı ben. Benim altımda Güler

Işık. En altta rahmetli Bergen'di. Belkıs Akkale gelip gidiyordu. Şarkı türkü okuyordu. İşte o Bülent'in yasağı gelene kadar böyle çalıştım. Çok güzel çalıştım.

80 İhtilali'ne kadar Ankara'daydım. Evdeydik. Benim laçom vardı. Yatıyorduk. Arkadaşım geldi kapıyı çaldı: Kalk, dedi. Ne oldu, dedim. İhtilal oldu, dedi. Ben dedim, "İhtilal ne demek?" N'oldu, ihtilal ne, bilmiyorum çünkü... Bana dedi ki, "kocana sor". Kocam da makine mühendisiydi, Sümerbank'ta çalışıyordu. Ben 20 yaşındaydım, o da 23-24...

İhtilal olmuş, dedim ben. Okumuş kültürlü bir insandı. O bana izah etti. "Askeriye el koydu" dedi, "sokağa çıkma yasağı var" Ben de, tamam, dedim o zaman. Evde oturduk. Kimse çalışmıyor. Herkes evde oturuyordu. Sonra bir izin verildi. Gece 12'ye kadar mı ne izin verildi. Bir hafta falan sonra. Sonra o, 2 oldu. Saat 9-10 gibi gidiyorduk 2'ye kadar. Benim çalıştığım yer turistikti. Sabah sekize kadar açıktı. Öyle öyle çalıştım.

Sahne yasağı geldiğinde biz Samsun'daydık. İlk önce İstanbul'da oldu sonra Türkiye'nin her yerine yayıldı bir anda. Samsun'da gazinoda çalışıyorduk. Emniyet müdürü çağırdı. Memnundu çünkü emniyet müdürü... Bir saygısızlık yapmadı, geldi, çağırdı bizi yanına. "Bakın kızlar size kötü bir şey söyliycem, isterseniz naklinizi alın gidin buradan" dedi. Sizleri çalıştırmama emri geldi, deyince biz de nakil aldırдық, Ankara'ya geldik. Ankara'ya gelince Ankara emniyet müdürü de bizi tanıyordu eskiden

çalıştığımız için. Bize dediler ki; “Size çok büyük bir yasak geldi, hiçbir yerde çalışamazsınız” Öyle denilince biz kaldık ortada.

Öyle olunca da benim bir arkadaşım İzmir’de genelevde çalışıyordu. O da beni arıyordu hep; “Gel gir” diye. “Gençsin güzelsin” diye. İzmir genelevine girdim. Tepecik’te. Travesti bir dönem alıyordu. Benden 3-4 ay sonra kesildi. Alınmadı artık. 81 Ağustos’ta girdim. Çok arkadaşım vardı genelevde, 30-40 tane travesti vardı çalışan, benden önce girmişler. Hepsi pembe kimlikliydi. Pembe kimliği olmayan giremezdi. Biz ameliyat olduktan sonra hemen ilk işimiz müracaat etmek, kimliğimizi avukatla almaktı.

Çoğu arkadaşımı hep, Abanoz Sokağı’ndan tanıdıklarım. Kör Leyla’nın evinden sonra başka evlerde de çalıştığım için. Yücel Anne vardı. Bana ameliyat için borç veren de odur. Ödeyemedim sonra. Ameliyat olduktan sonra ben o kadını kuaförde gördüm. Sema Kuaför’de... İlk kadın kılığına girdiğimiz yer Sema Kuaför’dü. Travestilerin hayatında Sema kuaför vardır. Tarlabası’ndaydı.

Yirmi sene çalıştım genelevde. Emekli olabiliyorsun ama benim sigortamı yatırmamışlar, göstermemişler. Şimdi mecburiyet var. Eskiden yoktu. Herkes muhasebeciye veriyordu. Ödeniyor diyorlardı, biz de boş veriyorduk, gençtik. 1981’de biz ilk girdik geneleve, kadınlar şikâyet etti bizi. Kadınların işi düşmüştü. Ben bugün 100 kişiyle yattıysam, misal konuşuyorum, 1 milyar para alıyorum. Patrona yarısı kalıyordu. Bir kadın bu kadar çalışamazdı. Bir de travesti-

ler komple, arka-ön çalıştığı için... Arka kadınlarda çok yoktu. Bu yüzden travestiye daha çok rağbet vardı. Daha çok geliyordu müşteri, kadınların işi direkt kesilmişti.

Bizi şikâyet ettiler. Bizi topladı Ahlak polisi genelevden 81'de. Otuz kırk tane travesti toplandık. Bizi muayeneye götürdüler. Dediler ki, vajinası 12 santim olan giriş yapabilecek tekrar. 12 santimi alabilen girecek. Ayıkladılar bizleri, 15-20 kişi kaldık 30-40 travestiden. Dışardakiler tek tük otostop yapıyorlardı Talatpaşa'da. Eski den otostop yeri Talatpaşa'ydı. Ben kendim Yeşilyurt'ta oturuyordum. Evim Yeşilyurt'taydı. Evimi aldım, dairemi taşladılar... 82'de ev satın aldım. Aileler istemedi. Sonra alıştılar.

Hanım hanım işine gidiyor, geliyorsun. Bir sosyal yaşantın yok. Sabah kalkıyorsun, 1'de 2'de geneleve gidiyorsun, akşam 9'da evine geliyorsun. Evinde, geliyorsun, televizyonunu seyrebiliyorsun. Başka bir sosyal yaşantın yok. Valla hi ben duyuyordum dışardakileri o zamanlar. Dövüyorlarmış falan. Emniyete götürüyorlarmış direkt. O zaman karakola götürme falan yoktu. Ben İzmir'e geldiğimde, Emniyet Çankaya'daydı, oraya götürürlerdi. Ordan sonra, Konak'taki açıldı.

80'lerdeki büyük aşkım Ankara'daydı. Gazinoda tanışmıştım, 78'lerde falan, onunla çok büyük aşk yaşamıştım. Makine mühendisi olan. Onu çok sevdim. Hatta ben ona geneleve girecem dediğim zaman asla kabul etmedi: "Ben 100 kişinin altına yatan sonra benim altına yatan bir kadını kabul etmiyorum" demişti. Anka-

ra genelevine girmek istemiştim o zamanlar. Kabul etmedi.

Bir ailenin bir oğluydu o da. Ailesi çocuk iste-yince mecbur kaldı o da. Ayrılmaya mecbur kaldık. Ailesiyle tanıştırdı beni. Evlenicem, dedi. Her şeyi konuştum ama... Bilmiyordu ailesi... şu an evlendi, evli olduğu karısı bile beni bili-yor, tanıyor. Neden tanıyor? Ben gazinoda çalı-şıyordum. Telefon açtığım zaman işyerine, ba-yanlarla falan aynı yazıhanede çalışıyordu. E, ben telefon açıyordum. Verir misiniz bana onu, diyordum. Ordaki kızların hepsi tanıyorlardı be-ni. Hatta nişanlısı bana dedi ki, "Ben de ister-dim sizinle evlenmesini" dedi. "Kısmet benim-leymiş" dedi. "Ben" dedi, "sizinle ne kadar be-raber olduğunu biliyordum" dedi. "Ama, beni istediler. Ben de, evet, dedim. Nişanlandım" dedi. "Rica ediyorum bundan sonra bir daha rahatsız etme" dedi. Ondan sonra rahatsız et-medim ama gel sen bir de bana sor onu. Of, ne acılar,tahta masalar, o şarkıları Ümit Besen'in... Ben inat üzerine geldim, genelevine girmeye-cektim aslında, inat üzerine geldim, genelevine girdim. Unutayım diye girdim ama unutama-dım. Burada iki sene hiçbir erkekle beraber ol-madım. Aşk yaşamadım. Bir hayalim vardı: Geneleve girecektim, Ankara Tunalı Hilmi'den evimi, arabamı alacaktım, sonra bırakıp onun yanına dönecektim. Hayalim buydu. O da ba-na demişti ki, ben evlensem de seni bırakmaya-cağım. Konuşmalarımızda hep bunlar geçmişti. Ev tutarım, bakarım. Yapma; ben sana baka-rım, ederim... Öyle bir delikanlı bir çocuktu. O,

hayatımın aşkıydı o benim. Çok arkadaşım tanır onu. Adı Semih'ti. Şu an evlendiğini, çocuğu olduğunu biliyorum. Bundan 10 sene önce-sine kadar her yılbaşı gecesi beni arardı. Yılbaşı gecesinin benim doğum günüm olduğunu biliyordu. Doğum günümü kutlamak için arardı. Evli olsa bile. Bir on senedir görüşemiyoruz. Telefonlar kayboldu. Ben onu aramadım. Çocuğu da olunca. Tamam, diyorsun artık. İmkânsız. Sana artık dönmez o. Boşuna hayal kurma. Önüne bak, diyorsun. Öyle oldu.

Sonra başkasıyla beraber oldum. Ege Üniversitesi'nde okuyordu. Bornova'da. 83'ten sonra. Bir müşterimdi çocuk benim. Tipim de. Gelip gidiyordu. Parasını veriyordu. Ben de tipim olunca muameleyi süper yapıyorum. Çocuk bağlandı bana. Her gün gelmeye başladı. Dedim, "Ne kadar ayıp böyle yapman". Sonra telefonla konuşmaya başladık. Her gün, her akşam beni arıyordu. Konuşalım mı, edelim mi, buluşalım mı, sinemaya gidelim mi? Böyle aylarca, üç ay, dört ay ben telefonda konuştum. Ben de hoşlanmaya başladım. Benden bir yaş küçüktü. Beni kantine götürdü bir sefer. Kız arkadaşım diye tanıştırdı beni okuldaki kız arkadaşlarıyla. Ay nasıl havalara girdim. 23 yaşındayım o zaman, tıfıl tıfılım... Giydim mini etek, kot... Sonra Karşıyaka'da bir restoranı kapattı, biz nişan yaptık orda onunla... 84'te... Ailesi hayatında bir kadın olduğunu biliyor ama gizli nişan yaptık. Yüz yüze gelmedik. Kardeşinin ismi de benimle aynıydı. Çok büyük aşk yaşı-

yorduk. Ondan da bir gün ihaneti gördüm. Ayrıldım; 87'de...

Belgin:

“O 80’li yıllar içerisinde çalışma alanlarımız gündüze döndü, ondan sonracağıma, gündüz müşteri edinmeye başladık. İşte kelle koltukta, kimimiz Belgrad Ormanları’na gidip çalışıyorduk, kimimiz karşılara gidip çalışıyorduk, yani kelle koltukta hayatı devam ettirmek zorundaydık: Çünkü ev sahibi darbeden anlamaz, elektrik darbeden anlamaz, ekmek, su darbeden anlamaz, ondan sonracağıma, diğer giderlerin, kuaför darbe oldu anlamaz, bunların hepsi parayla dönen şeyler, bakkalına, kasabına, kirana, ekmeğine, kıyafetine, aa bugün darbe oldu beni idare edin, diyemezsin: Yapacağın tek bir şey vardır; bugün de olduğu gibi, seks işçiliği yapmak zorundasın.”

Çekirdek bir aileden gelmeyim. Yani işte dediğim gibi anne baba ve 2 kardeş... Ama annenin babanın ayrılmasından sonra bizler mahkemece anneye verilmiştik o tarihlerde. Sonra babam bizi kaçırdı. Küçüktük, çok küçüktük. 1958'di galiba, ilkokula gitmiyordum. Kardeşim daha da küçüktü tabi.

İlk cinsel deneyimim öz mü öz amcam tarafından oldu. Bir ensest ilişki. Ben hiç ne olduğunu da anlayamadım ve bilemedim. Osmaniye'de yaşıyoruz. O zaman Adana'ya bağlıydı. Şimdi il oldu. Tabi çok acı. Hep derler ya hani: Affet. Bu laf çok meşhurdur: Affet... Ama öyle affet denilmekle bazı şeyler affedilmiyor. Yani çok kolay olmuyor. Ben yıllarca bunun travmasını

yaşadım. Din açısından baktığım zaman çok saçma geliyordu. Çünkü amca baba yarısıydı. Ve şimdi dini de sorguluyorum, Allah'ı da sorguluyorum. Bazı şeylerin sadece bize dayatıldığını düşünüyorum. Bunu bazen anlattığımda, "Olur mu ya, amca baba yarısıdır, yeğene tecavüz etmez, kan tutar" deniliyor, sonra ucu neredeyse "sen ayarttın" a çıkıyor. Ben bu durumu ancak yıllar sonra Lambda'da açılma toplantılarında paylaşmıştım...

Sonra evden kaçmalar... Üvey anne geldikten sonra... Üvey anne geldi. Bir sevinç var. Üvey de olsa bir anne. Komşuların "yeni anneniz gelecek, size bakacak" mantıkları var. Sevinçlisin ama buruksun. Kadın yabancı, biz ona yabancıyız. Belki çok klasik bir laf ama hakikaten "üvey anne"ydi. Gerçi kendi annemizi bile hatırlamıyorduk. Babam bizi Konya'ya kaçırmıştı, mahkeme aslında velayetimizi annemize vermişti. Tabi ki o kadından da bir şey bekleyemezsin. Yabancı, el... Çok zulüm çekti. Öldü şimdi, Allah rahmet eylesin. Babam bizi çok severdi o kadın gelmeden önce, ama o kadından çocuğu olduktan sonra babam da 180 derece döndü. Sanki dünyadaki ilk evladı olmuş gibi davrandı, bizler de evde birer hizmetçiymişiz gibi... Biraz küçük kardeşim sevilirdi, ta ki o da küçük kardeş doğana kadar. Sonra onun da pabucu dama atıldı. Evden kaçmalar başladı işte... Kaçtım.

Bir de benim çadır hayatım vardı. Şu an sirk dediğimiz, o zaman panayır dediğimiz şey. Panayırca Bay Ziya'nın eline düştüm. Güzeldim,

hoştum, küçücük tıfıldım. Gerçi hâlâ da güzelim. Allah kimseyi güzel yapmasın. Harcıyorlar çünkü. Çirkin şansı olsun. Şans olsun insanda. Her şeyde şans olsun. Özgürlükte de şans olmalı...

Bay Ziya çok yaşlı, hayatı görmüş, bense hiçbir şey bilmeyen... Lubuncadaki *sırgaf* kelimesi o zamanki çadırlarda da konuşuluyordu. Sırgaf şudur: Yapmış olduğum rollerde girmiş olduğum o kutuların ismidir. Ben çadırlarda neler yapardım? Belden aşağı kesik kız olurdum. Müthiş bir şeydi. Denizkızı olurdum, bir akvaryumun içinde. Tabi bunların hep illüzyonist tarafları vardı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde dolaşırdık.

Ben epey sokaklarda falan kaldıktan sonra bulup keşfetmişti beni Bay Ziya. Şimdiki Yeşilçam filmlerine benziyor biraz. Hani şimdi David Copperfield'in yaptığı şeyler var ya, biz de onları yapıyorduk. Aynı, değişmiyor. Sonra Zati Sungur'un yanında ikiye kesme illüzyonunu yapıyorduk. O devirlerde milletin yüreği ağzına geliyordu. Ben pek çarşıya falan çıkamazdım, yüzümü görmesinler diye. Çıksam bile, şimdi bodyguard dediğimiz kişiler çıkardı benimle. Herkes üstüme titrerdi. İyilikten ziyade, nasıl kapsam, onu nasıl yatağa atsam diye.

Şimdi nasıl dejenereyse insan, o zaman da aynı dejenerelik vardı. İnsanoğlu hep dejeneredir. Dincisi de papazı da hocası da akademisyeni de... Yani ne olursa olsun... "Sen okudun adam oldun"... Ama okumakla adam olunmaz. Önce insan olması çok önemli. Adam nasıl olsa olur...

Derken, çok para kazanıyordum, çuvalar dolu-su... Tabi bana çok az bir şey veriliyordu. Çünkü evinde yatıyordum, yiyordum. "Sen parayı n'apacaksın, aklın ermez" derdi bana. Bilmiyordum, para nedir, bilmiyordum.

Evet, babam zalimdi, kötüydü, ama ben aç kaldığımızı bilmem. Her şey eve tonlarla alınırdı. Yani, hiç yokluk çekmedim o anlamda. Yalan konuşamam. Giyinmeyi oldu bitti severim, makyajı severim. Makyajı çok seviyorum. Bu bir yaradılış ve ruhla gelen bir şeydir heralde bence.

Bir şey anlatıyım mı? İlkokula gittiğimde de yapardım makyaj. Ben bunu nerden gördüm? Esas ben Artvin doğumluyum ama ben Artvin'i hiç bilmem. Şimdi annemlerden dinliyorum. Ama Osmaniye'yi biliyorum. Çünkü orda büyüdüm, ordan geliyorum, onun için. İlkokula giderdim, karbon kağıtları vardı, okulu süslerdik böyle renkli renkli. Onlarla dudaklarımı boyardım. Yani bunu ben nasıl keşfettim. Acaba, diyorum ki, öbür hayatımda ben fahişe miydim, yoksa çok aristokrat bir kadın mıydım, bilemem. Ona da inanıyorum. Ruhlar ölmüyor, ruhlar dolaşıyor. Kim bilir ben kaç bedende yaşadım, bir başkası kaç bedende. Buna inanıyorum. Çünkü dünyada her insanın bir ikizi vardır. Ruh ikizi yoktur, o ayrı bir konu. Asla bulunmaz ruh ikizi. Neyse...

Artık Bay Ziya'dan kaçmam gerekiyordu, çünkü Hindistan'a gideceklerdi. Beni kaçak götüreceklerdi. O an düşündüm ve kaçtım. Bana bir içgüdü "kaç" dedi. Kaçtım, iyi mi yaptım, kötü

mü, onu bilmiyorum. Şarkılarda ve filmlerde bir İstanbul masalı vardır... Herkeste hâlâ vardır. 60'lı yılların şarkılarında İstanbul, filmlerinde İstanbul. Dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın, her insanda vardır. Yani sırf Türkiye'ye özgü insanlardaki bir hayal alemi değil. Oraları görmek, oralara gitmek. Her ülkenin klas bir şehri vardır. Bizimki de İstanbul. İstanbul benim zamanımda İstanbul'du.

Bindim otobüse muavin, kaptan beni kullana kullana getirdiler. Harem'de indim. Dedim "İstanbul'a geldik mi?", "İşte burası İstanbul" Harem'deyiz. Ne köprü var, ne bişey var. 1968 ve İstanbul. Yandan çarklı vapurlar vardı, onu gördüm. Neyse indim. İstanbul neresi? Karşı diyorlar. E burası da İstanbul. Burası diyorlar Anadolu yakası. Nasıl oluyor, iki tane mi İstanbul, diyorum. İstanbul kocaman. Beyoğlu nerede? Karşıda... E karşıya nasıl geçeceğim? "Burdan vapura bineceksin, vapurla Eminönü'ne gideceksin" dediler. Kafam almadı. Orda biraz eğlendim, dolandım. Ceppe para yok, bir şey yok. Sadece, seni sikmesini öğretmişler insanlara.

Ha, bu ne mi demek? Kimse karşılıksız hiçbir şey vermedi demek. Yani o Nubar Terziyanlar, tonton babalar hep Yeşilçam sinemasında. Hulusi Kentmenler sadece Yeşilçam sinemasında birer karakterler. Aslında hiç gerçeği oynamıyorlar. İnsana sadece umut veriyorlar. İyi kalpli amcalar, dedeler olarak verildiler Türk halkına. Ben çok öyle amcalar gördüm, tonton amcalar gördüm. Hep Hulusi Kentmen gibi, Nubar Ter-

ziyan gibi zannettim hepsini. Ama 1-ih... Hepsi üzerimden geçti. Ve bunların hepsi de namuslu, şerefli, "ahlaklı" dediğimiz kişilerdi. Ben hep "ahlaklı" kişilerle yattım. Hayatım boyunca hiç "ahlaksız" bir insanla yatmadım. Hepsi "ahlaklıydı". Kendine göre... Bi tane ahlaksız biriyle yatsaydım. Oh be diyecektim. Nihayet bir "ahlaksız"la yattım. Rekorumun rekorunu kıracaktım. Yok... Hepsi "ahlaklıydı".

Akşam oldu, içim yavaş yavaş sızlamaya başladı. Yatma sorunu... Hiç sokakta kalmamışım. İçim böyle cız cız ediyor. Nerede yatayım? N'apayım? Harem'in yukarısı koruluktı. Hâlâ vardır. Oralara ben şimdi giderim bakarım da, içim cız eder. Gittim o koruluğa. Akşam... Ayaz... Bir ağacın dibine tünedim. Ne uyku beni uyuyabiliyor, ne ben uykuyu...

Derken bir copla uyandım. Bi baktım bekçibaşı... O zaman bekçiler vardı. "Kalk!". Kalktım. Korku var. Evden kaçma korkusu. Baba korkusu. Aile korkusu. Tabi o tarihlerde aile korkusu acayip. Hâlâ da var. Herkeste vardır. Yani bugün Başbakanın da korkusu vardır. Cumhurbaşkanı'nın da korkusu vardır. Kralın da... Çünkü biz korkulara küçük yaşımda, anneden babadan alışıyoruz. İlk şiddeti annemizden, babamızdan görüyoruz. Büyüklerimizden görüyoruz. Evde görüyoruz. Her evde, her hanede... Çok azdır; şiddetsiz, dayaksız, hakaretsiz ev çok azdır. Yani bilmiyorum o kadar, yüzdeye de vura-mayacağım. Her evde bir şiddet, bir despotluk, bir baba korkusu, bir dede korkusu bir anneanne korkusu, bir anne korkusu, bir abi korkusu...

Gerçi benim abim yoktu, en büyükleri bendim. Ordan yırttım. Bir üvey anne korkusu. Yani muhakkak vardır. Şiddet orda başlar. Sonra ilkokula gidersin, ilkokulda şiddet başlar. Öğretmenlerinden başlar. Hep şiddetle yaşarsın. Onun için "bende yok" diye bir şey yoktur. Yani herkeste vardır. Ben tersine inanmıyorum...

Bekçi aldı beni, diğer bekçi orda kaldı. Karakola götürdü beni, Harem'deki karakola... Şimdi unuttum. Gitsem belki duruyordur. Karakolu sildim süpürdüm. "Nereden kaçtın, anan kim?", klasik sorular işte... Bekçi de işini halletti, sabaha karşı bıraktı beni. Sonra şeyi öğreniyorsun yavaş yavaş: Düzülmeyi öğreniyorsun.

Demek ki, hayat bu diyorsun. Ama senin namusun, iffetin... Öyle bir şey yok. Seni değiştiriyorlar bunları yapmakla. Birisi de sana insanca davranarak "Gel, bu senin hayatın değil; bunu, bunu yapma" demiyor. Sabah baktım, vapur Harem'e yanaştı, yandan çarklı. İsmi unuttum şimdi o vapurun. *Karamürsel*'di galiba. Ben vapura bindim. Ben de ne bilet var, ne bir şey. Bilmiyorum, çocuğum çünkü. Elimi kolumu sallaya sallaya Eminönü'nde indim.

Daha 10-12 yaşlarındaydım. Tam bilemeyeceğim şimdi. Küçüktüm yani. İlkokulu bitirmeden bırakmıştım. Okuyamadım. Okul sürecinde evden ayrıldım. Çünkü üvey annem çocuk doğurdu, evin işleri falan, kafam almıyordu. Aslında zeki bir çocuktum. Bunu hocam da söylemişti ama... Kitleniyordum. Eve geldiğim zaman bir zindana girmiş gibi oluyordum. Dayak, iş, güç... Yani iğrenç bir şey...

Neyse, geçtim karşıya, Eminönü'nde indim. Gez dolaş, karnım aç. Yine akşam oldu. Hiç unutmam Eminönü'nde Yeni Camii'nin üstünde, tepede bir cami daha var. Ramazan ayıydı. Hava ne soğuk, ne sıcaktı. Ne olursa olsun Anadolu'da şöyle bir şey vardır. Karnın aç olduğu zaman bir kapıdan ekmek verirler. Bu inkâr edilemez. Bir katık verirler sana. Ama kim olursan ol, fark etmez. Bu, bizde vardır.

O zaman işte İstanbul'da hiç görmediğim adetleri görüyorum, gelenekleri görüyorum, insanların görüyorum. Ve herkesi, ordaki insanları da, sanki benim yaşadığım Osmaniye'deki komşularım gibi görüyorum. Ayşe Teyze, Emine Teyze, şu hala, bu yenge, Ahmet Amca falan... Süt satılıyordu. Kadının bir tanesi de süt alıyordu. Akşamdı, hava kararıyordu. "Teyze, n'olur" dedim, "bana bi lokma ekmek" dedim. "Siktir git piç kurusu, hırlı mısın, hırsız mısın" diye bana bir azar, bir pay. Korktum, kaçtım. Kötü bir şey demedim. Ekmek istedim...

Sonra dedim ki cami Allah'ın evidir. Gireyim şu caminin içinde yatayım, dedim. Kendi kafama göre... Camiye girdim, her tarafı kapalı. Yatacak hiçbir şey yok. Hep mermer, koca bir cami. Hiç görmemişim. Hiç yok yatacak bir yer. Çıktım ki caminin duvarının dibinde bir tuvaletçi. Baktım, bir alüminyum tencerede pilav pişiriyor. Bulgur pilavı, salçalı...

Hiç unutmam. Gittim onun yanına, oturdum. Boş bir tabure vardı. Karnım aç. İstemeyi de bilmiyorum. İstiyorum ama o kadın bana öyle dedi ya, bu adam da böyle der diye öylece

otururdum oraya. O da beni mahalleden zannetti galiba. “Karnın aç mı?” dedi bana adam. Aç, dedim. “İyi, pilav olsun, vereyim. Pilavı ye, doğru evine git” dedi. Bir tek o adam iyi çıktı.

İşte ben hep insanları yok şu okumuş, bu hakim, bu hukukçu, bu falan diye ayırt etmem. İnsanın nerde, ne zaman çıkacağı hiç belli olmaz. Adam karnımı doyurdu. Karnım doydu tika basa. E yatacak yer? Gittim bir inşaata... Babam da inşaatçı olduğu için, ordan inşaatları bilirim. Girdim, inşaatın her tarafı açık. Cam yok, çerçeve yok, boş...

Bir kireç torbasının içine girdim. Kafamdan geçirdim. Gene uyuyamadım, sabah oldu. Sabah yine çıktım, geldiğim yoldan aşağı. Sahile iniyordum. Herkes bana bakıyor, gülüyor. Ay, dedim, niye bunlar bana gülüyor, ne var bende? Bir camekan bulup kendime baktım ki her tarafım harç, toz. Geldim, sahilde, Sarayburnu’nda, deniz kenarında, yıkadıkça yapışıyor daha çok. Sabun yok, bir şey yok.

Gezdim, dolaştım, sora sora Beyoğlu’na geleceğim şimdi. Galata Köprüsü’ne gelene kadar çöplüklerden ekmek yiye yiye geldim. Ne bulduysam yedim. Allah kimseyi aç susuz bırakmasın. En kötüsü. Hele ki susuzluk, hele ki açlık... Galata Köprüsü’nde yürüye yürüye Kumbaracılar Yokuşu’nun ordan merdivenlerden çıkı çıkı. O merdivenleri çok severim ben. İtalyan yapımı galiba. Ordan çıkı çıkı, sağdan soldan Beyoğlu’na geldim, başım göğe erdi.

Ondan sonra sağıma soruyorum, Beyoğlu burası mı, diyorum. Evet, diyorlar. Soluma soruyo-

rum, evet, diyorlar. Yani o sihir, o büyü, filmlerdeki gördüğün, o şarkılardaki Beyoğlu burası işte. Değişen hiçbir şey yok aslında. Sen çıplaksın, Beyoğlu da senden çıplak. Sen giyiniksın, belki Beyoğlu da giyinik. Hiç fark etmiyor.

Ha, sokakta yatmadım önce, tabi akşam yine oldu. Bi yandan hava kararmak üzere, başım dönüyor açlıktan. Şimdiki hani Taksim Gezi Parkı'na çıkan merdivenler var ya, oralar daha değişikti. Simitçiye böyle daldım, bakıyorum, isteyemiyorum. Adamın bir tanesi yanıma geldi, 1 lira para verdi bana. "Al bunu, simit al" dedi. "Beni takip et" dedi. Ay, dedim, ne kadar iyi adam. Bir sürü simit aldım, kolum doldu simitlen. Hem yiyorum, hem adamı takip ediyorum. Adam dedi ya gel diye. Aldı beni... O zaman Hilton'un, o Küçükçiftlik'in oralar bostanlıktı. Arnavutlar işte turp, marul, yeşil soğan, yani sebzeler satarlardı. Oralar hep bostanlıktı. O adam da, orda bir ağacın altında o 1 liranın karşılığını aldı. Ben yine ordan yürüye yürüye Taksim'e geldim. Öyle böyle derken, sokaklarda yattım, bitlendim. Yani hayatın herşeyini gördüm, görmedim değil. Barbaros, der ya, Barbaros Şansal, biz buralara dike dike geldik diye. İşte biz de sikile sikile geldik. Aslında o 'sikile sikile geldik'tir. Benim ilk gördüğüm trans Deniz Anne'ydi. O zaman Rüya Sineması vardı, İstiklal Caddesi'nde. Deniz Anne çok havalıydı. Geliyor sinemanın önüne, afişlere bakıyor, "Ha ha ha" diyerek saçını sallıyor. Trak hedefe. Avını avcuna alıyor. Arkasından takip ediyorum.

Benim "sikildiğim" yere gidiyor. Ordan işini bitiriyor, sonra tekrar...

Ay ben bir de şu laftan nefret ediyorum: "özen-ti", "özeniyorlar". Yahu ben Osmaniye'den gele-ne kadar, amcamdan gelene kadar hep bir şeylere özenerek mi geldim. Televizyon yok, hiçbir şey yok. Zeki Müren var sadece, bir radyo varsa dinliyorduk. O zaman taş plaklar vardı. Oralardan dinliyorduk. Ben Zeki Müren'in sesini mi gördüm de "özentî" oldum. En öğrendiğim laf bu: "Özendiriliyorlar" lafından nefret ederim. Bu içi asla doldurulamayacak bir kelime... Asla doldurulmaz, bomboş çünkü...

Sonra "bu böyle olmayacak" dedim. Kendi kendime bir şeyler yapmam gerekiyor. Terziye girdim. O da şimdi eski Lambda'nın olduğu sokaktaydı; Büyükparmakkapı'da. Afrika Han'da bir terziydi. Gittim ta Sakızağacı'na... Şimdi roman vatandaşların olduğu yerde, Hacıhüsrev'den küçük bir oda tuttum. Tahtakurularıyla yatıyordum. Ne altımda bir şey vardı. Terziden aldığım 3,5 lira parayla. O zaman kaçta tutmuştum, 50 kuruş muydu neydi bir evin kirası. Ama mesafe bayağı uzak. Yürüyerek gidiyordum.

Daha önce beni Osmaniye'de terzinin yanına vermişlerdi. Terzinin yanında iyi güzel çalışıyorum, bazen terzihanede kalıyorum. Orda da üstüme çullandılar abim bildiklerim. Güvendiklerim. Ordan da kırıldım. Hep kırılma ile karşı karşıyasın. Onun için işte şimdi hep önce insanları dinlerim aptal gibi... Beni aptal zannederler. Hiçbirisine de önem asla vermem. Kendi içimde yargılarım, kendi içimde fikirlerimi yürütü-

rüm. Kendi içimde o insanın ne olduğunu pat diye bilirim.

Öyle böyle derken, kuaförlerle, şunlarla, bunlarla çevre edindim derken Abanoz Sokağı'nı keşfettim. İkinci gördüğüm trans da Derya Sonay'dı, çok ünlüdür, seks filmleri vardı, İstanbul gazinolarında çıkardı... Türkiye'ye damga vurmuş insanlar vardı; Serbülent Sultanlar, Funda Lisalar, daha Bülent Ersoy yokken- Bülent de benim eski arkadaşım- damga vurmuş insanlardır. Bir ilke imza atmışlardır. Öyle böyle derken Abanoz'da buldum kendimi. Artık kendimce "kaşarlanmıştım".

Neyse Abanoz'a gelelim. Abanoz Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk genelevlerinden. Şu an Ağa Camii'nden iniyorsun, birinci değil ikinci sol... Abanoz'dan daha önceki genelev, Galatasaray Meydanı var ya, orası açık genelevdi. Açık genelevdeki kadınları ben Abanoz'da gördüm. Kimi 60 kimi 65... Günümüzde de hâlâ genelevlerin bazılarında 60 yaş üstü çalışan kadınlar vardır. Abanoz Sokağı boşaltılıyor ve Karaköy'e taşınıyor. Dedim ya, ilk genelev, açık genelev Cumhuriyet kurulmadan öncesinden beri o meydan.

Ordan alıyorlar, işte sağa sola, şimdiki gibi vur kaç. Sağlıksız, güvencesiz, nasıl şimdi yapılıyorsa, aynen o tarihlerde de öyle... Ondan sonra işte Abanoz açılıyor. Abanoz kapatılıyor, Karaköy'e taşınıyor. Şimdiki işte İstanbul Karaköy genelevine taşınıyor. Şimdiki yerine.

Burası (Abanoz) boş kalıyor. Sömürgelik her yerde var. Çoban olmadan sürü güdülmez. Bu-

nun çok iyi bilincindeyim. Kimse hür değildir. Bazı o eski Abanoz'dan kalan direktör dediğimiz işte genelevi işletenler, Kör Leyla işte Abanoz'da bir ev açıyor. Namı diğer patrondu. Gözü kördü. Şok olmuştum gözünü görünce. Takma gözü vardı. Kör Leyla açıyor, Götçü Melihat açıyor. Sidikli Leyla, bunlar o zamanki patronlar: Kör Hatçe, Ermeni Leyla, Yahudi Meliha. Kimler var? Biyolojik kadın ve trans ağırlıklı.

Ha, daha Abanoz'a gelmeden kulüpleri gördüm tanıdım. Kendi çapımda artık biraz kaliteydim. Bu "kalite" ne demekse. İnsanın kalitesi mi olur. Yiyor, içiyor, sıçıyor, zevk yapıyor... Değişen hiçbir şey yok. *Kulüp 12*, devrinin gelmiş geçmiş en güzel kulübü. Ben orda bir tek Türkkan Şoray'ı görmedim. Yani sayılı bir kaç sanatçıyı görmedim. Zeki Müren her gün ordaydı hemen hemen. Paşamız, sevgili paşamız?!?!

Bir gün lubunyaların kulüplerini keşfettim Balık Pazarı'nda. Olacağı varmış işte. Buna kader de, şans de. Ne dersen de. Kalktım Balık Pazarı'nda kızların kulübüne gittim. Şimdi bizlerin avam dediğimiz yerler. Rahmetli Necla, rahmetli Selma -o da İzmir'de öldü-, o devrin "kaşar" transseksüelleri. Ay işte onları gördüm, arkadaşlık ediyorum, çevre ediniyorum kendime. Ay ne güzel, dedim.

Benim gittiğim Kulüp 12 ile orası farklı tabi ama Kulüp 12'ye girene kadar ne aşamalardan geçtim. Aa, birden ışıklar yandı. O zaman çingene kadınlar vardı. Çingeneler oynardı, sazlarla. Sulukule'den gelirlerdi. Işık niye yandı? Bembe-yaz. Dediler basıldık. N'oldu, nasıl basıldık?

Elim ayağım titremeye başladı. Aile korkusu var. Yakalanacağım oraya gönderileceğim. O acıları o işkenceleri yine yaşayacağım korkusu. Bayağı konuştular kulübün sahibiyle. Meğerse para meselesiymiş... Tamamen duygusal yani... Adamda para olmayınca, kadınlar bir tarafa, 'dönmeler' bir tarafa... A, o zaman 'dönme' lafı yoktu, 'kadın kılıkçılar' bir tarafa geçtiler. Ben de bizimkilerin tarafına geçtim. Bana dediler ki, "Kızım senin ne işin var, geçsene kadınlar tarafına"... "Ben de onlardanım" dedim. "Geç o zaman!" dediler. Götüme bir tane cop. O zaman nerede basıldıysan en yakın karakola yürüyerek götürüyorlardı. Önünde bir bekçi, arkanda bir bekçi... Ekip arabasına koymuyorlardı. Günahkarız diye. Kafamız önümüzde, yürüye yürüye şeye geldik...

O zaman Taksim Emniyet Amirliği böyle değildi. Üst Beyoğlu Karakolu'ydü alt Taksim Karakolu'ydü. O bina hâlâ öyle. Hâlâ da uğraştığımız karakol işte. O zaman memleketine göre copluyorlardı. Nerelisin? Antep, Kaç plaka? 27... Ay, 27 tane cop yiyeceksin. Aslında o birimin içinde Antepli yoktur. Ama muhakkak birisi Antepli olur: "Ulan Ahmet, hişt, hani sizin Antep'ten çıkmazdı". "Ne? Amına koduğum. Antepli misin? He... Domal Antep'e karşı 27 tane".

Allahtan ki eskiler vardı: "Aman Belgin" dediler, "İstanbullu olduğunu söyle". Niye? Ay herkes plakasına göre dayak yedi. Şimdi Adanalıyım desem bir tane yiyeceğim. Nerelisin? İstanbul... "Haa, normal" dediler. Öyle bir özdeşleş-

mişti ki; İstanbul'la Bursa normaldi. Herkes sanki götünü siktiriyor, kaba tabirle. Bursa da öyle... Neden? Zeki'nin, Paşa'nın şeyinden dolayı normal sayıyorlardı yani. "Her şey çıkabilir" algısı vardı polislerin. Neyse... Aramızda 2,5 lira, 5 lira para toplandı. Karakolun önünde mutlaka sivil bir araba olurdu. Koskoca, devasa bir araba... Ona bindik, geldik Sansaryan Han'a... O Sansaryan Han ne işkenceler, ne sapıklıklar gördü. Bilmiyorum, otel mi oldu, n'oldu sonra?

Geldik, en üst kata çıktık. İlk defa ömrümde... İçim ama kuşpalazı gibi... 'Güllüm'ü ben orda öğrendim ilk. Şimdiki camianın hepsi 'güllüm'ü artık sakız yaptılar. 'Güllüm' bu demek değildir. Falakada dayak yediğimiz zaman güllüm yapardık ki, acıyı unutam şamataya vuralım. Güllüm orda olur. İşkence gördüğümüzde güllüm yapardık. Şimdi sen benim kalbimi kırıyorsun ya da ben senin; "Ay abla güllüm yaptım". Böyle değil güllüm. Ağızlarına 'güllüm yaptım' diye almasınlar, sakız etmesinler. 'Güllüm'un bir anlamı var. Ya işkencede ya emniyette fare deliği kadar yerde biz 'güllüm' yapardık. O üzüntüleri unutmak için. Ama şimdi herkes, "güllüm yaptım" diyor. Hiçbir şey bu kadar kolay olmamalı. Bizler bedel ödedik, hâlâ da ödüyoruz. 'Güllüm'u de yerine göre yaparız biz eskiler. Bunu iyi öğrensinler şimdiki zatı zevatlar.

Neyse... Karakolun en üst katına çıktık. Büyük bir kapı. Bak hâlâ emniyet bunu yalanlar, hayır doğru: 'Burada Allah yok, peygamber tatile

çıktı' yazısını okudum ben o kapıdan içeri girerken. Kemerli bir kapı, mecburen karşıdaki amire selam vererek giriyorsun, kapı öyle yapılmış. Yazı vardı, şimdi emniyet, hayır yok böyle bir şey, diyor. Zaten ben bu ülkede kim 'hayır, yok' diyorsa bir iş vardır. Ama bir gün de birisi 'evet' dediği an her şey düzelecek.

Beni en öne attılar eski translar. Onlar kaşar biliyor işi. Adamların sağında solunda kalın sopalı iri yarı adamlar. On tane bir ele vuruyor, on tane öbür ele vuruyor. Çektiğin zaman tekrar başlıyorlar. Ay benim önümdeki adam bitti, ben de bittim. Gittim, benim arkamda da eskiler. Herkes kaşarlığını yapar. Anan baban dahil. Ben inanmıyorum dürüstlüğe. Dürüstlük bir yere kadar. Menfaat girince herkesin dürüstlüğü bozulur. Gözlerim kapalı gittim ben, elimi uzattım, içim titriyor. Ben farkında değilim, nasıl titriyormuşum ki... İlk defa ismini burada açıklayacağım: Cemal Dandinoğlu.... Amir(asayiş). İndirin sopaları, dedi. Bizim bunlara vurmamız yakışmaz, dedi. Bunları Ahlak'a verin...

Ay kızlar bir sevinçli, zil taka taka, güllüm yapa yapa biz Ahlak'a indik. Ben "ahlak" nedir bilmiyorum. İndim. Neyse Ahlak'a dolduk. Ahlak'ta herşey güllüm. Yukardakine bak. Aşağıya bak. Aşağıda ahlak masasında "Ay nasılsın abi?", "Abi çayın yok mu?", böyle. Ahlak masasından bizi müteferrikaya getirdiler. Sene 1970.

Müteferrikaya attılar bizi. Koskocaman parmaklıklarla çevrili olan yer erkeklerin olduğu yer. Bu taraftaki göt kadar yer de; kadın, trans, nonoş falan ayrımı yok, hepsine ayrılmış. Laz Yüksel,

şimdiki adıyla Mine, hâlâ yaşıyor. Ben hep yanımdan kovardım. Karadeniz şivesiyle "Ben de sizden olacağum" derdi. "Ay git be" derdim. Sonradan estetiklerle çok güzel bir kadın oldu. Allahım bir kalabalık müteferrika. Balık istifi gibiyiz. Gacıları, çingenesi... O ona şaka yapar, göbek atanlar. Üstü açık, erkeklerin sesini duyuyoruz ordan. Koli atanlar*, "Ne güzel karı olmuştun" diye... O zaman GBT yok, kimi bir aydır orda, kimi iki aydır orda. Mine: "Memur bey" dedi, "ben kadun değulum, erkeğum" dedi. Eski lubunyalar diyor ki: "Bak Yüksel sus, oraya içeri girersen, bizim yanımızda seni gördüler. Tuvalete girdiğin zaman bir daha çıkışın olmaz. Orda kaç kişi varsa senin üstünden geçer. Hepsi elini şey etmekten nasır tutmuştur", "Yooooook" dedi bu, "Ben erkeğum". O da kendi korkularıyla, kendince böyle bir şey yapıyordu. O zaman Necla da, "Atın bu ibneyi, bu erkek" dedi. O atıldıktan sonra, bir anda içeriden bağrışmalar, çağrışmalar yükseldi: "Kesti kolunu" dedi biri. Aman, dedik, Laz Yüksel'e bir şey oldu. Yok, değilmiş. İranlı bir tır şoförü yakalanmış. Adam İran'a dönmemek için bileklerini kesiyor, tuvaletin ampulüyle. Onu öyle karga tulumba çıkardılar. O zaman nerede sedye medye... Bizim kapı da açık. Ay biraz sonra bir ses başladı "Uy, uy"... Laz Yüksel'i yavaş yavaş tuvalete çekiyorlar. Orda var 50-60-70, 100 kişi. Aylardır ordalar... Artık adamlar ellerini şey etmekten... Dünyada elleriyle o işi yapan tek

* Koli atmak: laf atmak, iş atmak.

canlı da biziz. Başka yok, hiç övünmeyelim kendimizle. Kendi elimizi şey yapıyoruz ayol, bunun ötesi var mı? Erkekler için konuşuyorum.

Polise işaret etti Necla falan azıcık daha kalsın Yüksel diye. Yüksel ordan kendini nasıl can havliyle parmaklıklara attıysa: “Memur bey, ben kadunum”. İki saat önce ben erkeğim diyen, ben kadınım demeye başladı: “Alın beni buradan, parçalayacaklar”. Neyse memur aldı. “N’oldu?” dedik, “hani sen erkektin?”... “Erkektin, ne oldu da birden kadın oldun? İnsan tanrıya yalvarsaydı bu kadar çabuk dönemezdi” dedik.

O zamanki transların birlik beraberliği yeryüzünde yoktur. Neyse sabah oldu. Ahlak’a çıktık. Parmak izi verip damgalanıyorsun. İlk parmak izim o zaman alındı. Hem bunca olaylar yaşıyorsun, o yetmiyor bir de damgası devletin: “Karakolda ayna var, ayna var... Kız Belgin kolunda damga var, damga var” Her şarkının da bir gerçekliği var.

Deniz Anne falan bana “Sana sorarlarsa ‘Aa bu benim ilk gelişim değil, bilmem kaçınıcı gelişim’de, bir şeyler yap ki, bak biz gideriz, sen burada kalırsın” dediler. Kapı açıldı, Cemal Dandinoğlu Beyefendi içeriye girdi. Bütün amir memur ayağa kalktı. “Sen, sen, sen” dedi, “boşaltın burayı” dedi. Herkes boşalttı. Bir ben, bir Cemal Bey, kaldık. “Sen yenisin, değil mi?” dedi. “Olur mu efendim...”, bilmem ne falan, kızlar bana öğretti ya. “Hiç yalan söyleyemiyorsun” dedi.

Altı haneli telefonu numarasını yazdı kağıda bana uzattı. “Beni muhakkak ara” dedi. “Ben hancıyım, sen yolcusun” dedi. Hastane korkusu var ya, iğne korkusu... Adamdan cesaret de aldım ya... Ben önce zannettim ki “Eyvah, dedim, ailem beni buldu”... “Ay,” dedim “n’olur beni hastaneye göndermeyin”. “Bak canım” dedi, “sen hiç hayatında zührevi hastanesine gittin mi?” dedi. “O nedir?” dedim. “Oraya git” dedi “kendine baktır, kontrol ettir. Hastalık olabilir” dedi. “Zührevi hastalıklara yakalanmış olabilirsin” dedi. “Kanını alsınlar, vücuduna baksınlar” dedi. Adam böyle, çok güzel konuştu benimle... “Ama beni mutlaka arayacaksın” dedi. Ay adam çıktı, ordaki tüm translar üstüme çöktü. “N’oldu, ne dedi sana?” diye. Ay, dedim, “bir şey yok...”

Büyük Ajda vardı, kötü ruhlu bir transtı... Tüm translar iyi olacak diye bir şey yok. İnsanın gönlü neyse odur. Bunun heterosu, geyi, lezbiyeni, transı olmaz. İnsan insandır ve a-rı-za-dır. Ben de dahil... Kimse sütün çıkmış ak kaşık de-ğildir. Ajda hemen aldı elimden kağıdı, kıskançlıkla... “Ayıdan post polisten dost olmaz” dedi ve cart cart yırttı adamın verdiği telefon numarasını... Deniz, Ajda’nın üzerine yürüdü... “Kıskanç ibne! Fesat ibne! Niye yırttın?”

Bizi doldurdular arabalara, ciplere. Doğru geldik, ilk defa işte Zührevi Hastanesi ile tanışacağım. Hâlâ durur orası. Cancan deriz. O zaman kızıoğlankız bir başhemşire vardı. Dünya iyisi, adını şu an hatırlayamayacağım. Neyse hastaneye geldik. Eski translar Deniz Anne, Necla fa-

lan sanki babasının evine gelmiş gibi. İnsan babasının evinde bu kadar rahat olamaz. “Ay anneciğim” diyen başhemşirenin yanında, “Ay canım sana çok güzel çorap aldım” diyenler, rüşvetin en çok bulunduğu yer. Her yerde Türkiye’de rüşvet var. Her yerde... Neyse... “Kızlar, geçin içeriye yatın” dedi. Kadın çok adil bir kadındı. Hastanenin içi pırıl pırıldı. Duvarlar falan...

Sonra o hastanelere ne Şükranlar geldi, Nevzat Beyler, Orhan Beyler... Hepimizi sömürdüler. Lafa geldi mi, bize ibne derler, trans derler, dönme derler, ama paramızdan yedikleri zaman ballı ballı yiyorlardı. Niye o zaman o parayı alıyorlardı? Madem biz günahkarız da niye şahane bir şekilde alıyorlardı... Emniyeti de yiyordu, Ahlakı da yiyordu. O paralar tatlılıkla çoluğuna çocuğuna, kursaklarına gidiyordu ama biz yine “cehennemliğiz”. Biz yine “topluma aykırıyız”. “Ahlak dışıyız” ama sırtımızdan deve yüküyle götürüyorlardı. Bunların hepsi “dürüst” insanlardı, “ahlaklı” insanlardı. Ben diyorum ya ben hiç “ahlaksız” bir insanla yatıp kalkmadım. Zaten şimdi istesem de yatıp kalkmıyorum. Tiksindim. Tepeden tırnağa kadar doluyum. O zaman Abanoz’da günde 100 kişiyle kalıyordum, bir fiş bana aitti. Koskoca evde ben çalışıyordum. Ha bu 100 kişiyle cinsel ilişkiye girmiyordum. Çünkü Türk toplumu hâlâ seks nedir bilmez. Bilmiyor. Neyi ne şusu ne... Kimse bilmiyor...

Şu bacağıma bile vajina zannediyorlardı. Kimisi anne diye gelir... “Oğlum ben senin annen de-

ğilim". Kimi abla diye, kimi teyze diye. Kimi halla diye. Böyle bir çarpık bir seks anlayışı var Türk toplumunda. Hâlâ da öyle. Şimdiki psikologlar, sosyologlar o zamanlar bendim.

Bu ensest dediğimiz şeyler kendi içinden çıkıyor. Amcamın bana yaptığı gibi o da annesinden babasından böyle görmüş. Şimdi çocuk sekste buluş çağına eriyor. En tehlikeli çağ. Gerek kız çocuğunun, gerek erkek... Çünkü neden? Hep günah, tabular içinde yetişiyorsun. Yere baktın günah, şunu yaptın günah. Hep günahlar içinde yetişiyorsun. E, Kuran'ı kimse bilmiyor. Şimdi evde ablası var, o olmaz. Komşunun kızına bakıyor, kendi sülalesinin dışında: "O senin ablan, teyzen". Çocuk bakıyor ki herkes abla, teyze, amca, dayı...hep akrabayız. Seks nerede o zaman? Ben nasıl, hangi denizde yüzeceğim? Bilmiyor... İşte kendi içindeki fantazileriyle, o çöküntü içerisinde kendine bir seks objesi buluyor ve onunla hayatını idame ettiriyor. Çünkü karşısında bir muhatap yok, öğrenecek... Onun için tepeden tırnağa penis doluyum. Bakarıyla da yaşadım, emniyet müdürleriyle de yaşadım. Vekillerle de yaşadım. Onlar da insan... Makamları insanlara biz veriyoruz.

Hastaneden çıktık. Yine nereye? Kürkçü dükkanına: Abanoz'a çalışmaya... Yanımızda çok az has gacılar vardı Abanoz'da. Tutunamıyorlardı. Aç kalıyorlardı. Koskoca evde tek başıma 100 tane fiş bana aitti. Patron istemiyordu kimseyi. Lüks Nermin ki, Türkiye Cumhuriyeti'nin en büyük patronudur. Lüks Nermin, sonradan

Abanoz'a geldi. Ne bakanlara, ne vekillere kız temin eden kişiler...

Matild, bilindiği gibi bir kadın değildir. Acımasızdır... Genç çocukları alan, altlarında arabası olan... "Bu topluma, gün gelecek, erkekleri de siktirticem" demiştir. Evet, siktirtti. Kadının bir kını vardı.

Kocasını nikahlı karısını satıyordu: Nesrin, hiç unutmam. Nesrin'i getiriyordu Abanoz'a bırakıyordu. Zavallım hiçbir şey bilmiyordu ki... Çok acırdım ben o kadına. O kadına ben sahip çıktım. Tek başıma ben koruma altına almıştım. Benim de bir annem var, ben de bir kadının her şeyden önce. Çünkü anlıyordum o kadını. İçten ağlıyordu kadın. Gözyaşını görmeme gerek yoktu o kadının. "İstiyorsan kal Nesrin" diyordum. Zorlamıyordum. Cebine ben kendi harçlıklarımdan koyuyordum. Pezevenk köşeden alıp götürüyordu onu. Dünyanın her yerinde erkek aynıdır. Sırf bu ülkede, Ortadoğu'da, şurada burada değil... Bir insanın tıynetini bozussa bozuktur, düzeltemezsin. Kırk bir zindana hapsedsen de düzeltemezsin. Ruh değişmez, neysen onu yaşarsın...

Abanoz'da Rusya'dan translar gelip çalışıyordu. Geyler gelip çalışıyordu Menekşe plajlarında. Yunanistan'dan gelip burada çalışıyorlardı. Bulgaristan'dan, Hollanda'dan, İtalya'dan... O kadar özgürdük yani. Randevu evlerimiz vardı. Kimse bunu inkâr edemez. Pansiyonlarımız açıldı. Rahattık, resmen oğlan geneleviydi. Sonra Ecevit hükümeti geldi. 74 müydü? Ecevit tek başına gelmedi. Rahmetli Erbakan, Türkeş'le

beraber ortaklaşa hükümetler kurulmuştu. Birinci Dönem'de Ecevit zamanında kapandı ilk defa Abanoz. Çünkü İçişleri Bakanı o zaman Milli Selamet Partiliydi... Kan ağılattırıyorlardı. Demirel geliyordu, Abanoz açılıyordu. Ben burada Demirel dediğimde, herkes beni Demirelci zannediyorlar, değil, ben Hiçbir lideri, partiyi sevmiyorum, çünkü adı üstünde politika. Demirel geldiğinde açılıyordu ve tekrar biz çalışmalarımıza devam ediyorduk, kapatıldığında çil yavrusu gibi dağılıyorduk.

Sonra Abanoz tamamen kapandı. Öyle bir işkencelere maruz kaldık ki, bir arkadaşımız kan işedi. O zamanki ahlak masasından "kırbaç" lakaplı adam yaptı. Kan kustururdu bize. Tantan kapattı Abanoz'u, kazıdı kökünü...

Abanoz kapandı, Dolapdere'ye gittik. Çöplüktü Dolapdere. Elmadağ'dan aşağı inen yol var, roman vatandaşlar orda oturuyordu. Orda da evler çalışıyordu. Gecekondu sistemi. Püf desen yıkılır... Hadi bizim patronlar oraya kaydı, hadi orda evler yapılmaya başlandı. N'oluyordu? Rüşvetin döndüğü yer... Orda çalışmaya başladık çünkü biz sokak nedir bilmiyorduk, sokağa dökülmek bizim için tehlikeliydi. Polisler geliyordu, yıkıyordu, biz yapıyorduk. Orayı da bitirdiler. Mecbur bizi sokaklara döktüler, hâlâ da sokaklardayız...

Abanoz tamamen kapanınca köçekçe tarihim başladı. Şimdilerde "Eşcinselliği de Avrupa'dan aldık" diyorlar ya, derebeylik tarihini, Osmanlı tarihini açıp baksınlar. Köçekçe tarihini bir okusunlar. Şimdi onu anlatsam işin içinden

çıkamayız. Sonra, köçekçeliği de Evren yasakladı. Bu coğrafyanın hamamcılık, oğlancılık kültürü Roma'dan beri vardır. Meyhane köçeklerini bu toplum okusun, araştırsın. O da elimdeydi, aldılar daha gelmedi geriye, belgeler var... Çarpıtmasınlar. Bizler deli değiliz. Bizlere deli diyen ruh hastaları kendileri. Tarife imkân bulamıyorum.

Bir sefer, sene 1977-78'te biz 35 tane trans Sansaryan Han'ın altını üstüne getirdik. Pazarı pazartesine bağlayan sabah, bizi yine almışlardı. Müteferrika'nın başkomiseri, yanında da iki tane kadın memur, bir de iki elini arkasına koymuş, geldi. "Bunlar da işte erkeklerin yüz karaları" dedi, "pislik bunlar" dedi, bizi gösterek. İki kadına hava atıyordu, polis kadınlara... Rahmetli Seyyal, Allah nur içinde yatırsın, kalktı yerinden; -gözlüklüydü Müteferrika'nın başkomiseri- yakasından bir tuttu, "Allah iki tane sana göz vermiş" dedi, "bir de o yetmemiş, optiğe gözlük yaptırtmışsın" dedi, "kör müsün be adam, ne erkeği?" dedi. Başkomiser iki sekse bir doksan uzandı. İki kadın polis ciyak ciyak kaçtı. Vuruş, o vuruş var ya, hepimiz orayı yıktık. O arbedede rahmetli Soğankafa yeni ameliyat olmuştu, apandisiti patladı; bütün dikişleri açıldı. Bir baktım, gözyaşı bombası atacaklar bize, ordan kelli felli bir adam geldi, "Ne yapıyorsunuz?" dedi, "Amirim bomba atıyoruz" dediler, "Dünyanın neresinde görülmüş" dedi, "Emniyetin içinde bomba atıldığı, hele Müteferrikanın içinde bomba atmak nerede görülmüş?" dedi. "Siz beni Kars'a mı sürdürte-

ceksiniz, Sarıkamış'a mı sürdürteceksiniz, indirin bakayım" dedi. Ben o adama hayran kaldım, adam çok güzel psikolojiden anlıyor. "Kim bilir" dedi, "kızlara neler yaptınız" dedi. "Kızların canına ot tıkadınızki kızlar bu hale geldi, burayı böyle yaptılar" dedi, "yoksa bunlar böyle yapmazdı, kabahat sizin" dedi adam. Biz yumuşadık ama her yer dağılmış, ne üst baş kalmış ne makyaj... Adam "çabuk" dedi, "kızları yukarı çıkarın yemeğe, karınları açtır, yemek, çay verin"... Dedim ki "Bizi buradan tek tek kurban olarak çıkaracaklar, yukarıda ağzımıza sıçacaklar." Ama biz zincir olduk böyle, zincir halkalar. O anda işte pasaporta gelen turistler bizim resmimizi çekiyor, turistleri engelliyorlar. Bir zincir oluşturduk en üst çatı kata çıktık, kubbenin olduğu yere, bizi bir odaya tıkacaklar, bok kokuyor oda, dedik ki "Bakın bizi buraya sokamazsınız, bizi buraya emniyet yardımcısı gönderdi, asla bizi buraya sokmayın, bak aşağısı demirdi paramparça oldu, burası tahta, burayı hepten başınıza yıkarız" dedik. "Aa, yok" falan dediler... Bize sular, her bir şey, ne istersek geliyor. O arada dosyaları konulduğu demir dolapları farkettilik, üstlerinde kilitler var. Dedik "Bu dolapların içinde ne var, bu kilitler ne?". "Orda" dediler, "teröristler var". O zamanlar Devsol var, Dev-genç var, onlar var. Dedik, açın bunları. Sadece bir delik, böyle sigara giricek kadar bi delik var. Ay, dedi polis "N'olur açtırmayın, onlar terörist, onlar Dev-solcu, Dev-gençli, azılı katiller". "Açın" dedik, açtırttık. Her açtığımız kapıdan adamlar çıkıyor. Adamlar

ne oturabilir, ne yan durabilirler orada, ayak-talar hep... Tepede de bir ışık yanıyor, ampul tepelerinde... Kimi haftalardır ordaymış, kimisi aylardır... Telefon numaraları verdiler; işte ben şu kadar zamandır burdayım, suçsuzum, aileme bildirin burda olduğumu falan diye. Biz kalem aradık, göz kalemlerimizle yazdık ellerimize, birazcık hava aldirttirdik, su verdik onlara... Ne yaptılar, teröristler mi, değiller mi, Dev-sol mu, anarşist mi, hiç bi şey diyemem, bilmem. Bizim için o an, ordaki bir insandı. Çünkü aynı acıyı çekmiştik biz de, çünkü bizi bile birçok şeyle suçluyorlardı. Bu sefer memur geldi ağladı, dedi ki, “Benim çoluğum çocuğum var” dedi. Çünkü eskiden şarka sürgüne gönderirlerdi. “Beni sürdürmeyin, n’olur” dedi. “Yalvarıyorum kapata-yım bunları. Şimdi amir gelir de beni böyle görürse” dedi. Adama da hak verdik, kapattır-dık. Adamlardan aldığımız telefonları aradık sonradan. Yani diyeceğim öyle günler yaşadık, gördük. Tabii bu anlattıklarım sadece cımbızla alınmış bunların içerisinde.

Gelelim 79’lu 80’li yıllara. Bir askeri darbenin olacağı belliydi, yani bunu gösteriyordu durum, çünkü hakikaten 77 olayları, Taksim olayları bir vahşetti, Maraş olayları bir vahşetti, terör mü diyoruz buna artık ben bilmiyorum. Kontrgeril-lanın yapmış olduğu bu olaylara isim bulamıyo-ruz. Yani hakikaten ülke kan gölüne doğru gitmişti ve evde böyle rahat oturup konuşamaz-dık, sokakta nereden kurşun gelecek belli değil-di, sağdan mı soldan mı, o zamanlar polis bile sağcı ve solcuydu, gerçi biz iki tarafa da yarana-

mıyorduk, şimdi de öyle, yani ne sağ ne sol. Ne İsa'ya ne Musa'ya asla yaranamadık...

80 darbesi, işte 12 Eylül... Ve 12 Eylül sabahı, Kenan Evren ve arkadaşları darbeyi yaptılar. Tabii ki, bu darbe hiç istemediğimiz bir şey, askeri bir vesayetın altına giriyorsunuz. Sonra evler gene kapatıldı, hepimiz dağılmak zorunda kaldık, kimimiz İzmir'e, kimimiz artık köçekçilik yapmaya Kırşehir'e, kimisi de ta Tokat'larda vurkaç çalışmaya başladı.

Ben o zaman Tarlabası'ndaki evimde oturuyordum. Hani ben, diyordum, darbe olmaz falan ama sigaram bitmişti, aşağı indim. Cadde üstünde evimin altında bakkal var, bakkala ineyim sigara alayım dedim, ama bi sessizlik hakimdi, aşağı indim, tam kapıdan dışarıya çıktım, baktım bir asker silahıyla "Çık yukarıya" dedi bana, "N'oldu?" dedim. "Görmüyor musun?" dedi, "Darbe oldu". Ne darbesi? "Ordu el koydu" dedi. Dedim, "Ben sigara alcaktım, sigaram yok" ve o an o asker bana asker sigarası çıkarıp verdi, yukarı çıktım.

Üç gün hayatla ilişğim kesildi, sokağa çıkamadım. Sokakta bir tek çocuklar vardı, küçük küçük çocukların sesi geliyordu, ne bir araba sesi, ne bir korna sesi, ne bağrılı ne gürültü, çok büyük bir sessizliğe bürünmüştü şehir. Üç gün sonra, saat 12'den sonra sokağa çıkma yasakları başladı; yavaş yavaş işte. 12'ye kadar ne yapabilirsek, şimdi düzenli bir hayatın var, çalışman var; buna çark alanı* de, buna randevu

* Çark Alanı: işe çıkılan yer

evinde çalışma de, ne dersen de. Ve birdenbire kimyan bozuluyor. Ve birden bire ne yapacak-sın, sudan çıkmış balık oluyorsun. Çünkü alış-mışsın, pansiyonlarda çalışıyosun ama her yer kapatılmış, nasıl çalışacaksın?

İşte orda en zoru da bu. Yani, nerde çalışayım, n'apayım meselesi. Bugün kendini sürekli çarka vermiş bir arkadaş, bir kulüpte kolay kolay çalışamaz, yahut da kulüpteki bir arkadaş gece gündüz orda çalışıyosa, çark yapamaz, kimyası bozulur. Ha belki diyeceksiniz ki, her ikisi de aynı. Ama hayır, aynı değil, herkes bunu aynı olarak görüyor. Hayır, çok farklı bir şey bu... O zaman cep telefonları yok, ev telefonları pek bu kadar revaçta değil. Yavaş yavaş, gündüz çalış-maya başladık. Gündüz çalışıyoruz, çok zor ya-ni. Bu acıyı bir tek sağ çekmedi, sol çekmedi yani bir tek onlar işkence görmedi, bir tek onlar dövülmedi, sövülmedi. Biz trans bireyler de nasibimize düşenleri aldık. En acımasız bir du-rumda aldık biz bu şeyleri, payımıza düşen şey-leri; çünkü bizler "riskli" gruplardık, yani halkın nefretle baktığı, işte tiksindikleri, yani işte tırnak içinde "tiksinç" gördükleri, öyle hitap ettikleri gruplardık.

Tabii çok var, askerden çektiğimiz de... Çünkü askeri rejim başladığı zaman, emniyet resmen şey oluyor, sivilden alınıyor ve bir asker, bir al-bay emniyetin başına geliyor, karakolun başı-na... Belediyede herşey değişiyor, bütün herşey askerin elinde. Askerlere iyi yaranmak için po-lisin de bir şey yapması gerekiyor yeni gelen albaya. Bizi atıyorlardı önlerine...

Mesela şöyle bi anımı anlatayım; bir gün Deniz Anne'nin evindeyiz, oturuyoruz böyle lubun-yalar. Deniz Anne'yi ziyaret edeyim istemiştim o gün. Oturuyoruz; otururken kapı çalındı. Ne bir erkek var ne bir şey... Kendi halimizde biz bizemiz. Polisler girdi içeri: "Giyinin hazırlanın". Dedik ki "Niye gidiyoruz? Hani ne oldu erkek yok, hani bir zina yok, herhangi bir şey yok", "Hayır, ben onu bunu anlamam hadi yürüyün hazırlanın" dedi. Apar topar hepimiz giyindik, biz suçsuz yere, geldik Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne... Yanımızda bir tane biyolojik bayan vardı, kendisi de eski kelavlardandı*. O yalvardı işte: "Benim çocuklarım var abi, bokunu yiye-yim abi, ayaklarına kapanayım abi, çocuklarım evde aç". Ekipler amiri, götüne bir jop vurdu, onu gönderdi. Ben, Deniz Anne ve bir de diğer translar emniyetin merdivenlerinden yukarı çıkarken, aşağıya iki tane subay iniyordu. Resmi giyinmiş subaylar aşağı iniyordu. Bu hayat-taki en acı olay benim için... Ve ben yıllardır, o Beyoğlu Emniyet Amirliği eskiden, aşağısı Taksim Karakolu, şimdi emniyet, Beyoğlu Emniyeti oldu, yukarısı da Beyoğlu Karakolu'ydu. Yukarıya en üste ilk defa çıktım ben, o en üst kata, hep direkt Taksim Karakolu'na gider gelirdim. Neyse... O zaman bekçibaşılar vardı, Deniz Anne üşüyor donuyor, hava serin, bekçibaşına dedim ki, "Arkadaşım gelsin" dedim, "sobanın başına otursun, yaşlı" dedim, "hani biraz böyle üşüyor" dedim. Bağırdı bana "gidin" dedi,

* Kelav: (1) seks işçisi (2) işini bilen kişi, açığız.

“defolun!”. “Hem geliyorsunuz, fuhuştan” dedi, “hem de ısınmak mı istiyorsunuz” dedi. Adam binbir türlü hakaretlerde bulundu. “Aman aman, peki” dedim, “kalsın”. Ki daha önceden de o bekçibaşını tanıyorum, çay ısmarladığımız, çay aldığımız, verdiğimiz kişi. Oraya gitti miydi aslan kesilen bir tip. O arada da laço Bahri dediğimiz bir trans arkadaş yakalanmıştı, yani daha tam translık geçiş dönemindeydi; Süreyya... Onu da bir müşteri ile yakalamışlardı. Onun müşterisini görmüştüm, bizimle getirmişlerdi. O zamanlar şöyle bir kanı vardı, İstanbul çevrelerinde göt sikiyor bunlar diye o laçonun bir bıyığını keserlerdi bir bıyığı kalırdı, saçının bir bölümünü keserlerdi bir bölümü kalırdı, böyle bir damgalama vardı. Adamı öyle gördüm, güldüm yani gayri ihtiyari, psikolojim bozulmuştu. Adamın cezası bu değildi yani, böyle olmamalıydı. Ben gülünce, o bekçibaşı, hemen yanıma böyle sevinçli bir şekilde geldi. “Ay,” dedi “sen beni yanlış anladın, arkadaşın gelsin o sobanın başına” dedi. Kendi sandalyeyi getirdi. Ay, hizmette hiç kusur yok. “Gel” dedi, “sana bir şey söyleyicem” dedi. Bir kat aşağı indirdi beni. Aşağı indim; florasandan, loş karanlık odada iki tane subayı gördüm. Odanın içerisinde iderlerdi, bekçi beni içeriye itiverdi. Oranın başkomiseri de Murat Bey’di. Arkadaşız, dostuz onunla, her zaman otururuz, ağzımız kokmasın diye votka içeriz, dertleşiriz, çok birbirimizi severdik, öyle bir insandı. Ben ona haber de göndermedim, hiçbir şekilde, nasıl olsa anlaşılacaktı zaten. Oraya gidince görecekti, durum ne anlaticaktık.

Neyse, içeriye girdim, kapı kapandı, iki tane silah dayandı vücuduma. Askeri silahlar, tabancalar, biri sağımda, biri solumda... “Soyun!” dediler. Öldürülebilirim, her şey olabilir... Buna cinsel taciz de, bilmiyorum ben isim koyamıyorum buna, bunun ismi yok! Evinden alınıyorsunuz, hiçbir şey yok, tertemiz yani... Oturmaya gidiyosun, misafirliğe gidiyosun... Polis tarafından alınıyosun, karakola götürülüyorsunuz... Karakol ne demektir? Güvencedir, benim o an namusum, benim herşeyim orda onlara aittir, emanettir orda. Onların korumasındayım, benim anlayışım bu. Hâlâ da böyledir... Ama orda bekçi tarafından askerlere sunuluyorum... İkisi de cinsel ilişkiye girdi benimle. Ne ağlayabildim, ne haykırabildim. Ne de hakkımı savunabildim... Asker kendinde o hükmü görüyor, o iki asker... Tam ben çoraplarımı giyiyordum, askerler işlerini bitirdi kapıdan çıktılar. Bacaklarım falan açık, ekipler amiri ile göz göze geldim. Askerler çıktı, hazırol vaziyetine geçti ekipler amiri falan. Artık, dedim ne olursa olsun, döndüm ekipler amirinin suratına “Bunun için mi” dedim, “getirdiniz amirim, beni”. “Kullanmaları için mi getirdiniz?”. “Evden bizi aldığınızda” dedim, “Kim vardı? kimse yoktu” dedim. “Ne bir erkek, ne başka bir şey. Biz misafirlikteydik, sana anlattım” dedim. “Bunun için mi getirdiniz, bu hizmet için mi beni buraya getirdiniz?” dedim. Adam kafasını duvara vurdu. Sert bi şekilde vurdu, cevap veremedi. Adam suratını kapattı, aşağı indi. O bekçibaşı - daha önce hani biz ona çay ısmarlardık - aramız gayet iyi olan

işte... Murat Bey'le de benim aramın çok iyi olduğunu biliyor. Sen git Murat Bey'e durumu şöyle ifade et: "Yaa işte Belgin, askerleri ayarttı, subayları... İkisiyle de karakolda cinsel ilişkiye girdi" de. Güya kendini temize çıkaracak... Çünkü nasıl olsa ben bunu söylecektim Murat Bey'e... O öyle söylese dahi, ekipler amiri de gördü beni diye düşünmektaydım. Murat Bey beni çağırttırdı, "Yazıklar olsun sana!" dedi, bana tokat attı. Dedim; "İyi de o kadar dostuz yani bu tokadı bana niye attınız, sebep ne?". Sen böyle böyle yapmışsın, dedi. "Hayır" dedim, "çağır bekçibaşını, buraya çağır". Durum bu bu bu şekil, "Ekipler amirini de çağır, beni o vaziyette gördü" dedim. "İki tane silah doğrultuldu bana" dedim. "Bekçibaşı oraya götürdü beni" dedim. "Biz karakola çıkarken, o iki subayda aşağı iniyordu, vardiya değişimi vardı, gördü" dedim. "Burası bir sığınma evi, bir karakol, benim namusum herşeyim" dedim, "Ben bir fahişe de olabilirim, ibne de olabilirim, her şey olabilirim ama benim şimdi şu anda herşeyim size emanettir" dedim, "Ama ne oldu? Ben burda kirlendim" dedim. Adam dondu. Bir şey diyemedi, çağırdı bekçibaşını, bekçibaşı kem küm etmeye başladı, cevap veremedi çünkü. Neyse... Bu da asla unutamayacağım anılarımdan bir tanesiydi...

O zamanki askeri Bülent Ulusu hükümetinde İçişleri Bakanı Selahattin Çetiner'di ve bu İçişleri Bakanı Selahattin Çetiner'in şöyle bir açıklaması vardır: "Barlarda, pavyonlarda, kafelerde, şanterlerde kadın kılığında hiç kimse çalıştırıl-

mayacak” diye beyanı vardır. O tarihlerdeki dökümanları bulursanız yayınlayın, ben bunu uydurmuyorum. İçişleri Bakanı Selahattin Çetiner, böyle bir yasak getirdi, ama bu çok kötü bir şey. Resmen sayılıyor sokak, hepimiz yok edildik. O andan itibaren hepimiz toplatıldık, minibüslerle... Çünkü polis ve asker iç içe çalışıyor, asker emir veriyor polise, polis yerine getiriyor. Hepimiz o zaman Sirkeci’de Eski Emniyet Müdürlüğü’ne getirildik. Sansaryan Han’ın orası, oraya gittik. Ama bilmiyoruz nereye gidiyoruz. Sonumuz nereye gidiyor, n’apıcaz, hiç fikrimiz yoktu.

Bize yani o zamanki lubunyalara damga vururlardı, yakalanan geylerin kollarına mühür vururlardı. Her bölge ayrıdır, Ege Bölgesi ayrıdır, Marmara Bölgesi ayrıdır, İç Anadolu Bölgesi ayrıdır. O (damgalanan) beş yıl o bölgeye giremez artık, damgaları vardır, geyler damgalanırdı. Bunları çoğu insan bilmiyor şimdi. Banliyö trenlerine doldurulduk, evet, gönderildik. Tabii ben bunu kısa kısa anlatıyorum, hani bunun şeyine girecek olursak, ooo çıkamayız.

Ama kimse Eskişehir’e gitmedi bizden. Eskişehir’e gitmedim kardeşim, banliyö treninin en son durağı İzmit’tir. Toplatıldık, işte o zaman Vat 69’dan tüm transları geyleri almışlardı; -biyolojik kadınları değil- emniyette yer yok. Balık istifiyiz eski emniyette... İşte bizi ne zaman aldılar, işte düşün salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi düşün emniyetteyiz.

Kum saatinin içindeki kumlar gibi savrulmuştuk. 1981’li yıllarda her zaman olduğundan daha da

fazla, daha da gaddar ve zalimceydi her şey: Yakaladıkları her yerde, evlerimizde, işyerlerimizde, bakkalda, sokakta, her yerde bir süreklilik vardı; travesti - transseksüel ve geylere... Topladıklarını Sirkeci'deki o zamanki meşhur Sansaryan Han'a, yani Emniyet Müdür-lüğü'ne götürdüler... Günlerce orda kaldık. 50 - 60 kişi, şiddet, eziyet, işkence; üstümüz başımız, saçımız sakalımız birbirine karışmış bir halde bindirdiler bizi minibüslere, ver elini Haydar Paşa garına sürükleyerek. Halkın çirkin sözleri arasında, tekme tokat bindik trene. Kapattılar kompartımanı; kapıları kilitlediler. Hepimizde ayrı ayrı korkular vardı. Akibetimiz ne olacaktı? Ben o zamanlar bir film izlemiştim. "Cassandra Geçidi" diye. O an o film gözümün önünden geçti. Neyse... Sonra hareket ettik. Hemen kapıya koştuk. Kapı açılmıştı. Tam kapıyı açtık, sivil ahlâk polisleri koridorlarda tur atıyorlar. Gey arkadaşlar da, kollarından mühürlü olarak yerlerde oturuyorlardı. Epeyce gittik. Taa ki Kartal'a yaklaşınca tren yavaşladı. Yan vagon-dan birkaç arkadaş camdan atladılar. Oysa bu-rası Hitler'in Almanya'sı değildi. Ne olduğumu-zu biliyorduk; bizler insandık. Derken Pendik'e geldik. Tren durdu. Baktık polisler yok; o an be-şer onar trenden atladık. Kimimiz sağa, kimimiz sola savrulduk. Koştuk, koştuk. Aç susuz, berbat durumda... Beş altı kişi yol kenarında yeni yapı-lan bir evin önünde durduk. Kapıyı çaldım; bir bayan açtı; su istedik. Kadın tam su verirken, öteki arkadaşları görür görmez "Yetişin kom-şular, kadın adamlar!" diye bağırmaya başladı.

O zaman, sağdan soldan taşlar sopalar... Kaçıştık. Neyse, çıktık ana caddeye. Kırk elli kişi dizildik caddeye, rengârenk palyaçolar gibi... Neyse, ben ve şu an hayatta olmayan Japon Arzu, bir harç arabasına binip döndük tekrar İstanbul'a. Tam o sırada, bir arkadaşımızı, elinde sopalı birkaç adam kovalıyordu. Zavallı, çığlık çığlığa kaçıyor. Onu hâlâ merak ederim. Geldik Ümraniye Köprüsü'ne. Polisler arama yapıyor, geri dönen var mı diye. Tabii biz hemen eğildik. Sağ olsun şoför arkadaş anlayışlı bir beydi. Onlara inat, inadına girmiştik tekrar İstanbul'a.

Ama o zaman da, yine hâlâ da, hep şöyle derim: Biz TT'ler (travesti-transeksüeller), dünyanın en kalabalık ailesiyiz, dünyada da, Türkiye'de de. Biz translar dünyanın neresinde olursak olalım, dünyanın en büyük ailesiyiz. Bülent de eski arkadaşımdı. Erkoç'tu o zamanlar soyadı. Çok severdim. Kulüp 12'den çıkardık, Vali Konağı Caddesi'ne giderdik. Laçovariydi daha o zamanlar. Şimdi Bülent'i ben bile tanıyamıyorum. Ben ondan bir şey mi istiyorum dernekler adına? Hayır... Ha, olsa da iyi olurdu. Bir trans yürüyüşünde yürüyebilir. O da çok çekti, çok ezildi. 12 Eylül'de en büyük darbeleri hepimiz birlikte yaşadık. Bülent de çekti ama Bülent'in çektiğinden büyük acıları da bizler çektik.

Sepet Kulüp vardı daha Vat 69 yokken. İlk Sepet Kulüp'tü. Ondan sonra Arnavut Hilmi Vat 69'u açtı. Vat 69 da Yıldız Tezcan'ın plakçı deposuydu. Şimdi trans barlar, gey barlar ayrıldı. O zaman Ali ordaydı, Mehmet Ali ordaydı, Korhan ordaydı, hep beraberdik. Neden

şimdi ayrıştık? Bunu anlamıyorum. Şimdi herkes köşesine çekildi, hepsi birer ünlü isim oldu ama geçmişten kaçamazsın. Ne Bülent kaçabilir, ne Mehmet Ali kaçabilir, ne Korhan kaçabilir, ne de Cemil kaçabilir?

Şimdi ben bir de şunu da sevmiyorum, “ya o zaman siz bir avuçtunuz” diyorlar. Hayır biz bir avuç değildik be kardeşim, tamam şimdiki gibi çok değildik, şimdi rakam veremiyoruz ama o zaman da vardık be kardeşim! Bir avuç ne demek bir avuç, biz şey değiliz ki; klonlanmadık ki... Sen bu tarihte şu kadarsın, sen şu tarihte şu kadarsın diye bir şey yok. Ne kadar saçma bir şey, “bir avuç” lafından nefret ediyorum, bunu bazen geyler de diyor, lezbiyenler de diyor. Bazı translar da diyor. Çünkü tarihini bilmiyor. Bir avuçtunuz, hayır canım ne demek bir avuçtunuz. O zaman biz şimdi de bir avucuz. Değişmiyor, o zaman biz hep bir avuç olarak kalıyoruz...

Açlık grevlerine katıldım. Biz burada da başlattık açlık grevlerini, Ankara’da da. Özal zamanında da baskılar, işkenceler, dayaklar vardı. Aynı şimdi nasılsa, yine öyleydi. Şans yine Bülent Ersoy’a güldü. Semra Hanım kızını korudu, ama bizleri ezdi. Hiçbir şey cımbızla ayıklanmamalı.

O 80’li yıllar içerisinde çalışma alanlarımız gündüze döndü, ondan sonracığıma, gündüz müşteri edinmeye başladık. Müşteriler asla vazgeçmez, çünkü ne kadar nefret de edilsek, ne kadar ötekileştirilsek de, bizim bir müşteri potansiyelimiz vardır. Müşterilerimiz de bu sefer gün-

düz gelmeye alıştılar. Biz de işte kelle koltukta, kimimiz Belgrad Ormanları'na gidip çalışıyor-duk, kimimiz karşılara gidip çalışıyorduk, yani kelle koltukta hayatı devam ettirmek zorundaydık: Çünkü ev sahibi darbeden anlamaz, elekt-rik darbeden anlamaz, ekmek, su darbeden an-lamaz, ondan sonracığma, diğer giderlerin, kuaför darbe oldu, anlamaz, bunların hepsi pa-rayla dönen şeyler, bakkalına, kasabına, kirana, ekmeğine, kıyafetine, aa bugün darbe oldu beni idare edin, diyemezsin. Yapacağın tek bir şey vardır, bugün de olduğu gibi, seks işçiliği yap-mak zorundasın.

Yani bi çok arkadaşımız o tarihte kim vurduya gitti, asla ölüsünü bulamadığımız arkadaşlarımız var. Ondan sonracığma, hiçbir zaman için ha-ber alamadığımız arkadaşlarımız vardır ki, mu-hakkak ki bir tanesi, yıllar sonra, döner gelir aramıza, kuaföre gelir, kulübe gelir, bi şeye ge-lir. Ama asla haber alamadığımız bi çok arka-daşlarımız da vardır, öldürölmüşlerdir.

Biz ne kadar birbirimize madilik de yapsak, kız-sak da, hakaret de etsek yani saç başa da gir-sek, biz büyük bir aileyiz, ne cenazemiz yerde kalır, ne de düşmanımızı -ben düşman kelimesi-ni sevmiyorum, yani birbirimize o şekilde hitap dahi etmiş olsak da- asla ötekileştiririz: Ölüm her şeyi kapatır, kötölükte de gideriz, yardımda bulunuruz, yani bu şekilde bir yanımız var.

Ama ben yine de diyorum ki, o tarih mi bu tarih mi derseniz, bu ölüm olayları bu nefret olayları, -şimdi burda biz darbeden bahsediyor-ruz, darbe döneminde işte bir kaç faili meçhul,

arkadaşlarımız çok gitmiştir, öldürölmüşlerdir ve dediğim gibi asla bulamadık ama- hiç bu son hükümetteki kadar çok olmamıştı. Bugün nefret olayları daha çok, daha çok yaşıyor ve bu kadar nefrete kurban gidenler en çok TT'lerdir, seks işçileridir.

Aslında hepimizin sağlıklı çalışma yerleri olsa, işte bahsettiğim gibi, Abanoz gibi yerler olmuş olsa, hepimizin sağlıklı koşullarda çalışabileceği alanlar olsa, ne bu cinayetler olur -belki yine olur, insan kafasına koyuyosa her şeyi yapabilir- ben asla her şey bitti anlamında demiyorum ama en azından sağlık açısından, güvence açısından, güvenlik açısından daha iyi olur, en azından bu kadar çok ölümler olmaz, diyorum. Sokaklarda bu kadar sersefil olmayı hak etmiyoruz.

Bennu:

“O yıllar benim dehşetle hatırladığım zamanlar. Çok kötü zamanlardı. Polis falan... Kötüydü yani. Sizin kimliğiniz, kişiliğiniz, içiniz, dışınız değil yani tamamen var olmanız onlar için kötü bir şeydi. Senin insanlığın, düşüncen, ailede üzülenler, acı çekenler olması, birilerinin birşeyi olman ilgilendirmiyor onları yani. Bu toplumda olmamalısınız.”

Ben Konya Ereğli’de doğdum ama annem babam Ankara’da yaşıyordu. Ben babaannemin yanındaydım bazı sebeplerden dolayı. Üç dört aylıkken Ankara’ya gelmişim, orda yaşamaya başladık. Çocukluğumun aktif hali, okul şu bu, lise, ortaokul filan hep Ankara’da geçti.

Biraz karışık sorunlu bir çocuktum. O zamanlar kimlikle ilgili pek bir şey bilemedim. Çevremdeki insanlar da kabul etmiyordu, çünkü tutucu bir ailem vardı. Bir kız kardeşim var, benden 5 yaş küçük...

İlkokulu, ortaokulu ve liseyi Ankara Kurtuluş’ta okudum. İlkokulun sonlarına doğru annemler İzmir’e yerleştiler. Ben beşinci sınıfı Ankara’da okumak zorunda kaldım. Ankara’da halam vardı, babaannemle dedem vardı, onların yanında kaldım. O esnada ailemin, annemlerin yokluğundan istifade içimdeki o kimlik daha çok dışarıya çıktı.

Yani babamın korkusu birdenbire üstümden kalkınca ben daha özgür hissetmeye başladım. İçimdeki kadın şahlandı gibi bir şey. O dönem öğretmenin annemi arayıp benle ilgili bazı sorunlar olduğunu, acilen yanlarına alınmam gerektiğini falan söyledi. Öylelikle İzmir'e geldim. Yani bu olay 79'da falan oluyor, 78-79 seneleri. Ben 62 doğumluyum. Hesap edin yani.

Sonra işte darbe olayları oldu. Zaten İzmir'e geldiğimde kavram karmaşası yaşamaya başladım. Ankara'yla alakası olmayan bir şehre geldim. Burada eşcinselleri görüyorum, onların gittiği barlara gidiyorum. Orda sadece gazetelerde o dönemin birkaç tane ünlüsü Lemi işte, Savaş Sökmen isimli sanatçılar, işte o dönem onlar popülerdi. Onları gazetelerde görürdük; Peyman Gece Kulübü'nde çıkıyor, falan.

İzmir'e gelince birebir tanışma şansım oldu. Bir sürü insan, kimileri kadın olmuşlar, değişmişler. O heyecanı duymaya başlıyorsunuz artık. Aileden kopma isteği, özgür olma isteği, o ruhu beslemek, dışardaki insanların bunu sana teşvik etmesi, bütün gelecek planlarınız, her şeyiniz bitiyor yani. O anda sanki bir ego sürekli sizi kadın olmaya zorluyor.

Çevre de bu konuda sürekli baskı yapıyor, yani birileri beğeniyor, sen de olmalısın, diyor, işte kız gibisin. Şusun busun, sana yakışır, yakışmaz. Çevremde bir sürü transseksüel vardı, benden büyükçeydi yaşları. Onlarla haşır neşirdim ben. Doğal olarak o tarafa yönelmeye başlıyorsun.

Kendimi keşfetmeye nasıl başladığımı ben şöyle anlatayım: Ben İzmir'e geldikten sonra Ankara'ya tekrar gittim. Çünkü orda aynı bünye içinde Kurtuluş İlkokulu, Ortaokulu ve Lisesi, şimdi adı değişmiş oranın Atatürk olmuş, okula ordan devam ettiğim için orda olmak istedim. Bir de babamın şeyine geldim. Ortağından birisi meslek lisesine gitmemi istiyormuş ortaokuldan sonraki dönemde, öyle bir handikap da yaşadım. Meslek lisesine falan da gitmiştim ama okulum eğitiminim hep Ankara'da oldu benim. Gidiyordum, geliyordum. İzmir'e yazın geliyordum ben, okul kapanınca. Zaten işte lise bitene kadar zorluklar çektim. Bir sürü şeyler çekiyorsunuz yani o dönemlerde, o kadar özgür bir taraf yok.

Ben 19 yaşında falan ilk cinsel deneyimimi yaşadım. Ha öyle ufak tefek ellemeler, dokunmalar yaşıyorsunuz. O dönem hep kızlarla oynama isteğim vardı. Hep kızların yanında olma isteğim vardı. Belki de karşı cinsin daha çok ilgisini çekebilmek içindir, yani o kızların arasında olma isteği...

'Kız oğlan' diyorlardı işte; ona her şeyi yapabilirmişsin, dokunabilirmişsin, diğer kızlara fazla dokunamazsın da ona dokunabilirsin, çünkü o müsaade eder, eşcinselin öyle müsait bir tarafı var gibi bir algı vardı. Bilmiyorum ya da ben öyleydim. Bunları çözümlmek de bayağı bir zamanımı aldı ama öyleydi yani, yapıyordum bunları. Kömürlüğe gidiyordum, birileri ile öpüşüyordum. Yapıyorlardı, ben daha doğrusu beni öpün demiyordum da, öyle şeylere ortam yaratıyordum. Bunları yapabilmek için.

O dönemde babamın bir mobilya atölyesi vardı. Hem imalat yapıyorlar, hem de mağazada satıyorlardı. Sonra bir şirketle anlaşıp başka şeyler yapmaya başladı, yani taşeron müteahhitlik filan, o tarz şeyler. O zaman daha da iyi oldu durumlar. Aile tarafım iyi, yani anneannemler anne tarafım falan iyi, onların çok çok iyiydi durumları.

Ortamları tanımaya İzmir'de başladım. Ankara'da merak bile edemiyordum, çünkü Ankara'da çok çevrem vardı, yani gittiğim her yerde birilerini görme ihtimalim. Babamın çevresi çok genişti, genelde hep böyle gazete, dergi ıvır zıvır oralarından.

İzmir'de bir tane Hüseyin diye bir çocuk vardı. Hatay'da oturuyorduk o zamanlar. Çok iyi ahbab olduk. Zaten o beni fark etti. Erkekti o. O da, bir mobilya mağazası vardı karşımızda, orda çalışıyordu. Biz onunla dost olduk yani. Arkadaş olduk falan filan. Anladı ki ben pek bir şey bilmiyorum. Beni aldı akşam üzeri 4 gibi falan Ömerağa'nın oralarda *Pikoli* diye bir yer var, oraya götürdü. Oraya girdiğimde ilk gördüğüm insan Mahir oldu. Mahir'le Neslihan'ı gördüm.

Çok şaşırmıştım o zaman, onlar erkekti ama çok frapanlardı, makyajlar falan, saçlar başlar... Çok heyecanlandım, yani böyle sadece ben değilmişim düşüncesi galiba bu. Hani hep birileri vardı da, uzaktılar, yani şarkıcıydılar, şuydu, buydu, zaten irtibat da yoktu. Hani o ortama girseydim Ankara'da, muhakkak haşır neşir olurum. Kaldı ki yakın dost olduğum insanlardan birisidir Fuat Sökmen, şimdi neredeyse...

Ama olmadı o baskıdan dolayı. Benim gibiler varmış, buluşup konuşabileceğim insanlar. Serüven böyle başladı İzmir'de. Lisedeydim bunlar olduğunda, yani artık 16 - 17 yaşlarında...

Sonra akabinde iki üç gün sonra mı, bir hafta sonra mı, orda bir polisle alakalı bir problem oluyor, orası kapatılıyor. Aradan bir buçuk iki yıl geçti. Bu sırada benim bir Hollanda'ya gidişim oldu. Orda kaldım, oranın rahatlığını görüp bir daha buraya gelince tamamen psikolojim saçmalamaya başladı. Anormal alkol içmeler, gereksiz şeyler kullanmalar falan. Ya içimdeki kimlikten kaçıştı, ya dışarıdaki baskıdan kaçıştı. Belki de ailemin şimdi şimdi anladığım üzüntüsünü görmemek için bir kaçıştı. Yani bilemiyordum, o an için bilemiyordum ama şu an anlıyorum. Bir de benim babam çok despot bir adamdı. Aslında çok bonkör ama çok despot bir adamdı. Bende öyle bir psikoloji yerleşti ki...

Ailemden 93'te ayrıldım. Babam 92'de vefat etti. Benim için heralde kurtuluş gibi gelmiş o zamanlar. Şimdi keşke ölmeseymiş dediğim zamanlar olmuyor değil ama. Bu da ayrı bir kitap konusu olur...

Bülent Ersoy'un o saç modellerini yapardım. Ailem biliyordu beni. Bir kere şunu söyleyim: ben 19 yaşımdan itibaren, 19 yaşında falan İzmir'e geldikten sonra ben hormon iğnesini keşfettim. Memelerim büyüyecek diye.. Benim için büyük bir keşifti o. Çok heyecanlandım. Hormon iğnesi yaptırmaya başladım. Onu annem gördü. Bu arada ailem beni psikologlara gönderiyor falan. Hacettepe'ye. Doktor dinliyor dinli-

yor. Sadece bir tedavisi var, dedi anneme. İlla bir tedavi istiyorsanız, ben size bir tedavi önerebilirim; hemen gidip bir cinsiyet değişimi operasyonu yaptırın, dedi. Karşımda benim bir kadın oturuyor, dış görünüşü erkek; ne kadar erkek olduğu da tartışılır, diyor adam. Ama annem düştü bayıldı, böyle bir dönemimiz de var yani. O yüzden biliyorlardı beni, göğüslerimden falan haberdarlardı. Her şeyin farkındalardı.

Ben evden kaçmadım, sonra kendi isteğimle ayrıldım. Ama üzdüm ben, çok üzdüm ailemi. Aslında çok rahat bir ailem var. Tutucular ama, kaderci bir aile. Anne tarafının ve baba tarafının ilk erkek torunu olmanın verdiği bu şansın bu şekilde olması onlar için çok üzücüydü. İnan çok yıkıcı bir durumdu. Belki başka bir aile olsaydı muhtemelen çok farklı şeyler yaşayabilirdim. Ama müthiş bir ailem var. Hâlâ benim övündüğüm çok özel tarafımdır, gurur duyduğum tarafım.

Hâlâ görüşüyorum tabi. Çok iyi bir kız kardeşim var. Kardeşim değil, arkadaşım gibi bir şey. Kaldı ki, o da benimle birlikte o polislerin çirkefliklerini yaşamış, beni karakollardan toplamış, hastanelerden çıkarmış bir kız yani. Genç kızlık dönemini tamamen benimle, benim sorunlarımınla geçirmiş bir kız. Ödül verilecek bir kız diyebilirim.

İlk ilişkim Göztepe basketbol takımında oynayan bir çocukla olmuştu. Aşk yaşadık, evet, 4 sene kadar sürdü. Annem gördü birkaç kere kızdı. Anne tarafımın uzaktan akrabasıymış onun babası. Laf edecekler diye, insanlar birden-

bire kimliğimi tanıyıp da algılamaya başlayınca, kızından daha çok beni korumaya başladı. Aman başına bir şey gelecek, şöyle yapacaklar. Sana güvenirim de, elin adamına güvenemem. Erkek görünümündesin ama bir kadın muamelesi görmeye başlıyorsun. Bir koruma kollama, değişik bir şey... İçinizde bir kimlik var, bir kadın... ama bir de erkek var. Bu iki kimlik zaten deli gibi kavga ediyorlar yani benim içimde en azından öyleydi. Bazen birisi ayağa kalkıyor, bazı zamanlarda dışarıdan bir olay tetikliyor, öbürü ayağa kalkıyor, aileye dur diyor falan, orda erkek çıkıyor... Ben erkeğim falan oluyorsun. Yani bu hep bir çatışma hali hayatın sonuna kadar sürüyor. Bende hâlâ devam ediyor; ikisi böyle bir savaş halinde. Birisi diğerini bazen geçti, sindirdi falan ama bu savaşı hâlâ yaşıyorum ben ara ara.

Darbe sırasında ben Hollanda'daydım. Karışıkı yani Türkiye, çok karışıkı. O zaman pek bir algılayamıyorsunuz. Evet, okullarda bişeyler oluyor, insanlar bişeyler yaşıyor ama onun ne olduğunu bilmiyorsunuz. Pek fazla ilgilendiğimi söyleyemem. Ama bana sempatik gelen bir şeyler vardı, ideolojileri hoşuma giden insanlar oluyordu. Ama ne isterler, bilmezdim.

Amcam söyledi, televizyonu açtım, darbe olmuş, ondan öğrendim. Türkiye'ye göndermediler beni epey. O zamanlar, çok karışık burası, dedi annem, o sene okula gitmedim ben. Ta diğer senenin ağustos ayına kadar kaldım orda. 81 Ağustos'una kadar...

Hollandaya gidişim şöyle oldu: Amcamlar Hollanda'daydı, İzmir'e gelmişlerdi, amcamlar Hollanda'ya dönerken, ailem beni de amcamlarla gönderdi. Öyle esti, yengem götürelim dedi falan. Hadi kalktık gittik. Zaten 10 ay falan sürdü. Bir sömestr okula gidemedim, tekrar geldim. Yengem dedi; ben üstüme alayım burada kalsın. Orda, dedi, bu çocuk heba olacak. Yanımızda olsun, en azından burası Avrupa ülkesi, burada daha iyi şartlarda yaşar, falan diye. Ama o arada bir anlaşmazlık yaşadım. Beni oradan Türkiye'ye paket yaptılar. Saçma sapan bir gerekçeyle amcam gönderdi beni. Komikti yani, şimdi hâlâ gülüyorum. Avrupa'da yaşıyorsun, böyle nasıl düşünebilirsin, falan diyorum amcam için... Kişilikle alakalı muhtemelen.

Çok mutluydum Hollanda'da, o kadar mutluydum ki... Belki de hayatımın özel geçen zamanlarından biriymiş ama o zaman içinden geçerken bunu anlamıyorsun. Cahillikler yapıyorsun, o kadar pişmanım ki... Tekrar geçen zaman dilimini bana geri verseler. O dönemi isterim daha iyi kullanmak için. Orda kalmayı da isterdim. Gey biriyle tanışmıştım. Erhan Abi... Müzisyendi. Bir orkestrası vardı. Ordaki Türklerin nişanları düğünlerinde program yapıyorlardı. Amcamın da çok iyi arkadaşıydı. Onunla ahbap olmam zaten benim için rahat oldu. O tarz insanları görebilme şansını, onların gittiği yerlere gidebilme şansını yakaladım. Amsterdam'da bir kaç yere götürdü beni. Zaten ordan gelip de buradakileri görünce ordakilerin çok şanslı olduğunu düşünüyorum. Her şey için çok

şanslı orda yaşayan insanlar. Orda Faslı bir çocuğa aşık oldum. Ama yine Türk bir erkekle arkadaş oldum, yakınlaştım. Seksüel bir deneyim 19 yaşına kadar yaşamadım. Hollanda'ya gittiğimde daha erkendi benim için. Güzel bir dönemdi yani ama kısır bir döngü vardı. Orda sadece Türklerle muhatap olabiliyorsun. İlk zamanlar dil problemi yaşadım. Felemenkçe çok yoğun konuşulan bir dil. Yani kendi dilleri. Onu öğrenmem bir 2-3 ayımı aldı. Sonrasında rahatladım. İyi işim vardı. Bir patates fabrikasında kasiyer olarak çalışıyordum. Çok keyifliydi. Hayatımdaki iyi bir dönemimi kendim bozduğum diyeyim.

Döndükten sonra *Sümer'in Yeri* diye bir yer varmış orayı keşfettim. Öncesinde duyuyordum, birilerinin gittiğini biliyordum ama hiç gitmemiştim. Güzelyalı tarafında. Hüseyin beni oraya götürdü. Orda işte Mahir'le arkadaş olduk. Eda vardı, Süha vardı, Serkan, rahmetli Cem -Allah rahmet eylesin- birkaç tane arkadaş, Enver -Alem Bar'ın barmeni- onlarla takılmaya başladım. Oraya işte arada sırada yazları Huysuz Virjin gelirdi. Sonra işte bu polis selahiyet kanunuyla her yerler basılıyor, eşcinsellerin saçları kesiliyor. Beni saklıyorlar falan. Herkeslerin delirdiği günlerdi... Darbe olmuştu, epey zaman geçmişti. Artık polis, devlet haline gelmişti. İlk başlarda böyle ali kıran baş kesen değillerdi, evet belki o zaman da yapıyorlardı, belki çok şeyler yaşanıyordu ama ben bilmiyorum. Ama 80'li yılların ortalarına, sonlarına

doğru artık bu tamamen doruğa çıkmaya başladı. Abarttılar olayı.

Çoğu yeri kapattılar. Darbe öncesinde işte benim bildiğim *Pikoli* vardı, kapandı. *Lugana* diye bir yer vardı ama orası eşcinsellerin yeri değildi de, heteroseksüeller, kadınlar falan, miks bir yerdi. Eşcinsellerin kısmen rahat ettiği bir ortamdı. Sümer'in Yeri vardı, orası uzunca bir süre devam etti.

Diğer yerlerde böyle Alsancak'ta falan çok frapan, belli olan insanlara karşı çok fobik bir yaklaşım vardı. Birçoğunda "servis yok", "rezervasyon var" dendiği için, doğal olarak belli yerlere gidiyorlardı. O çoğunluk, bir dönem bir yere gitmeye başlıyor. Bir süre sonra orası iptal oluyor, ya kapatılıyor ya bir şey oluyor, yine aynı şekilde başka bir yere. Belli bir yer yoktu yani.

O yıllar benim dehşetle hatırladığım zamanlar. Çok kötü zamanlardı. Polis falan... Kötüydü yani. Sizin kimliğiniz, kişiliğiniz, içiniz, dışınız değil yani tamamen var olmanız onlar için kötü bir şeydi. Senin insanlığın, düşüncen, ailede üzülenler, acı çekenler olması, birilerinin bişeyi olman ilgilendirmiyor onları yani. Bu toplumda olmamalısınız.

Sürekli bir yerlerden alıyor seni, sürekli bi kafeden, şurdan burdan götürüyor. Bunun beteri de var yani, yaşadık... Bir keresinde çok kötü dayak yedim. Çok iğrenç bir durumdaydım. Bırakın o dayak kısmını, o vurulan şeyler geçiyor, ama orda edilen hakaretler o kadar kötüydü ki...

Burda arka tarafta bir kafeteryada oturuyordum bir arkadaşıla, işte 84 falan, o civarlar yanlış hatırlamıyorsam. Saat beş buçuk altı falandı, polisler geldi içeri, sivil polisler, kimlik kontrolü yapıyorlar. Bana, “Sen gel” dediler. Ben dedim, “Ne yaptım?” “Geç arabaya” dediler. Sonra şüpheli şahıs... Şüpheli şahıs diye bir şey var, ben hâlâ bunu çözebilmiş değilim. Bindik işte, gittik emniyete. O gece hiçbir şey olmadı, kaldım. Yalnız uzun zamandır oraya gitmemiştim, yani çok uzun zamandır. Bir iki sene önce falan götürmüşlerdi, o zaman aşağılarda bir yerlerde kalınıyordu, bu sefer yukarıda küçük bir odanın içinde kalıyorduk.

Konak'taydı Emniyet. O başkomiserin adı bile aklımdaydı benim ama sonradan... Ama avukatımda var ikisi de, hepsi de. Ertesi gün bırakacaktı polis beni ama öteki “Olmaz, olmaz” dedi “Başkomiser bilmem kim gelince o görecektir” dedi. Tekrardan nezarete girdik. Sonra bu polisler geldi; başkomiser ve yardımcısı. İçeri girdi adam rahat kafadan 130 kilo var. 130-140 o civarda, iri yarı böyle, boyu da uzun. Adam bana hakaret ediyor, anneme küfrediyor. Seni bilmem ne yapan anayı getirsinler de şurada gözünün önünde, buradakiler hep birlikte zevk için gözünün önünde bilmemne yapalım...

Ay, nasıl bir dehşet halindeyim. Öbür adam da ellerime copla filan vuruyor. Beni dört ayak üzerinde yere oturttu. Sırtıma bindi adam. Burandan mı veriyosun ibne, bilmem ne, kalçalarıma vuruyor böyle copu. Yani insanın akıl sağlığına zarar verecek bir muamele gördüm. Ordan

çıktığımda nereye çıktığımı anlayamadım, yani “ben nerdeyim” falan oldum. Bir arkadaşına ankesörlü yerden telefon açtım, hemen onlar Konak’a geldiler. Ben hiçbir yere gitmeden avukat bir arkadaşım var, hâlâ görüyorum, onun bürosuna gittim. Hemen orda dosyalar hazırladılar hatta beni adli tıpa gönderttiler... “Doğru gideceksin, savcıya ifade vereceksin, ordan seni adli tıpa gönderecekler” dedi. Yardımcısına verdi kağıtları, ordan gittik, adli tıpa gönderdiler beni. Adli tıp doktoru beni görünce şaşırdı: Sen, dedi, hırsızlık mı yaptın? Yok efendim. Terörist misin? Hayır. Peki, dedi, neden bu kadar dövüldüler seni, ne yaptın sen, dedi bana. Ben, dedim, eşcinselim. Bunun için mi bu kadar dayağı yedin sen, dedi. Ben dedim, evet. Delirmişler mi ya, dedi. Delirmiş mi bunlar, dedi. Neyse işte dava falan açıldı. Avukat artık senin gelmene gerek yok, dedi.

O ara bir de Savaş Ay meselesi oldu, Alem Bar'ın sahibi Enver burada, işte Savaş Ay'ı arıyor, Uğur DüNDAR'ı arıyor. Onlarda sesinizi değiştirecez, televizyona çıkarıcaz sizi gibisinden konuşuyor. Ama yani hiçbir zaman olmadı. Onun yerine bambaşka programlar yaptılar. Zaten bana hep itici geldiler. Uğur DüNDAR ve Savaş Ay'ı eşcinsellerin kanı ile beslenen iki tane vampir gibi görüyorum. Hâlâ da öyle...

Ondan iki üç gün sonra bana bir ekip arabası geldi. Ben arabaya gidip, “Şimdi de beni evimden mi alıyorsunuz?” dedim. “Seni biri görmek istiyor” dediler. Beni bindirdiler arabaya, tekrar Emniyet’e getirdiler. İşte o aynı başkomiserin

karşısına oturtular. Lokum ikram etti. O beni bir hafta önce öldüresiye döven, bana o kadar hakaret eden adam karşımda oturuyor, bana bir de lokum ikram ediyor: Tatlı yiyelim tatlı konuşalım, diyor. Buyrun, dedim ben de, konuşalım.

“Şimdi seni aşağıya hukuk işlerine indirecek polisler” dedi. “İneceksin oraya, diyeceksin ki bir yanlış anlaşılma olmuş komiserimle, ben davacı değilim diyeceksin” dedi bana. Ben de ayağa kalktım, gideceğim zannetti. “Siz bizi ne zannediyorsunuz?” dedim, “Sinek falan mı?”... Galiba öyle zannediyordu. Bakın, dedim, sinek şimdi size neler yapacak. Vazgeçmiyorum davamdan, dedim. Şimdi arkama da ailemi almışım. Kardeşim yürü yürüyebildiğin kadar, dedi. Çünkü benim yaşadığım pislikleri biliyordu, yani hepsini. Hâlâ ben o psikolojiden kurtaramıyorum kendimi. Bir polis gördüğümde hâlâ o olayı yaşayabilirim düşüncesi ile kötü hissediyorum.

Liseden sonra eğitimimi devam ettirmeyi düşünmedim. O anda sadece içimdeki kadınla uğraştım. Hiçbir gelecek kurgum olmadı. Planım bile olmadı. Kimlik değiştirmeyi bile on sene sonra bunu yaparım düşüncesiyle yapmadım. Para kazanırım, şu bu sahibi olurum falan, öyle düşüncelerle travesti olmadım. Sadece hayalimde bir erkek vardı. O erkekle bir evim olacaktı ve onunla birlikte yaşayacaktım. Bu yalana inandırmıştım kendimi. Amacım buydu. Ben bunun böyle çetrefilli, zor bir yolculuk olacağını tahmin etmedim. Genç yaşlarınızda bunu anla-

yamıyorsunuz. İçinden yanarak geçiyorsunuz. Hem aşkın içinden, hem hayatın içinden. Ama ya birilerinin baskısı yüzünden yaşayamıyorsunuz ya da başka bir insanı aradığınız için. Onun için bir hayat programlıyorsunuz. Şuraya geleyim, şöyle yükseleyim diye bir amacım hedefim yoktu.

Kadın kıyafetlerini giyip artık tescillenmem arkadaşlarımla oldu. Babam öldü. Babam öldükten sonra erkek arkadaşımдан ayrıldım. Sorunlar yaşıyordum. İki tane transseksüel arkadaşım beni aldılar, pavyona götürdüler. 93 senesi haziran ayı, tamamen artık kadın kıyafetleri giymeye başladığım dönem. Daha öncesinde frapan bir eşcinseldim. Göğüsleri olan bir eşcinseldim. Orda da gazino patronu beni görünce, jandarma gelir bir tatsızlık olur, bu pansiyonda kalsın, diyor arkadaşlarıma. Onlar çünkü çalışmaya gittiler. Ben de onların yanındayım. Neslihan da sinirlendi. Gel bakayım, dedi bana. Kaşlarımı aldılar, kuaföre götürdüler. Saçımı yaptılar, bir elbise giydirdiler. Akşamında da kendimi pavyonda buldum, çalışıyordum.

Böyle başladı hikayem ve hep öyle de devam etti. Gece kulüplerinde çalışıyordum. Dans ediyordum. Konsomasyon yapıyordum çok nadir. Karşısına oturduğum sohbet ettiğim tanıdığım insan, ilgilendiğim insandı; müdavim olacağına inandığım insandı. Ya da benim dostum olacağına inandığım insandı. Öyle kişilerle arkadaşlık kurmaya çalıştım. O da seksi getirdi sonunda, ama asla "Bana şu kadar para vereceksin" ya da "şunu istiyorum" olmadı. O bilirdi bir şöyle-

rin gerekli olduğunu. Bırakır giderdi yani. Böyle bir durum vardı.

Zaten seks işçiliğinin bu kadar relaks olması 2000'lerde başladı. Bizim gazinolarda pavyonlarda çalıştığımız dönemlerde de böyle şeyler vardı illa ki, birileri bunu yapıyordu, çarka çıkanlar vardı ayrı bir grup. Ama ben kendime böyle format atmışım ilk başında. Hani ben kadın olacağım, bir erkek bir prens var bir yerde bekleyen. Bak hâlâ bekliyoruz ama gelen giden yok...

O hikayeye çok inanmıştım ama öyle bir şey yokmuş aslında. Tamamen reelmiş her şey. Her şeyi doğru ve düzgün yapman gerekiyormuş, kuralı buymuş ama ben duygularımla hareket etmişim hep. Şimdi anlıyorum...

Seks işçiliği, köleliği bu şekilde oluyordu. Hâlâ o dönemden görüştüğüm dostlarım var. Arada sırada kahve içtiğim sohbet ettiğim. İhtiyacım olduğunda hep yanımda olan insanlar var yani. Şu anda eşcinseller Türkiye'de bir şey yapamıyorsa bir şeyleri başaramıyorsa önce aynayı karşılarna koyacaklar, oturacaklar. Ben nasıl estetikçiye gidebilirimi, güzel olabileceğimi düşünüyorlar ya, bunu da düşünecekler: Neden şu karşıdaki komşu bana böyle davranıyor, neden şu insan böyle yapıyor, neden bu gözle bana bakıyor, bunu da bir düşünecek. Biz kendi aramızdaki pisliği temizleyemeden insanlardan bir şey bekleyemeyiz. İçimizde öyle çirkin taraflar var ki; hasetlik, fesatlık, kuyusunu kazma, aşağı çekme...

Ben görmedim ki, bir travesti birisine, ay çok iyi bir insan, desin, ben görmedim, duymadım. Kısaca, tırnak içinde “ay çok severim ben onu” dediğini gördüm sadece. Bu da sınırlı dostlukları getiriyor. Biz bu içimizdeki çürümüş, kokuşmuş o şeyleri değiştiremezsek, biz Türkiye’de hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Önce biz içimizi güzel bir yıkayıp bir lavman yapacağız. Sadece kıçımıza değil komple vücudumuza bir lavman, ondan sonra kalkacağız, hakkımız hukukumuz için savaş vereceğiz.

Bir travestinin saygın olmasını istiyorum. Bir yere gittiğinde, kimliği mavi bile olsa, “Hoş geldiniz hanımefendi” denmesini istiyorum. Bunları görmek beni mutlu edecek. En vasıfsızının bile lafının dinlenmesini istiyorum. Bunu birilerinin yapmasını istiyorum.

Cansel:

“Bir gün beni de otostoptayken aldılar ve nezarete attılar. Üzerinden 2-3 saat geçti geçmedi, sorgu sual bittikten sonra ‘Hadi gidiyorsun, araba bulamazsın bu saatte, biz seni bırakalım’ dediler. Ben de bindim araca. Sonra bunlar benim gözlerimi ve ellerimi bağladılar, “Hani serbesttim” dedim bunlara, ‘Dur’ dediler ‘şimdi bırakacağız seni, bir teftiş var, oraya götürüyoruz’. Ay korktum, aklıma birini öldürdükleri ve suçu benim üzerime yıkmak istedikleri ihtimali geldi. Beni götürdüler Eski İzmir’in dağlarına, öyle bir yere geldik ki kurtlar köpekler uluyor. Gözlerimi açtılar, aldılar copları, beni dövmeye başladılar. ‘Utanmıyor musun? Sen bu işi bir daha yapacak mısın? Bir daha yaparsan seni geberteceğiz, öldüreceğiz.’

Ben 1955 doğumluyum. Bursa, Çekirgeliiyim. İki kardeşlik. Benden küçük bir kız kardeşim var. Çocukluğum Bursa'da geçti. Annem de babam da otelde çalışıyorlardı. Ben kız kardeşimin mamasını yediriordum. Kendim büyüttüm. Altını değiştiriyordum; her şeyiyle ben ilgileniyordum kız kardeşimin. İlkokula gidiyordum. Sabahçı değildim, öğleden sonra gidiyordum. Öğlene kadar ben ilgileniyordum. Ondan sonra annemlerin yanına götürüyordum; o ilgileniyordu kız kardeşimle...

Yoksul bir aileydik biz. Ben hiçbir zaman gıcunmam. Bizim oturduğumuz evin 30-35 dönümlük koskoca bir bahçesi vardı, çeşit çeşit

meyveler... Ufak ufak sepetlerimiz vardı. Sepetlerle ağaçlara tırmanıp, meyveleri toplardık. Bursa'daki otellere, turistik yerlere satardık. Kitap paramı, okul paramı, harçlığımı hep böyle bahçemizdeki meyveleri satarak çıkartırdım. Çünkü ailemiz kıt kanaatti, fakirdik. Bir göz odanın içinde yaşıyorduk. Gaz lambası dönemi, daha elektrik yok, televizyon yok. Bir tek küçük bir radyomuz vardı. Dördümüz ailecek bir göz odanın içinde yatıyorduk. Üstte de amcam, hanımı ve iki kızı oturuyorlardı. Sonra annemler çalışarak bir takım birikimler yaptılar. İki katlı bir ev yaptırdık, aynı bahçemizin içine... O eski evi terk ettik, yeni eve geçtik. Kız kardeşim ve ben bu süreçte biraz daha büyümüştük ve annemlerin, benim, kız kardeşimin ayrı odaları olmuştu.

Bursaspor kampının 25 odalı bir yeri vardı. Annem birikimleriyle oranın işletmeciliğini aldı. Bursa'da evlerini pansiyon yapan aileler de vardı. Biz de orda tatile gelip de otel bulamayan kişilere pansiyon hizmeti veriyorduk. Ben o zamanlar çocuktum, 10-11 yaşındaydım. Babam avcıydı. Avcılar kulübünün başkanıydı. Bir gider 15 gün gelmezdi.

Zamanla ailemizin içinde geçimsizlik başladı ve annemle babam ayrıldılar. Biraz babama düşkünümdür ben, bu yüzden babamla kaldım, onu yalnız bırakmadım. Sonraları Çelik Palas Otelinde çalışmaya başladım. Ordaki kadın kuaförünün yanına çırak olarak girdim. Hem okula gidiyor, hem de çırak olarak kuaförlük yapıyordum. O dönem Bursa'da ünlü gazinolar

vardı. Müzeyyen Senar, Yıldız Tezcan gibi sanatçılar geliyordu, onların saçlarını yapıyorduk. 15-16 yaşındaydım, Yıldız Abla beni İstanbul'a davet etti, bana yanında iş teklif etti. Beni biliyordu zaten, hal ve hareketlerimden anlamıştı şey olduğumu. Sanatçıların çoğu bizleri çok sever. Her sanatçının yanında muhakkak bir tane eşcinsel arkadaşı vardır. Aileme danışmadan hiçbir şey yapmazdım. Babama durumu anlattım, gitmek istediğimi söyledim. "Gideyim mi, gitmeyeyim mi" dedim, "Sen bilirsin" dedi. Sonra babam izin verince, gittim İstanbul'a... Ailem beni fark etmişti ama hiçbir zaman yüzüme vurmadılar. Bir tek amcam hal ve hareketlerime kızardı. Ortaokul ikinci sınıf dönemlerimdeydim. Komşumuzun bir oğlu vardı. O benden iki-üç yaş büyük bir çocuktuk, İsmi Faruk'tu. İngilizce ve matematik derslerinde bana yardımcı oluyor, ders anlatıyordu. İlk, o bana yakınlaşma gösterdi, ben çekiniyordum ve hep o yakınlaşıyordu. Elime dokunmalar, oramı buramı ellemeler... Sonrasında mahalleden taşındılar, gitarlar ve bir süre sonra sağda solda beni reklam ettiğini öğrendim, "ben onunla kaldım" demiş. Hâlbuki bir ilişkim olmamıştı benim onunla. Anlattığı arkadaşları da; "Bak işte Faruk'u iyi etmişsin, memnun etmişsin. Bizi de gör, yoksa amcana söyleriz" diye beni tehdit etmeye başladılar. Korkudan onlarla beraber oldum; cahilim tabi, çocuğum o zaman... Sonra amcam bu durumu duymuş sağdan soldan, kokum çıkmaya başladı; biraz da o yüzden de İstanbul'a gittim.

Arada gelirdim yine Bursa'ya... Babamı ziyaret eder, destek olurdum.

Cinsellik konusunda bir korkaklığım vardı, tam olarak açılmıyordum. Mesela Faruk bana di-yordu ki "Bak sinemada şöyle güzel bir film var, gel seni götüreyim, seyret" ve bunun gibi yakın-laşmalar bahaneler... Önümü elliyordu, alıyor-du elimi önüne götürüyordu, bir takım şeyler yapıyordu. Ben hep çekimser davranıyordum; ben yalan konuşmam, ilişkim olmadı ama o sağda solda reklam etmiş işte; ben bunla ilişkiye girdim diye. Hâlbuki öyle bir şey olmadı. Arka-daşları bu sefer benim önümü kesip beni tehdit edince korkudan ilişkiye girdim ve bunu amca-mın duymasıyla ben de Yıldız Abla'nın yanına kaçtım.

Bir de Bursa'da bir Abla Hikmet vardı; yeşil gözlü falan... O geçtiği zaman, bütün Bursa onu seyrederdi. Bir yürüdü mü, tamam artık, her yer dururdu. Ben hiç konuşmaya cesaret ede-medim onunla, çekimser kaldım.

İstanbul'a gittiğimde hemen öyle birdenbire so-kağa çıkma olayım olmadı, Yıldız Ablaların ya-nında olduğum için – onun iki tane de ufak oğ-lu vardı – arayışım olamıyordu o zamanlar. Kü-çük oğlu Önder'le ben ilgileniyordum, onu oku-la götürüp getiriyordum. Gezerken, Tarlabası'n-dan geçerken travestileri görüyordum; orda bir genelev vardı; Abanoz.

Ben de sonra o geneleve gittim ve çalışmaya başladım. Genç ve güzel olduğum için patronlar beni hep istiyordu. Oraya olduğunuz gibi gidi-yorsunuz; kuaför falan olduğu için makyaj da

yapılıyor, peruk da takılıyor. 75'li yıllarda ordaki Kuaför Sema'ya gittim, zaten o size perukları falan veriyordu. Sonra Saadettin Tantan oraları kapattı, istila etti, kuruttu. Sonrasında hepimiz kaçtık, pavyonlara ve gazinolara başladık. Artık Abanoz kapanmıştı.

Ben Kör Leyla'nın evinde çalışmıştım, ama bir sürü patronlar vardı. Ondan sonra Fiko vardı onuncu numara, ondan sonra Müveccer Abla vardı, çok arkadaşlarla çalıştık, çok büyüktü, çok güzel iş yapıyordu Abanoz.

Sonra herkes başının çaresine bakmaya başladı, kimisi benim gibi pavyonlarda çalışmak için bir menajere başvurdu. Ben dönemin en meşhur menajeri olan Enver'i bulmuştum. Beni ilk İskenderun'da bir işe verdi. Çolak Cengiz diye birinin Londra Pavyonu var, orda çalıştım ve Abanoz'daki lubunların hepsini orda gördüm, yabancılık çekmedim. Orda oryantallık yani dansözlük yapıyordum. İskenderun'dan Konya'ya çalışmadığım yer kalmadı. Sürekli gezdim, Kahramanmaraş'ta Pehlivanoğlu Gazinosu'nda da çalıştım. Bursa'da Taylan'da çalışırken annem afişlerimi gördü, "Sen ne yaptın, bu ne hal?" dedi.

Babama anlatmıştım durumu, bir taksi tutup arkadaşımınla birlikte ziyaretine de gelmiştim. Abanoz'dan, ona düzenli olarak para gönderiyordum, en son bir yerlerde yemek yedikten sonraki hafta öldü haberini aldım. Babam biliyordu yani, yanlarında yaşadığım Yıldız Abla da biliyordu ve beni hiç sıklıyordu ama sadece "Evimizi yerimizi yurdumuzu öğretme, ne yapı-

yorsan gizli yap” diyordu, gizliliğe önem veriyordu.

Ben Vat 69'da da çalıştım o dönem, çok güzel bir mekândı. Önceden Yıldız Abla'nın plak deposuymuş ama sonrasında Mahmut Tezcan orayı almış. Kaliteli insanlar, ünlüler gelirdi oraya. Ferdi her gün ordaydı, Ali de sık gördüğüm kişilerden biriydi o dönemde. Aldo'nun zengin kuyumcu bir arkadaşı vardı, o da hep gelirdi; Onu da Hisar'da soymak için öldürüp üstüne beton dökmüşlerdi, o dönemde gazetelere falan çıkmıştı bu olay. Abanoz'da çalışırken de Kulüp 12'ye giderdim her akşam.

Abanoz'dan sonra İskenderun, Bursa derken en son İzmir'e geldim Beyza sayesinde. Onunla Bursa Taylan'da tanışmıştık, dönemin meşhur nargile salonlarının sahibi olan bir kişinin dostuydu Beyza, Hisar Pavyonu'nda çalışıyordu. “Travestileri almıyoruz” demelerine rağmen Beyza ne yaptı etti, beni de aldırıp oraya. 15 gün orda çalıştım, derken 16. gün darbe oldu. Darbeden sonra pavyonlarda çalışma saatleri de epey değişti, gece saat 12'de sokağa çıkma yasağı başladığı için saat 11.30'da paydos ediyorduk. Beni bir müddet idare ettiler, kaçak maçak çalıştım. Beyza'nın bir gün kafası güzelken – polisler de o zaman şimdiki gibi değil, sürekli hakaret ve küfür ediyorlar – bir tartışma çıktı. Polis de bizi aldı attı içeri, 20 gün cezaevinde kaldık.

Sonra baktım kaçak çalışmakla olmuyor, o zaman Yeşilyurt'a yerleşen Ahu'nun yanına geçtim o sene, çünkü ameliyatsız olanlara yasaklar

gelmişti. Sonra geyler yavaş yavaş çalışmaya başladı, ben hiç çalışmadım o dönem, hazır para yedim. Elimdeki birikimimi tüketiyordum. Sonra otostopa, sokağa çıkıp fuhuş yapmaya başlayan arkadaşlar “Deli misin sen, hazır para yiyorsun, çık sen de” deyince, ben de 80’li yılların ortalarında falan çıkmaya başladım. Ahu genelevde çalışıyordu, ben de onun evinde yemek yapıp, temizlikle falan ilgileniyordum, arada bir bana da müşteri yolluyordu.

Lütfü Tomuş’un emniyet müdürü olduğu yıllar, İzmir’in en kötü yıllarıydı belki de kötü muamele açısından. Sadece travesti olduğu için suçsuz yere insanları alıyor, nezarete atıyor, belki 15-20 gün aç susuz bırakıyorlardı. “Terk edeceksiniz İzmir’i” deyip trenlere bindiriyorlardı, kaç kez bindirdiler bizi trenlere... Başka şehirlere giden ya da tesettüre girmek zorunda kalan arkadaşlarımız oldu.

Bir gün beni de otostoptayken aldılar ve nezarete attılar. Daha 2-3 saat geçti geçmedi, sorgu sual bittikten sonra “Hadi gidiyorsun, araba bulamazsın bu saatte, biz seni bırakalım” dediler. Ben de bindim araca. Sonra bunlar benim gözlerimi ve ellerimi bağladılar, “Hani serbesttim” dedim bunlara, “Dur” dediler “şimdi bırakacağız seni, bir teftiş var, oraya götürüyoruz”. Ay korktum, aklıma birini öldürdükleri ve suçu benim üzerime yıkmak istedikleri ihtimali geldi. Beni göturdüler Eski İzmir’in dağlarına, öyle bir yere geldik ki kurtlar köpekler uluyor. Gözlerimi açtılar, aldılar copları, beni dövmeye başladılar. “Utanmıyor musun? Sen bu işi bir daha yap-

cak mısın? Bir daha yaparsan seni geberteceğiz, öldüreceğiz". Halil diye bir ahlak polisi zamanında oldu bunlar. Sırf bana değil, başka arkadaşlarımıza da yapmışlar bu aynı muameleyi. Sezen Aba'ya da yapmışlar aynı şeyi, Kokulu Nazlı vardı, öldü rahmetli, ona da yapmışlar, Şaban var Selçuklu Şaban, ona da...

Sonra Ankara Apartmanı'nda otururken sabahın 7'sinde eve geldim, "Ne geziyorsun bu saatte" diye bir polis beni apar topar aldı karakola götürdü. "Nereden gelirsem gelirim hesap mı vereceğim yani" dedim, "Vay efendim, sen bize nasıl böyle konuşursun?" diye karakolda 5 polis öldürdü beni dayaktan. Ne ağzımda diş kaldı, ne bilmem ne kaldı ama ben yeni yeni öğreniyordum. Doğru gittim o zaman Cumhuriyet Savcılığı'na. Durumu anlattım, üçünü attılar, bir tanesi köpek oldu, yalvardı yakardı "N'olur affet" diye ama "Asla affetmem" dedim. Ondan sonra gözüm açıldı benim...

İzmir'de Abanoz gibi bir yer yoktu; Talatpaşa'da, Kordon'da falan çarka çıkardık. Koli evi de yoktu pek, ya belli otellere ya da çok güveniyorsak evimize götürüyorduk. Bizim için o dönem mücadele eden de yoktu, Demet Demir mitinglere falan koştururdu, travestiler ona güvenirdi de, çok şey yapmıştı ama İbrahim falan sadece geyleri korurdu, o travestileri sevmezdi... Çok faili meçhul cinayet işlendi, çok işkencele-re, hakaretlere maruz kaldık yıllar içinde. Sadece hayatta kalabilmek için çok çile çektik, fuhuştan da iyicene tiksindim artık; zaten bana iş verilse böyle bir şeyi asla yapmazdım. Hetero

erkek bile gelmiyordu artık, gelenlerin hepsi gizli geydi; evli barklı ama kendini koliletmeye gelen geyler... Ben uzunca bir süredir temizliğe gidiyorum, yevmiyem neyse ona göre idare ediyorum, ne birikimim var, ne bir şeyim...

Demet:

“Havada böyle bir sonbahar sıkıntısı vardı, sanki her şeyin bir mânâsı vardı. Hava İstanbul'da o kadar kapalı oldu ki, zaten 4 gün sokağa çıkma yasağı oldu. 12 Eylül'de daha okullar açılmamıştı, sabah kalktık, hayda, “Darbe oldu” dediler, “Aa ne darbesi” dedik, “çıkıyorsunuz dışarıya” dediler. Biz o zaman sitede oturuyoruz, gökdelende. 15 katlı, dört tane bina vardı bizim o sitenin içinde. Hava resmen insanların acısını yansıtıyordu, böyle kasvetli. Eylül'de biraz böyle kapalı olur sonra düzelirdi hava İstanbul'da. O süreçte uzun bir müddet hava hep kara bulutlu kaldı; insanın içini acıtan bir hava vardı, sanki o şiddete maruz kalacak insanların yasını tutar gibi, bir ironisi vardı havanın.”

Ben 1961 yılında Yalova'da doğdum. Beş yaşma kadar orda yaşadım. Annemle babam boşandılar, babam çok geçimsiz bir adamdı, annemi dövüyordu çok. Tembeldi, çalışmazdı. Annem Yalova'ya Amerikalılara temizliğe gidiyordu. Karamürsel'de NATO üssü vardı, ordaki Amerikalılar Yalova'da oturuyordu. Bizim sokakta oturan da bir grup vardı; mahalle, sokak onlara aitti. Hatta o sokak ilginçti, bu tarafında beyazlar oturur, karşı sırada da siyahlar otururdu, birbirleriyle konuşmazlardı.

Sonra İstanbul'a geldik 5 yaşında; annem, ben ve ablam. Ablam iki yaş büyüktü benden, annem 32 yaşındaydı o zaman. Okuma yazması olmayan bir kadın; tarla, bahçe işleri bilirdi, bir

de ev temizliğine gidiyordu. Dayımın çevresi fan-
lan vardı, Sümerbank fabrikasına yerleştirdi an-
nemi, tabi zorluklarla çalıştı kadın orda, iki ço-
cuk bakmak zorundaydı. Babam bizi yine rahat
bırakmadı o boşanma sürecinde, bir sürü iftira-
lar, kapının önüne gelip rezillik çıkartmalar...
Daha sonra Gaziosmanpaşa'ya taşınmıştık, or-
da bir kaç ev değiştirmiştik babamın yüzünden.
Bir daha bizi bulamasın diye üç yıl içinde beş
ev değiştirdik Gaziosmanpaşa'da.

Bir şekilde buluyordu bizi, camlarımızı kırıyordu
annemin işten eve gelme saatinde... Ablamla
ben çok kötü travmasını yaşamaya başladık.
Ben daha küçüktüm, okula da yeni başlamış-
tım. Sonra babam umudunu kesti, boşandılar.
İki sene sürdü mahkemesi, iki ya da üç sene
kadar. Ondan sonra zaten, annem çok beddua
etmişti, ciğerinden versin Allah, yakamızı bırak
diye diye, en sonunda da ciğerine verdi, verem
oldu babam. Kaç sene veremiyle uğraştı, ondan
sonra 77 senesinde Ocak'ın ikisinde mi ne öldü.
Ben 16 yaşındaydım o zaman...

Sonra biz Eyüp'e taşındık, ordan da Haliç Köp-
rüsü'nün geçtiği yere. İstimlâk geçtiği için ordan
da Bahçelievler'e taşındık. Annem o sıra sigorta
evlerine girmişti. Sonra ben gece ortaokuluna
gittim. İş hayatına başlamak zorunda kaldım. 6
ay kadar elektrikçi çalıştım, o da doğru dü-
rüst paramı vermedi. Sonra matbaaya girdim,
matbaada çalıştım 3 yıl, sonra annem ikinci
evliliğini yaptı.

On dört yaşında, önce elektrikçi, sonra mat-
baada çalıştım. Ondan sonra çalışma hayatında

oldum ben hep. Daha sonra üvey babamın tor-na tesviye dükkanı vardı, onunla çalıştım, beni sigortalayıp maaş verecekti, hiçbirisini yapmadı adam. İşimden de etti beni, sigortalı işimden. Bildiğim bir meslekti üstelik. O dönem siyah beyaz tip baskı vardı, ofset baskılar daha çok yeniydi, nadiren vardı Türkiye'de. O yüzden de mesleğimi epeyce öğrenmiştim.

On yedi yaşındaydım, dünyada tek başıma olduğumu düşünüyordum ve kendimin beş yaşından beri farkındaydım. Beş yaşında erkeklerle ilgi duymaya başlamıştım. O dönemde herkes bu ilişkiyi yaşıyor, unutup ya da unutmuş gibi görünüyordu. Erkekler birbirinin cinsel organlarına bakar, birbirine sürterler, ellerler falan. Bunlar o dönemlerde başlayan bir şeydi. Ben hep erkeklerden hoşlandığımı farkındaydım, hiç kadınlardan hoşlanmadım. 8-9 yaşlarımda kızlarla da evcilik oynardım, erkeklerle çok daha az oynuyordum, kızları toplardım. Eskiden biz Eyüp'te otururken bahçeliydi bizim ordaki evler, orda işte kızlarla evcilik oynardık, annem kızardı. Bebeklerim vardı, ama annem atardı onları; elbise dikerdim, onları da yırtıp atardı.

Ben hep kız gibiydim. Yirmili yaşlara geldiğimde komşu kadınlar bir araya gelir otururduk, kazak örülürdü. Bir de ben çok utangaç bir tipim, öyle hemen gidip birisine alıkamazdım. Adam böyle gözümün içine bakardı, ben de korka korka alıkmaya çalışırdım. Mahalledeki çocuklarla da ilişkim olmuştu. On üç yaşlarındayken yarım yamalak bir ilişkim olmuştu. O

benden büyüktü, on sekiz yaşında falandı, 4-5 yaş kadar büyüktü. Yan taraftaki ailece görüştüğümüz komşumuzun oğluydu. Benim ders sorunum da oluyordu. Orta 1'de sınıfta kaldım. Hem cinsel kimliğim var, baba yok, anne okuma yazma bilmiyor, öğretemiyor, çocuklarla ilgilenemiyor. Ablam mesela ilkokuldan sonra okumadı. Ben de o çocuğa ders çalışmaya gidiyordum. Komşunun çocuğu zaten, samimi olduğumuz için... O lisede okuyordu. Bir gün oynayıyorduk, güreş müreş derken, similyasının naşladığını* gördüm, böyle birbirimize bakıp orda şeye başladık, böyle aperatif seks yapmaya, ondan sonra da devam etti...

Daha sonra, o zamanlar şimdiki gibi iletişim araçları yok, tek kanallı bir televizyon, hatta televizyonumuz bile yoktu, herkesin televizyonunun da olması mümkün değildi. 75'li yıllardan itibaren insanların evine televizyon girmeye başladı Türkiye'de. Çok pahalıydı, bizim ilk televizyonumuz 76 yılbaşına girmeye bir gün kala alınmıştı. Siyah beyazdı. 6 bin liraydı, büyük paraydı o zamanın parasıyla, kaç maaşı yapıyordu insanın.

Mütevazı bir hayatım vardı. Bir de bizim dönemimiz biraz daha zor bir dönemdi; cep telefonu yoktu, internet yoktu, çok kanallar yoktu, tek TRT 1 vardı. O zaman her şey sansürlüydü; zaten basın, magazin türü şeyleri herkes alamazdı, daha yoksuldu insanlar, daha farklı bir şey vardı yani toplumda. İşte ne diyeyim, insanlar çok

*Similyası Naşlamak: Erekte olmak

geç bir şeyleri öğrenebiliyorlardı. Şimdi bakıyorsun 5 yaşında çocuk her şeyi biliyor, bizde 20 yaşına gelmiş bir insan bile öyle değildi, o dönemin kültürel düzeyi, yaşam düzeyi farklıydı. Yazlık sinemaların da bittiği bir dönemdi, televizyon da çıkınca... Ben sinemada biriyle tanışmıştım. Matbaadan arada hastayım bahanesiyle kaytarıyordum işe gitmemek için ama evden de işe gidiyorum diye çıkıyordum, tam böyle buluş çağıydı. 77'de 16 yaşında Çemberlitaş'ta Fitaş Sineması'ndaydım, porno film falan değil de... Orda adamların gözünün içine bakardım, belli etmeye çalışırdım, utangaçtım, partner bulmaya çalışırdım. Parka giderdim; Sultanahmet'te oturdum birini bulurum, bir şeyler olur diye. Böyle arama ve kendini keşfetme zamanlarıydı. Sonra bir adamla tanıştım, gel seni Beyoğlu'na götürüyüm dedi, Beyoğlu'na geldim. Sonra öğrendim ki orda Bayram Sokağı'nda bir otel var, Suadiye Otel'i mi ne, koli oteli, oraya götürdü adam beni, hoş güzel bir similya falan... 17 yaşındaydım. Sonra aldı beni Vat'a götürdü, ama böyle gündüz daha, kapısının önüne getirdi, "Bak" dedi, "sizinkiler burada çalışıyor, gelip çalışsana sen de burada" dedi. "Ne yapacağım, ne çalışacağım?" dedim, "İşte müşterilerden para alıyorsun" dedi, "Aa manyak mısın?" dedim adama, "Benim bildiğim, o kadınların yaptığı seks işçiliği" dedim. Ay bir korktum, "Bu adam" dedim "herhalde beni pazarlayacak" falan diye. Hiç gözü açılmamış, hiçbir şey bilmeyen bir tiptim, İstanbul'da yaşıyordum, bir daha ben

korkudan Beyoğlu'na hiç çıkmadım iki sene kadar.

Ordan dönerken travestileri gördüm, travesti değil de böyle fazla feminen tipler. Eşcinsellik vardı o zaman, kırıttıyorlar böyle, erkek kılığında biraz ama daha feminenimsi. Makyaj yapmış, ruj sürmüşler. Ayol, tatlım falan diyorlar. Aa bunlar ne ayol, dedim birdenbire kendime, kadınlık böyle kırıtmak değildir ki çok fazla kendilerini belli ediyorlar.

Korktum ben de, eyvah buraları batakhane falan diye, çıkmadım Beyoğlu'na. Sonra 79'da yeni işime girdim, pamuk atölyesine; 6 ay kadar çalıştım orda. Çok pisti, ağzın ciğerlerin falan pamuk doluyordu, orda eczanelere ürün dağıtıyordum. Bazen ped, pamuk siparişi falan veriyorlardı; tampon, mampon. Beyoğlu'nu iyice öğrenmeye başladım; ta Şişli'ye kadar, Elmadağ'a kadar gitmiştim; akşam 6'ya kadar çalışıyordum. Sonra da ordan çıkıp okula gidiyordum, gece ortaokulunda okuyordum, ama yaz dönemi okul olmadığı için rahattım.

Bir gün dağıtım için Elmadağ'a gelmiştim, 18 yaşında falandım, dönüşte yoruldu, Taksim Parkı'nın orda oturdum. Hava da güzel böyle, bir sürü erkek geçiyor, içim gidiyor, seyrediyorum. Oraya daha sonra da gittim, o zamanlar hâlâ çok bakir kalmış bir tiptim, Bülent Ersoy'u görmüştüm ilk kez. Benim yaş kuşağımdakilerin hepsinin "bir ben, bir Bülent Ersoy vardı" anısı vardır. Bülent Ersoy da 75-77'lerde meşhur olmuştu, hatta cinsiyetinin de feminenleşmeye başladığı dönemdi, ilk çıktığında 75'te falan öy-

le değildi zaten. 77-78'lerde falan tamamen feminenleşmeye başladı. Ama yani Beyoğlu'nu bilmiyorum. Bir de ben akşam 10 dedi mi evde olan bir insandım, annem öyle isterdi. O dönem erkek çocuğu olsan bile belli bir saatte evde olmak zorundaydın. Ordan işten ayrıldıktan sonra 1980 yılında, kan çekiyor derler ya, ayak mı çekiyordur nedir...

Bizde şey vardı o dönem, translar için de feminen eşcinseller için de şöhretin ilk basamağı parkta başlar diye bir algı, sonra birahane, sonra kulüpler, sonra genelevler. Sonraki sene ben işten ayrıldım. Okul tatile girdiğinde, 15 Haziran'dı hiç unutmuyorum, Taksim Meydanı'ndaki o parka geldim. İki tane genç çocuk yanıma oturdu, anlamışlar benim lubunya olduğumu. Ben kız gibiydim, böyle feminen, tüysüz bir tip-tim, On dokuzuma girmiştim. Oturuyorum, öyle aval aval kedinin ciğere baktığı gibi bakıyorum adamlara, manticiydim o zaman yaşıma göre. Ondan sonra o çocuklar yanıma oturdu, konuşmaya başladık falan. "Gel seni bir yere götürelim, sizinkiler var orda, birahane var, çalışırsın" dediler, "Olur" dedim ama bir yandan da korkuyordum. Sonra "Neyse" dedim "benim işim var", gene tedbirli davranıyorum, neyin nesidir bilmem.

Bir kez daha gittim aynı yere. Adamın biri bana bir yerler gösterdi, "İyi" dedim "haftaya gelirim". Bir hafta sonraya randevu verdim, Cumartesi gününe. O zamanlar cep telefonu falan yok, "Ama akşamüstü gel ki, birahaneye gide-riz, sizin gibiler var orda, tanışırsın" dedi. Bir

yandan can atıyorum bir yandan korkuyorum. Neyse bir sonraki hafta buluştuk. Şadırvan'a gittik. Taksim meydanında kafeteryalar var ya, büfeler, onun üstünde bir kafe var, orası eskiden Şadırvan'dı, gazinocu Fahrettin Aslan'ın yeriymiş, Maksim Gazinosu'nun sahibi.

Orası lubunya mekanıydı, yazın coşuyordu, kışın gene iyi olmuyor ve herkese kapanıyordu, üstü açık bir yerdi orası. Neyse ben gittim onlarla, oturdum bakıyorum böyle aval aval kezban havalarında. Tuvalet yakın bir masada oturdum, onların bir arkadaşı gelecekmış bizim travestilerden, "Hem tanışırsın, hem de daha iyi olur" dediler. Neyse oturduk, o kızı da bekliyoruz. Şimdi bilmiyorum daha, adamlar böyle oturuyor, ben bu tarafta oturuyorum, bütün herkesi görüyorum, hem heyecan hem korku var.

Ay baktım adamlar -bira, içki içmeyi de bilmiyorum- bira kaldırıyorlar bana, "ay bu ne ayol" dedim, bir utandım. Her biri ayrı ayrı bana baktılar, anladılar tıfıl bir şeyim, utandım masaya yapışacaktım. Kadir'di o çocuğun adı, şarkıcıydı, türkücülük yapıyormuş bir yerde. Şimdi evlendi, bir ara trans gacıvıydı, kadın kılığında idi uzun bir müddet, sonra ailesi onu zorla çağırdı, köyüne memleketine döndü, evlendi, üç çocuğu oldu, yapamıyorum diye bir arkadaşına mektuplar yazıyormuş o zamanlar. Onu 20 senedir görmüyorum.

Neyse bu lubunya geldi, tam kadın kılığında değil de feminen bir hali vardı; ruj sürmüş, azıcık böyle kırtarak "ayol"lu falan konuşuyor. Otur-

du karşıma – lubunya dili de bilmiyorum – “Koliye gidiyo musun?” dedi bana, “Ne kolisi?” dedim, “Beldeli koliye”, “Belde ne?” diyorum, “Para”, “Balamozlara gidiyo musun?”, “Balamoz ne?”, “Yaşlı”, “Ne işim var benim yaşlı adamlarla, fahişeliği kadınlar yapar, ben bilmiyorum” diyorum –ki o zamanlar kendi yaşlılarımdan hoşlanıyorum, o dönemler mantiller lubunyalara gidip para vermezlerdi, yani koliye– “Ay ne yapayım o iğrenç adamları” dedim ben. Onlar 40-50 yaşında; ben daha 19 yaşındayım, yeni girmişim 19'a, bir tuhaf oldum, çok utan- dım.

Savaş diye bizim bir arkadaş vardı, İzmirli Savaş diye, aslında Ispartalı, sonra Şenay oldu, ameliyat oldu falan, o bir kırıtıyordu, acayip kırıtıyordu, yürürken böyle kahkahalı gülmeler, böyle tavşan gibi ağzı vardı. “Ay bunlar deli mi ayol” dedim ben de. “Kadınlık böyle mi, biz kadınlarda böyle hareketleri görmüyoruz, ben bütün gün kadınlar içerisindeyim, ay bu ne ayol böyle, gelmeyeyim ben buralara” dedim kendi kendime... Ama bir yandan da gitmek istiyorum tanımak istiyorum, neyse ben o yaz bol bol gittim oralara, okul da tatildi.

O lubunya “Gel kız seni bizim dönmelerin kulübüne götürüyüm” dedi. Dönmeler deniyordu o zaman, travesti kelimesi yoktu zaten, bizden önce de vardı dönme kelimesi ama 90'ların sonuna kadar çok daha yaygındı. Travesti, transseksüel kelimeleri şurada 7-8 senedir dile yerleşti daha, hatta basın bile sürekli bu hatayı yapıyor. Yeni yeni biraz düzeltti, travestilere eşcinsel, eş-

cinsellere de travesti diyordu. Her neyse, işte beni kulübe davet etti. Ben de “Ay” dedim “bugün gelemem” Hep aynı şey, bilmediğim yere ben niye gideyim, “Haftaya gelirim, annemden izin alırım, ailemle kalıyorum, annem saat 10'da evde olmamı istiyor, ondan sonra kadın hesap soruyor” dedim, “Haftaya gelirim, gideriz kulübe”.

Beybon 67'ye gittik, mekan travesti kulübüydü, onun üstü kahveydi; 12 Eylül sonrası bu kulüp kapandı, Vat'la orası vardı ben Taksim'e çıktığımda. Vat en eski mekandı, 69'dan beri varmış. Orası biraz daha kaliteli lubunyelerin kulübüydü, bir de herkesi almazlardı. Sonra işte o kulübe gittim, baktım hoşuma gitti, kons yapıyordu. Diyorlar ki “Kız çalışsana”, “Ay ne çalışması,” diyordum “ben zevkime adam arıyorum, tipim yaşıttım.”

Neyse 3-5 ay sonra, ben tek tük beldeliye başladım ama hâlâ ailemle birlikte yaşıyordum. İlk koliye çıktığımda 1000 lira almıştım, 25-26 yaşlarında bir çocukla otele gitmiştim. Düşün; o parayla bir espadril, keten pantolon almıştım kendime, bir de tişört, bir de 3-5 gün beni buraya getirip götürecek yol parası. Yani o zaman 1000 lira fena para değildi. E laçovarisin, gacıvariler 3000 liraya çıkıyor koliye, laçovariler daha düşük fiyata çıkıyordu. Ondan sonra baktım işe de giremiyorum, çalıştığım yerler de kötüydü, daha feminenleşmeye başladım.

O zamanlar koli evleri çok fazla yoktu zaten, lubunyeler için mekanlar da çok kısıtlıydı; bir iki birahane, bir iki kulüp. Harbiye marbiye has

gacıların yeriydi, sonradan lubunyalar orayı da ele geçirdi ama çark alanı olarak –geneleve almıyorlar zaten. Daha bir yoksul sınıftı, çoğu Tarlabası'nda tek odalı onun bunun yanında kalıyorlardı. Ondan sonra çark icat oldu, çark alanları genişletildi, gacıların çıktığı yerlere lubunyalar çıkmaya başladı tek tük. Bayram Sokak'ta zaten öyle bir şey yoktu, Abanoz kapanmış, hani belki kıyıdan köşeden çalışmalar olmuştur bir süre daha... Ayrıca o dönemin bir kısım transları tekrar laçovari olmuştu.

1 Mayıs'ta ben gözaltına alınmışım daha Taksim'i öğrenmeden. Yan komşumuz İGD'liydi (İlerici Gençlik Derneği) onun sempatisiyle, 78'de başlayan bir sempatizanlığım vardı. Sonra örgüte katıldım, okulda gençlik örgütüne, o zaman İGD yasaldı. Ama İstanbul'da şubesi kapatıldı, 1 Mayıs'ta biz gözaltına alındık tutuklandık, 10 gün kaldık gözaltında, İstanbul'da da yasaklanmıştı 1 Mayıs. O zaman belirli illerde olağanüstü hal vardı, İstanbul'da korsan gösteri yapıldı, iki kişi yakalandı. Sonra Harbiye Kışlası'nda kaldık; 2-3 gün karakolda, 8 gün Harbiye Kışlası'nda...

Hem politik çevrem vardı, hem de lubunyallığım; bilmiyorlardı, o zaman sol o kadar açık değildi, o zaman en kentli devrimciler bile eşcinselliğe çok kapalıydılar. Şimdi çoğu değişti, yüzde 80'i falan değişti örgütlerin, bir kaç örgüt kaldı öyle eşcinselliğe kötü gözle bakan. Ben 15 sene politika yaptım ÖDP'nin içinde, hem de iki dönem Beyoğlu ilçe yönetim kurulundaydım,

milletvekili adayıldım, belediye meclis adayıldım.

O sıralar baskılar artmış ve seks işçiliği yapılacak alanlar yok olmaya başlamıştı. Dolapdere'de “çöplük” dediğimiz, “vırvır” dediğimiz, derme çatma çadır gibi briketten yapılmış, elektriği suyu olmayan, mum ışıklı bir yer vardı. Lubun-yalar söylüyordu bana “çöplük” var diye – yani adı öyleydi – “bu ne çöplüğü ayol” diyordum. Bir gün meraktan gittim, baktım; türbe gibi bir yer, camı çerçevesi yok, ayaküstü koli yapılıyor. Polis bastı, biz kaçtık, daha içine bile girmedik; neyin nesidir diye merak ediyorum. Bir nevi seyyar genelev gibi bir şeydi, ikide bir polis basıyor yıkıyor döküyor, onlar yine çadır gibi kuruyorlardı, derken işte, ben o birkaç kulübü ve kızları tanıyana kadar, pat 12 Eylül oldu.

Havada böyle bir sonbahar sıkıntısı vardı, sanki her şeyin bir mânâsı vardı. Hava İstanbul'da o kadar kapalı oldu ki, zaten 4 gün sokağa çıkma yasağı oldu. 12 Eylül'de daha okullar açılmamıştı, sabah kalktık, hayda, “Darbe oldu” dediler, “Aa ne darbesi” dedik, “çıkılmıyorsunuz dışarıya” dediler. Biz o zaman sitede oturuyoruz, gökdelende. 15 katlı, dört tane bina vardı bizim o sitenin içinde. Hava resmen insanların acısını yansıtıyordu, böyle kasvetli. Eylül'de biraz böyle kapalı olur sonra düzelirdi hava İstanbul'da. O süreçte uzun bir müddet hava hep kara bulutlu kaldı; insanın içini acıtan bir hava vardı, sanki o şiddete maruz kalacak insanların yasını tutar gibi, bir ironisi vardı havanın.

Dört gün sokağa çıkamadık, ekmeği askerler dağıtıyor; gazete, televizyon sürekli sadece Evren'den bahsediyordu. Neyse, 4 gün boyunca her taraf kapalıydı, fabrikalar mabrikalar da kapalı, kimse hiçbir yere gidemedi. Dördüncü gün bir karar çıktı, bir sene boyunca gece sokağa çıkma yasağı vardı, sanırım 12'den sabah 5'e kadardı. Bütün hayat bitti.

Sürekli operasyonlar yapılıyordu, bizim az ilerideki bir sitede gece yarısı hep operasyonlar düzenlendi. İnsanlar yataklarından kaldırıldı; balkonlardan gecelikleriyle atlayan kızlar, ağlaşan insanlar, bizim apartmanda basılan yerler vardı. Bizim evde de olan bir iki dergiyi imha etmiştim o dönem, gençlik örgütünün dergisi filan vardı. Sonra biraz içe kapanır oldum, örgütsel olarak biraz daha illegal olmak zorunda kaldık, okuldan tutuklamalar oldu; okul sorumluları bölge sorumluları falan...

On, on beş gün falan Beyoğlu'na gitmedim; sonra gittim ama bu sefer de kulüpler saat 8'de açılıyor, 11'de kapanıyordu ve kimse yoktu. Bir de ondan sonra insanlar ordan evlerine gidecekler, öyle her tarafa ulaşım kolay değil, direkt Bahçelievler-Taksim otobüsü yoktu, aktarmalıydı. Bir gün Eylül'ün sonlarıydı, Ekim başı gibiydi, hava gene kasvetliydi biraz, üzerimde mon-tum vardı. Kadir adında evinde lubunyaları ağırlayan bir adam vardı, lubunyacıydı, dedim ki en kötü ihtimalle araba bulamazsam Kadir'e giderim, ona da söyledim "Tamam" dedi. Bir tane ölen bir arkadaşımız vardı, Japon Arzu adında, onda anahtar vardı, "Bak" dedim "Ka-

dir'e geleceğim eve dönemem, araba bulmam zor yanı" dedim, "Tamam" dedi ama tam gideceğiz "Ay benim işim var, gidiyorum" dedi ve gitti.

Ben nasıl gideceğim Bahçelievler'e, çıktım Taksim'e, doğru dürüst araç yok, var bir iki araba ama herkes hurra ediyor. Bir tane lubunyanın da kırığı vardı, o da bana asılıyordu. Ay ben kaldım mı şimdi Taksim'de. Saat 11 buçuk oldu, yarım saat sonra sokağa çıkma yasağı başlayacaktı. Ne yapayım derken bir çocuk peşime takıldı, benim de kalacak yerim yok ayakları yaptı. Taksim Parkı'nın en son dibine gittim, orda kuytu bir yer ve biraz gazete buldum, dedim sabahlıyım bari burada, asker de görmez bizi nasıl olsa.

Ay dondum, içim titredi sabaha kadar, herif de sarkmaya başladı, bekçiler geçiyor, bizi bulacaklar diye korkuyorum... Sabahı zor ettim, dondum soğuktan, "Lanet olsun" dedim, bir daha Beyoğlu'na çıkmamaya karar verdim. Sabahın beş buçuğu oldu, daha yeni yeni açılıyor arabalar. Altıda ordan çıkıp sıvıştık. Eve geldim, iki ay Beyoğlu'na çıkmadım. Sonra gene kaşıntı başladı, arada sırada çıkmaya başladım ama kulübe gitmiyordum, şimdi ne yapayım kulübü ben, saat 8'de açılıyor...

İstiklal o dönem trafiğe açıktı ve o kadar trafik de yoktu. Biz bazı laçovari lubunyalar – feminen lubunya tarzındakiler – vitrinlere, sağa sola bakar, adamları öyle bulurduk tek tük ya da adamın evine giderdik. Yer de yoktu kalınacak, birini bulduğumuzda ta Göztepe'ye bile gider-

dik. Bir gün bir adamın evine Göztepe'ye gittik. 12 Eylül dönemiydi o zaman ve sokağa çıkma yasağı başlayacaktı. Gece evinde kalıp, gündüz geri dönmek üzere yola çıktık. Üç lubunya gitmiştik; yolda asker çevirdi bizi, alıkoydu.

Para yok, herkes koliye para vermiyor, karın tokluğuna dolanıyorsun ortalarda. O yıllarda çok bir müşteri görmedik, tek tük müşteri vardı. Sokağa çıkma yasağından –bir sene devam etti– bir müddet sonra biraz canlılık geldi gece hayatına. Ama bu süreçte de tabii ki asker her şeye karışıyordu. Polisin sözü geçmiyordu. Bekçiler önceden pek bir şeye karışamazdı ama o süreçte büyük söz sahibi olmaya başladılar. Çünkü asker ve polisin hükmünün geçtiği bir devlet yapısına dönüşmüştük, bu da tam faşizmdi. Bir sürü hak ihlalleri yaşandı, hiçbir hakkımızı arayamıyorduk.

O yıllarda tabi bir sürü şey başladı; translara yönelik, feminen eşcinsellere... Hatta gey dediğimiz sakalı bıyığı olan, çok görünürlüğü olmayan, çok kısıtlı mekanlarda olanlar bile gözaltına alındı. Gidilen kulüpler ve birahaneler basılıyordu polis tarafından. Gözaltı süreleri de uzamıştı. O zaman biri gözaltına alındığında bir hafta on gününe mal oluyordu. Şimdiki gibi 2-3 gün kalıp çıkamıyordun. Önce semt karakolu, ordan 2. şube dediğimiz yere ve sonra da Zührevi Hastalıklar Hastanesi'ne gönderiliyorduk. Sivilceden dolayı bile yatırıyorlardı. Benim için ilginç olan olaylardan birini anlatayım. Askeri darbe olduğunda kulübe askerler dadanmıştı. Bir grup asker, içki içiyorlardı. Bizim trans arka-

daşlarımızı ilişki kurmak için zorluyorlar ve her geldiklerinde 3-5 arkadaşımıza tecavüz edip gidiyorlardı. Arkadaşlarımız ya o kulübün tuvaletinde ya da kulübün karşısındaki inşaatta ilişkiye zorlanıyorlardı. Ben de buna maruz kalmıştım.

Bir de Taksim Meydanı'nda yaşadığım, unutamadığım bir anım var; 30 küsur sene oldu. Hasan diye bir asker vardı; Erzurumlu, iri yarı bir şeydi. Tuttuğunu ordan geçerken hemen Taksim Parkı'na götürüp cinsel ilişkiye zorluyordu ve ne zaman görsek bunu yapıyordu. Ben de bir kere böyle bir ilişkiye zorlandım. Tecavüz olarak niteliyorum ben bunu. Taksim Meydanı'nın ortasında durup orayı gözlemleyen bir tipti ve onu görmemek için arka yerlerden dolaşırdık sürekli.

Seksenlerde Bülent Ersoy'a sahneye çıkma yasağı getirildi. Sadece Bülent Ersoy'a değil, o dönemde bir sürü feminen eşcinsel ve traves-tiye de sahneye çıkma yasağı getirildi. Sahne yasakları 10 yıl kadar sürdü. Şarkıcılık yapan çok sayıda eşcinsel ve transseksüel tek bir emirle işsizliğe mahkum edildi, birçoğu seks işçiliği yapmak zorunda kaldı. Cinsiyet düzeltme ameliyatları iptal edildi, yasaklandı. Yasaktan kısa bir süre önce ameliyat olanlar kimliklerini 10 yıl sonra alabildiler.

Sonra ben 82'de, bu 1 Mayıs davasında ceza yedim, önlerine gelene ceza verdiler. Okuldaydım, son sınıftaydım, 4 seneydi bizim gece okulu, yarısında ben cezaevine girdim. Ben 15 Şubat'ta cezaevine girdiğimde 2. sömestr başla-

mak üzereydi. 8 ay içeride yattım. 7 Ekim 1982'de cezaevinden çıktım. Ondan sonra İstanbul'a geldim ama 3 ay kendime geledim tabi, aptal gibiydim, cezaevi sendromu yaşıyordum.

Çok uzun yıllar yatanlar daha kötü oluyordur, içeride miyim ben, dışarıda mı, ayırt edemiyordum. Çıktığımda birçok arkadaşım gacıvari olmuştu, kadın kılığına girmek adeta bir furya oldu o dönemde, 82 sonlarında. Kadın kılığına girenler o bizim gittiğimiz birahane gibi, park gibi yerlere bir daha gelmiyorlardı. Gettomuz falan da yoktu, zaten sayılı mekanlar vardı, bir iki tane birahane vardı Çiçek Pasajı'nda, biraz feminen oldun mu almıyorlardı.

Ben de bir yerden kovuldum, Reis diye bir yer vardı Şadırvan'ın karşısında, Maksim'in altında, adam beni dışarı çıkardı, "Çok feminensin, kadının gibisin, git, buraya bir daha gelme" dedi. Sürecimi tamamlamam uzun sürdü ama çok fazla feminendim. Saçımı uzattım, permalar yaptırdım o dönemde. 12 Eylül, gençliği biraz lümpenleştirdiği için disko kıyafetleri giymeye başlamıştı insanlar yeni yeni. Bize uygun geliyordu, daha kadınsı bir giyim tarzı modaydı.

Polisten kaçarken vurulan ve ölen bir arkadaşımız vardı; Bursalı Yıldız -ki benim hemşerimdi, yakinen tanıyordum. Aynı şekilde Seda diye bir arkadaşım Harbiye'de polisten kaçarken, polis sıkıktığı kurşunla vurulmuştu. Ölmedi ama o kurşun hâlâ omuriliğinde saplı, çıkartamıyorlar. Kendim de şiddete uğradım. Yine 83'te ilk defa falakaya yatırılmışım. Birçok arkadaşımız şid-

dete uğradı. Hatta birine elektrik verilmişti. Metris cezaevine atıldılar. 83'te bir grup travestiyi atmışlardı suçsuz yere, 15 gün orda kalmışlardı. Ondan sonra 84 yılında ben aileme eşcinsel olduğumu açıkladım, travestilik bilinmiyordu çok. Ailem “Tamam” dedi, “biz seni atamayız.” “İsterseniz beni kovun, isterseniz kabul edin” demiştim. Biraz da mekanları öğrenmiştim, bir şey olursa ayaklarımın üstünde durabilecek bir ortamım vardı, bu açılmayla epey bir yük kalktı üstümden.

O 84-85'li yıllarda da Fuhuş Beyannamesi ile – çok eski bir yasaydı ve kullanılmıyordu– bulunduğu kentte fuhuş yapan birini kent dışına sürme uygulaması başladı. Birçok travesti toplanıp Eskişehir'e sürgüne gönderildi. Tabii ki bunda başarılı olamadılar, çoğu trenden atlayıp kaçtı, sonrasında geri döndüler. Hatta aradan bir yıl falan geçmişti, otobüsle tekrar yaptılar bunu, yine aynı şekilde Gebze-Tuzla taraflarında aracı durdurup, arabadan atlayarak kamyoncularla şehre geri dönülmüştü.

Onun yanında tabii ki bu şiddet sürekli sürüyordu. Ben ailemle kaldığım için birçok şeyden kurtulabiliyordum, saç kesimi falan çoktu, bir de şalvar giydiriliyordu, içine kedi konuluyordu, kediye vurulunca kedi de can havliyle senin bacağına tırmalıyordu. Ben 3 defa falakaya yattım; 20 defa ince, 20 defa kalın sopa yedim. Artık ciyak ciyak bağıırıyordum, beynime kan gidiyordu. Ondan sonra soğuk suyun üstünde zıplatıyorlar, yere su döküyorlardı.

O süreçte travestilerin sınıf atlama durumu oldu. Önceleri çoğunlukla Tarlabası'nda oturuyorlardı, güç kanaat zor geçiniyorlardı ama kulüp sayıları zamanla çoğaldı, otostop yerleri ele geçirildi. 85'lerde Cihangir'de yeni bir getto filizlendi. 5-6 sokak bize aitti. Tabi buradaki rüya da uzun sürmedi. Cihangir'de 85'lerin sonlarında tek tük translar ev tutmaya başladılar, Tarlabası'nda oturanlar oraya geçmeye başladılar. Orda oturanlar önceleri otostop çekiyorlardı. Harbiye de revaçta olmaya başladı, sonra camdan çark icat oldu, 86'ların başlarında tek tük derken 87'lerde tamamen genel ev sokağı gibiydi, camdan çağırmanın yanında kızlar kapıda da çark yapıyorlardı.

Türkiye'de ilk LGBT örgütlenmesi 86'larda başladı. Ben de o tarihlerde artık kadın görünümündeydim, 85'in sonlarında bir arkadaşımınla birlikte ev tutmuştuk, üç buçuk ay oturduk, sonra ayrıldım aileme döndüm ama gidip geliyordum arada. Anneme “ben kadın olacağım” dedim, “artık kadın olmak istiyorum, böyle erkek gibi dolaşmak istemiyorum” dedim. Annem “Yapma etme” falan deyince evden ayrıldım; annem çok üzölmüştü. Bir süre sonra geri döndüm ve annem buna çok sevindi, “Anne ben yapamıyorum” dedim, “Erkek kıyafetleriyle dolaşamıyorum, kadın olmak istiyorum” dedim tekrardan.

Annem bu durumu kabullenmedi. Ben “tekrar evden ayrılacağım” dedim, “Yok, ayrılma” falan dedi. O zaman biraz blöf yaptım, “Eve böyle girip çıkacağım” dedim, “İyi ama rezilliğini

çıkartma” dedi. Ben 86'nın ortalarında kadın kıyafetleri giyerek evden sokağa çıkmaya başladım bir yıl boyunca. Sonra annem bana çok fazla karışmaya başladı; çok makyaj yapıyordum. Yeni kadın kılığına girdiğim için çok hevesliydim. Biraz abartıyordum, gece makyajını gündüz makyajı gibi yapıyordum. Bizim kezbanlık dediğimiz bir durumdu bu.

Baktım olacak gibi değil, 87'de evden ayrıldım, bir trans arkadaşımın yanına yerleştim. O dönem polis baskınları da çoktu ama çalışmak ve para kazanmak zorundayım, ama iş bulmak büyük bir sorundu. O halimle kim alırdı ki beni, feminen birini bir daha almıyorlar, atabiliyorlardı işten.

Açlık grevini gazetede okumuştum ben ama çok da irtibatım olamamıştı İbrahim Eren'in o grubuyla. 88'de ancak ulaşabildim, 87 Nisan'ında da Taksim Meydanı'nda oturma eylemi yapmıştı travestiler; ellerinde karanfillerle, güllerle. Daha sonra bir grup Ankara'ya gitti, Anıtkabir'e falan... İbrahim Eren'lerle böyle tanıştık ve Yeşil Bizans'a gitmeye başladım, bir de geçmişte politik bir kimliğim vardı; orda politikleşmeye, tekrar örgütlenmeye başladık.

İbrahim Eren'in oluşturduğu Radikal Demokratik Yeşil Parti oluşumuydu. Onun içinde 5 ayrı grup vardı; eşcinseller, ateistler, anti-militaristler, feministler, çevreciler. Ben 88'de katılabilirdim aralarına. Eşcinseller ilk kez kendilerine bir yer bulabilmişti politik olarak. 86'da polis baskınları, Eskişehir sürgünleri birçok insanı canından bezdirmişti. Açlık grevi başlamıştı. Bunun

içinde bir sürü talepler vardı. Şiddete uğramamak, şehir dışına sürülmemek, ameliyat yasaklarının kaldırılması, kimlik almaya izin verilmesi... Birçok arkadaşımız ameliyat olmuştu ama kimliğini alamamıştı yasak gelince. Türkiye'nin en karanlık yıllarından çıkma dönemi, 12 Eylül faşizminden.

Arslan Yüzgün'le İbrahim Eren çok çatıştılar, Arslan Yüzgün "Özgürlük Partisi adında bir parti kuracağım" dedi, kitaplar yazdı etti. İbrahim'le birbirlerine çok kavgalıydılar. İbrahim bana daha mantıklı geldi. Yeşil Bizans'ta İbrahim Eren'le tanıştık, o dönem partileşme çalışmaları vardı. Türkiye'de 12 Eylül'den sonra yeni oluşumlar dönemi, derken Yeni Gündem diye bir dergi çıkmıştı, Seyhan Soylu'yu Arslan Yüzgün orda tanıştırmıştı benimle. Sonrasında Seyhan Soylu daha başka kulvarlarda yer aldı, sonra biz İbrahim Eren'lerle birlikte çalıştık...

O zaman sokakta böyle eylem yapmak mümkün değildi, basın açıklaması yapamıyorduk, izin almak gerekiyordu ancak kapalı alanda yapıyorduk. Karma bir grup olduğumuz için de bir gün Yunan Konsolosluğu'nun önüne gitmiştik, anti-militarist bir eylemdi. İbrahim Eren'in kız kardeşi de biraz maskülen bir tipti, onu bile erkek travesti diye yazmışlardı, 88 ya da 89'da Tan Gazetesi'nde "Götverenler eylem yaptı" diye girilmişti haber. Ondan sonra biz bu haberi eleştirdik, telefonla rahatsız ediyorduk, İbrahim Eren dava açtı onlara.

Bu sıralarda da polis baskısı artarak sürüyordu, Doğan Karakaplan amirliğinde büyük bir şiddet

uygulanıyordu insanlara. Gözaltına alıp karakolda günlerce tutuyor, işkence uyguluyorlardı. Hakaretler ediliyor, kapılar kırılıyor ve sürekli ev baskınları yapılıyordu. Üstelik sanki terörist hücreleriymiş gibi 100-200 polisle birlikte basılıyor, ambulanslarla, panzerlerle geliniyordu. Sonra Suphi diye başka bir amir vardı. Günde 3 defa ev basan bir tipti. Tüm bunlardan sonra Kürdan Avşar diye bir arkadaşımız, 16 yaşında bir transseksüel, 89 yılında baskılara dayanamayıp bunalıma girdi ve beşinci kattan atlayarak intihar etti. Her şey giderek zorlaşıyordu.

Sonra 90'ların sonlarına doğru Hortum Süleyman geldi. 92'de falan gitti bu. O süreçte ben oturduğum Cihangir semtini terk etmek zorunda kaldım. Kimse kalmamıştı. Ülker Sokağa geçtim. Bir o sokak, bir de Kutlu Sokak kalmıştı dönemde. Tabi oranın da sonu uzun sürmedi.

Sonra 1996'da 2. Kez Hortum Süleyman geldi oralara. Hatta Hortum Süleyman'ın geldiği dönemde *Tahtacılar* diye bir grup türemişti. Sivil polis ve resmi. Saat 10'dan sonra Beyoğlu'nda önlerine geleni kalın odunlarla dövüyorlardı. Aileleri bile dövebiliyorlardı, gelmeyeceksiniz falan diye. Laleli'de de aynı şey yapıldı. Hatta o dönemde birçok travesti ve ben kıl payı kurtulduk. Belgrat Ormanları'na götürüp bırakıyorlardı. Paralarını her şeyini alıp, çırılçıplak bırakıp karda kışta bırakıyorlardı. Birçok insan şiddete maruz kaldı.

Sonra Ülker Sokak Olayları, dediğim gibi, orda büyük bir şiddete maruz kaldım ama orda iyi

bir direniş de sergiledik. Tabi çoğu kişi gitti. Bayağı dünyaya mal olan bir direniş olmuştur herhalde. Türkiye'nin Stonewall'ı gibiydi. Cihangir'de de Stonewall'dekine benzer şeyler yaşandı ama orda biz biraz daha ilkeldik, politik bilinçliliğimiz çok fazla yoktu. Ama olsun, o bizim için bir ilk deneyim olmuştı.

Deniz:

“Eve gitsem bir türlü, gitmesem bi türlü. Ne olursa olsun dedim, gideyim. “Gittim, niye geldin?” dediler bu sefer. “Uslu duracaksan, rahat duracaksan, bir şeyler yapmayacaksan... Otur.” dediler. Saçlarımı uzatmışım. Korkudan damda yattım. Dam da yüksek. Abime söylemişler geldi diye. Merdivenle dama çıktım. Abim nerede bulacak beni, o da bir merdiven bulmuş gece. Uykudayken saçlarımı makasla kesmiş. Sabah oldu gözümü açtım. Yastık saç dolu. O zaman çıldırdım, ağlıyorum, tuğlaları avluya atıyorum. Avlumuz Taksim Bahçesi gibi.”

Ben 1944 Adana doğumluyum. 57’de ilkokulu bitirdim. Ondan sonra, içimde lubunyalık vardı, zaten hem yabancı filmlere giderdim o zamanlar. İşte düğünlerde oyun oynardım, o zaman dansöz gibi. Ama kıyafetle oynardım öyle, kadınsı yani. Ailem tepki gösterdi. “Yapma sen erkeksin, sen böylesin”. Onlar böyle dedikçe daha beter oluyordu, ben de inadına yapıyordum.

57’de abim askere gitti. Rahatladım. Çünkü 3 kız 2 erkektik. Evet, büyük abim askere gitti, ortalığı boş buldum. Kafama göre şey yapıyordum. Ama gizli yapıyordum. Aleni değil. Bundan 50-55 sene önce Adana ufacık bir yerdi. Ama Paris’ti. Hep yabancı filmler oynatıyorlar-

dı. Lüks sinemalar vardı. Erciyes Sineması vardı, Alsaray Sineması, Lüks sinema. Bunlar hep yabancı filmler oynatıyorlardı. Abim askere gitti. Abim gelene kadar çok rahattım, evde hiç kimse bilmiyordu. Büyük ablam benden şüpheleniyordu. "Yapma, etme, sen şöylesin, sen böyle-sin." Çok uçarıydım, o devirlerde bikini giyiyordum. Seyhan Nehri'ne gidiyordum. Çocukluk yani. Ama fuhuşla alakam yok. Gösteriyordum, vermiyordum. Bilmiyordum daha doğrusu seksin ne olduğunu. Ama badana mı derler, ondan yapıyordum. Bir çocuğa aşık oldum, Tanrıöver ismi... Ama çocuğu bir gör; Warren Beatty, hani şu Shirley MacLaine'in kardeşi; -benim yabancı filmlere biraz zaafım var, hep yabancı filmlere giderdim o zamanlar- ölüyordum onun için...

58 yıldı, 14 yaşındaydım. O da liseye gidiyordu galiba. Lise 3'e mi gidiyordu öyle bir şey. Onu ilk caddede gördüm. Gözüm birden ona çarptı. Onlar hep grup halinde geziyorlardı. Ölüyorum bu çocuk için ama içimde bu yok. Sadece seyredeyim. Mesela o kadar... - tövbe estağfurullah- çok güzeldi. Aradan 4-5 sene geçti işte. En son karşılaştım bununla. "Seviyorum" diyemedim, ama çocuk anlıyor bakışlarımdan.

Kısacası işte, abim askerden geldi, 60'ta. Aynı yıl krizler başladı. Evden çıkamıyorum gece. Abim yokken zaten 11-12'de Adana'da hayat ölüyordu. O vitrinleri, vitrinlerin önünü geziyordum. Bir gün baraja gidiyordum. Otobüste karşılaştım çocukla. Akşamüstü. Meğersem onlar

da barajda oturuyorlarmış, bağda. O zaman bağlar vardı. Bağları vardı. Konuştuk, adın ne, Över işte. Yakınlaşma hiçbir zaman olmadı, hep uzaktan seviyordum onu ben. Onun yüzünü görürsem göreyim diyordum, hiç dünyayı gözüm görmüyordu. Aradan epey zaman geçti. Bunun bir arkadaşı ile ilişkide bulundum. Seks bilmem ne... Resimleri vardı duvarda arkadaşlarının. Ordan Över'in resmini kopardım aldım. Çocuğun haberi yok ama, eve götürenin yani, haberi yok. Aldım, külotuma sakladım. "Hadi ben gidiyorum." dedim. O resmi ben 4-5 sene sakladım külotumda. O zaman naylon yoktu, jelatinin içine sarıyordum onu. Yıl 62 oldu ama o arada ne dayaklar yiyorum evde. Kafam mı yarılmadı, gözüm mü patlamadı? Abim yaptı hep...

Sonra, saçlarım da kesiliyordu. Uzundu benim saçlarım. Beatles tarzı, Beatles zamanıydı. Çiçek çocuklar zamanı. 61'de artık kıyamet koptu. Beni istemiyorlar. Eniştem -nur içinde yatsın- "Ya oğlum yapma etme, gel seni bir yere koyayım, çalış." dedi. Kadın gibiyim, kız gibiyim kız. Dinlemiyorum. Büyüdüm. Beni odaya kapattı mı, babamla abim, Allah ne verdiyse... Küçük bir odada öldürüyorlar beni. Dışarıda annem çığlık çığlığa. Can tatlı derler ya. Var gücümle ikisini de attım üstümden. Hemen kapıya bir tekme attım, dışarı kaçtım. Sokaklarda yatıyordum sonra.

Evden ayrılışım bu şekil oldu, bağlarda yatıyordum, sokaklarda yatıyorum. Tekrar eniştem beni yakaladı. "Doğru dürüst otur. Bir yere de çık-

ma. Ye, iç, yat.” dedi. Ailemin durumu iyiydi Allaha şükür. Evimizin yanında genelev, aramızda bir set vardı. Eve geldim ama olmuyor. İçimde yangın. O çocuğun yangını içimde durmuyor. Onu görmezsem duramıyorum. Mahalle mahalle arıyorum onu bulayım diye. Devamlı Büyük Saat’in ordan otobüse binerdi. Ben de Bankalar Caddesi’nde durağa giderdim onu görebilmek için, mahsus otobüse binerdim onun peşinden. Baktılar ki olacak gibi değil. Beni İstanbul’a göndermeye karar verdiler. “Git artık” dediler. “Madem ki bu boku yedin –tam teferruatına girmeyeceğim- buradan git” dediler. 1961 senesinde, 16 yaşında mı oluyorum?

Gece toplandılar. Valizimi hazırladılar. Giyindim, kuşandım. Bana 250 lira para verdiler o zamanın parası ile, otobüsler 12-12,5 liraydı. Doğru İstanbul otobüsüne. Kimliksiz de almıyorlardı. O zamanlar öyleydi. Garaja anam getirdi beni, rahmetli nur içinde yatsın. “Kendine mukayyet ol, gittiğin zaman adres yaz. Para göndereceğim ben sana gizli” dedi. “Tamam” dedim. Vedalaştık. Otobüse biniyorum –Allahım- bir yağmur, Mart ayında... Gök delindi. Göz gözü görmüyor. Aman Allahım, dedim, bu ne hikmet. Ayrıldım geldim.

İstanbul’a geldik. Haydarpaşa’ya. O zamanlar otobüsler Karacaahmet Mezarlığı’ndan geçiyordu, 61’lerde... Harem’e geldik. Harem’den vapurla buraya geldik. Pardon, Sirkeci’ye geldik; o zaman iskele Sirkeci’deydi. Aldım valizimi, otel arıyorum. Bir otele gittim. Harem Oteli, hiç unutmam. Çift kişilik 7,5lira, tek kişilik 4 lira mı,

neydi. Neyse. Beyoğlu'na gelmek istiyorum şimdi, soruyorum. Filmlerde görüyorum ama filmlerle dağlar kadar fark var. Aradım buldum, Beyoğlu'na geldim. O zaman Sirkeci'den bu Karaköy deniz otobüsleri, vapurları var. Sirkeci'den Karaköy'e geliniyordu. Karaköy'den çıktım. Geldim Beyoğlu'na, her yere giriyorum. Biraz da tahsilim var. Ortaokula geçmiştim, ama gitmedim. Dolaştım, kimseyigöremiyorum. Tanımıyorum da kimseyi. Beni görenler anlıyorlar: "Tanju, kız Tanju" diyorlar bana. Aa, dedim, Tanju ne ki. Bilmiyorum ki...

Lubunyalara Tanju diyorlardı o zaman: "Ayol Tanju!"... Geziyordum, Galatasaray'ın oraya geldim. Artık kız mıydı, erkek miydi, bilmiyorum. Kadın kılığında biri bana " Gacı nereye gidiyorsun?" dedi. "Ne diyorsun lan sen?" dedim. Bilmiyorum ki. "Kız, ben de sizdenim." dedi. "Ne kızı?" dedim. Hiç görmemişim ki dönme. Sade benim, biliyorum. Baktım, o zamanlar bekçiler vardı. Bekçiler geziyordu burarlarda. Onlar hemen kaçtı, bekçi yanıma geldi. "Onlar ne söyledi sana?" dedi. "Valla ne bileyim bir şeyler söyledi" dedim. Hemen şivemi değiştirdim. Kibar konuşuyordum. "Ne diyordu o amına kodumun?" dedi. "Ne bileyim abi, bir şeyler söyledi, anlamadım." dedim. "Sen yabancısın galiba, nerede kalıyorsun?" dedi. "Sirkeci'de kalıyorum" dedim. "Adana'dan geldim, geziyorum."

Akşam 8-9 oldu. "Hadi, otele gidelim." dedi. Gece hayatı bilmiyorum ki. Velhasıl onu da

kısaca anlatayım. Buraya, alhına ne yazılırsa o olacak.

Dayanamıyorum. Mart ayı. Mart ayında yanıyor Adana. Buraya da geldim "A, Adana gibiymiş." dedim, sıcak. Aman Allah'ım Mart'ın 10-15'inde, bir baktım hava nasıl soğudu, buz! Elbise ile gelmişim, zannediyorum ki bura da Adana gibi. Aman gece dondum. Tramvaya bindim hemen. Sirkeci yazıyordu. Beyoğlu'ndan bindim, hatta Lale Sineması'nın önünden gidiyordu. Bindim, Sirkeci'ye geldim. Kirlenmişim iki üç gün içinde. Adana'da da söylerlerdi: "Hadi hadi oğlum, kızdıysan git Şengül Hamamı'na." Ordan aklımda kalmış. Bu Şengül Hamamı nedir derken, meğerse şeyler oraya gidiyormuş. Ben saatlerini bilmiyorum. Onlar akşamları gidiyormuş, ben gündüz gittim. Ama hava soğuk. Bir hamama gireyim, kendime geleyim dedim. Bir 2,5 lira da hamama verdim. Girdim. Yıkandım. Tellallar anladı beni. "Kız ne güzelsin sen, yeni mi geldin?" dedi. Ben de "Yeni geldim." dedim. Nerde kaldığımı sordu. Otelde kaldığımı söyledim. "Benim yanımda kalır mısın?" dedi. Korkuyorum, daha param var o zaman. 2-3 gün içinde 25 lira para harcamışım. Dolaştım buraları, epey dolaştım. Bir gün gündüz Sirkeci'de dolaşıyorum, Adana'da bir arkadaşım vardı, Tanju. Onunla da orda şey yapıyorduk. Onunla karşılaştım: "Ya sen ne yapıyorsun, İstanbul'a mı geldin? Hadi Feriköy'e gidelim" dedi bana. "Kim var?" dedim. "Arkadaşlarımla kalıyorum, bir oda var, kalırsın bende 2-3 gün." dedi. 200 lirada büyük para o

zaman. Ulan, dedim, bu böyle olmaz. Çalınır... Ne yaparım, dedim, parasız pulsuz...

Baktım ki olacak gibi değil, Behiye Aksoy yeni çıkmıştı o zaman. “Kanaryam güzel kuşum”... “Ben yapamayacağım, Adana’ya gideyim”, dedim. Sirkeci’ye geldim. Paramı verdim,

Tramvayla geldim. Buraya kadar geldim. O zaman buradan dolmuşlar kalkıyordu. Taksiler kalkıyordu biraz ileride Galatasaray’dan. Karaköy’e gidiliyordu. Karaköy’e geldim. Karaköy’den tekrar vapura bindim. Gittim oturdum, yattım. Sabah kalktım gittim, Adana’ya bir bilet. Velhasıl Adana’ya geldim, dayanamadım...

Eve gitsem bir türlü, gitmesem bi türlü. Ne olursa olsun, dedim, gideyim. Gittim “Niye geldin?” dediler bu sefer. “Uslu duracaksan, rahat duracaksan, bir şeyler yapmayacaksan... Otur.” dediler. Saçlarımı uzatmışım. Korkudan damda yattım. Dam da yüksek. Abime söylemişler, geldi diye. Merdivenle dama çıktım. Abim nereden bulduysa, ordan bir merdiven bulmuş gece. Uykudayken saçlarımı makasla kesmiş. Sabah oldu gözümü açtım. Yastık saç dolu. O zaman çıldırdım, ağlıyorum, tuğlaları avluya atıyorum. Avlumuz Taksim Bahçesi gibi. Durumumuz çok iyiydi. Kiracılarımız vardı. 15 tane 2 katlı evimiz vardı. Anam bağırıyor, yeğenlerim, kiracılar... Artık abim çıktı, beni kovaladı. Damdan dama kaçıyorum. Çeviktim yani böyle. Lastik gibiydim.

Gittim sonra, yemek yiyorlardı. Dedim: “Karnım aç”. “Git karnını başka yerde doyur” dediler. “Götümü mü siktireyim?” dedim. “Yapma-

dım ama yapacağım bundan sonra, sizi rezil edeceğim” dedim. “Nasıl söylersin?” dedi bir tane vurdu abim. Gözümü patlattı.

Neyse, sene 62 oldu. Kiracımız vardı –Allah rahmet eylesin- genelevin kadınıydı, o böyle gidiyor Antakya, İskenderun, Osmaniye, İslahiye, Antep, Maraş, Hatay, buraları avucunun içi gibi biliyor. Abime aşıkımış o kadın. “İstemiyorsanız, bari verin benim yanıma, benimle beraber dolaşsın.” dedi. “Ben göz kulak olurum ona.” dedi. 62’de gittik. Sonra onunla Antep, Maraş, Malatya, Antakya, İskenderun, Kırıkhan, Reyhaniye, Hassa, Osmaniye, Ceyhan bunların hepsini gezdim.

Arkadaşım otelde çalışıyordu. Otellerde çalışıyordu. O zaman fuhuş otellerde vardı. Ben bir şey yapmıyorum. Ben ona göz kulak oluyorum. Çantasına paralarına bakıyorum. O da işte... Yemeğimiz odaya geliyordu. Rahatlığa da alıştım. Neyse bir gün “Kız olacak gibi değil, Kemal sen artık git” dedi bana. “Ben Antep’te kalayım, geneleve gireceğim, olmuyor böyle” dedi. “Resmi bir yerde çalışıp rahat edeyim. Askını baskını var, böyle olmuyor” dedi. “İyi” dedim. Adana’ya tekrar geldim. Sene 63 oldu. Bizim evin yanındaki genelevin patronu Fatma Abla ile kızı Yüksel vardı. Onların yanında kaldım. Anasının gözleri âmâydı. Onlar Kanalköprü’de ev tutmuşlardı. “Gel, anama bak” dedi “Eli ayağı ol.” Haftada bana 50 lira veriyordu.

50 lira büyük paraydı. Neden? Anasının yanında yatıyordum, seslendiği zaman kalkıyordum, tualete götürüyordum. Yatırıyordum, kaldırı-

yordum, yemeğini yediriyordum, kat be kat helali hoş olsun. Yüksel dediğim kız da evlendi, ayrıldı. Gör, Gina Lollobrigida gibi kız, o devirlerde. Gerçi ideali Brigitte Bardot idi ama Gina Lollobrigida da çok güzeldi. Neyse... Ondan sonra işte konuşuyoruz, oturuyoruz falan evde... Götveren abim çıkar gelirdi: “Ne aldın? İyisin iyisin” deyip, alıyordu paramı. Benim de işime geliyordu. Ha, diyordum, dokunmaz...

Yüksel’in işte kocası var, iki çocuğu var; biri oğlan, biri kız, annesi de hasta... Bağ tuttular sonra, hadi gittik bağda kaldık, ama çocuğun resmi hâlâ buramda. Bi gün tuvalette düşürmüştüm. Köy gibi bir yer. Orman, bağ, elma var, üzüm var...

Kız beni ama çok seviyor, kız gibiyim ya. O daha önce İstanbul’a gidip gelmiş. Çünkü baban-nesi falan İstanbul Fındıklı’da otururlarmış. Geldi, “Kemal” dedi. “Benle var mısınız?” dedi. “Varım” dedim. Sene 63, aylardan Kasım. Bağdan döndük kısacası, ben hâlâ onlarda kalıyorum ama. Evdekiler beni hiç merak etmiyorlar, para götürdüğüm zaman deli oluyorlardı: 50 lira. Şimdi kız Yüksel dedi ki bana: “İstanbul’a gidelim mi?” dedi. “Ben gittim ama hiçbir yeri bilmiyorum” dedim. “Sen merak etme, ben daha önce bir otelde çalıştım” dedi. Öyle mi öyle. Patron kızı. Artist gibi. Annesinin evinde 10-15 tane kız çalışıyor. Ama resmi genelev. O zaman kızın kolunda 10-15 tane burma var. “Para yok” dedim. “Para işte burada” dedi kolunu göstererek. Hadi ne yapalım. Ben yine valizimi hazırladım. “Annecim ben orda kalacağım,

Yüksellerde, Fatma Ablalarda kalacağım” dedim. “İyi” dedi kadın. Kadınla biz kaçacağız. Annemlere de söylemedim. Kimliğimi de aldım. O zaman 7-8 yapraklı kimlikler vardı. Geldim, kaçtık, garaja gittik. O zaman garaj Taşköprü’nün ordaydı. Arabayla pazarlık ediyor kız. İstanbul’a kaç götürürsün? Yok 600, yok 500. “Arkadaş ben sana 500 lira veriyorum” dedi. “Bizi İstanbul’a götüreceksin” dedi. Gece saat 9... Bindik arabaya. İstanbul’u o biliyor ama ben bilmiyorum. Nerede kalıyor, Tarlabası mı? Bir kere girdim Tarlabası’na o zamanlar. Hep Beyoğlu’nda dolaşıyorum. Emek Sineması’nın oraya gidiyorum. Tünele doğru gidiyorum. O zaman en güzel yer Elhamra Sineması’ydı. Rüya Sineması yeni açılmıştı o zamanlar. Geldik İstanbul’a. “Yüksel, nerede kalacağız?” dedim. “Otelde kalacağız” dedi. Asmalımescit’e geldik. Baron Oteli var, turistik. Baron Oteli’nde kalıyoruz. O dışarı çıktıktan sonra ben de dolaşıyorum oraları, geziyorum. Tunç Kafeterya vardı Tünel’in hemen şeyinde, 3 katlı mıydı, neydi. Neyse sonra otele kostümle mostümle geldi. “Ne oldu Yüksel, ne yapacaksın?” dedim. “Pavyona gidiyoruz.” dedi. “Nasıl yani?” dedim. Dansözlük yapacakmış, güzel oynardı. Geldik Beyoğlu’na. Hâlâ 63’teyiz. 63’ün Kasım ayı. Havalar biraz limoni, pek soğuk değil. 10 Kasım değil yani... Bunun tanıdığı bir kuaför varmış Tarlabası’nda. Pavyona geldik. Patronla konuştu. Hemen onu alıp bu Balık Pazarı’nda bir kuaför var, artistlerin gittiği bir yer, oraya götürdüler. Artist dediğim, pavyon artistleri.

Hemen saçını başını yaptırdı orda, pavyona başladık. “Yüksel, bu ne yapacak?” dedi patron. “Abi, buna da gardrobu verelim” dedi. Kız biraz yırtık, daha önce de çalışmış. “Gardrop nedir Yüksel?” dedim. Bilmiyorum ki. Meğersem artistlerin kostümlerine bakacakmışım. Oyundan geldikten sonra üstünü başını çıkaracağım, kurulayacağım. Çalışmaya başladık. Cumartesiden cumartesiye 200 lira veriyorlardı bana.

Yüksel’in çalıştığı yer şimdiki Vat 69’un karşısında. O zamanlar Vat 69 yok zaten. Nurilerin Yeri diye bir saz vardı. Konak Pavyonu da o binanın üstündeydi. O zaman Vakko makko yok, zannetmiyorum. Neyse, biz Konak Pavyon’daydık. Saat 10’da geliyoruz, 11’de pavyon başlıyor. Dansözler oynuyor. Ben bir ara, çıkayım, dedim. Dışarı çıktım hava almak için. Bir baktım, ekip önümde durdu. “Gel bakayım buraya” dedi bana. “Ne yapıyorsun sen burada?” dedi. “Abi ben hava almaya çıktım” dedim. “Ne iş yapıyorsun sen burada?” dedi. “Ben burada çalışıyorum” dedim. “Gardroba bakıyorum” dedim. “Aha, Niyazi Bey’in yeri mi?” dedi. Adam da namlı adammış, Erzurumlu. “İyi, hadi git buradan” dedi. “Ekipler alır götürür seni. “Ekip dediğim de cip. O zaman cipler vardı. Yüksel’e anlattım. “İyi ki seni almadılar” dedi.

Artık 18 olmuşum. Tanju Tamaralar vardı, büyük dansöz. Eskilere sorarsan bilirler. Boylu poslu, aslan gibi. Artist ya, film de çevirdi. Film-lerden de tanıyorum. “Benimle kalır mısın?”

dedi. Şimdi ben kıza bir şey yapamam, bırakmam onu ben. “Abla bırakmam, o mahallemin kızı” dedim. “İyi” dedi. Gündüz oldu, oteldeyiz. Tarlabası’na geldik kuaföre. “O kuaföre niye gitmiyoruz?” dedim. “Aman bırak, kazık orası” dedi. O zaman 2,5 liraydı. Fön yoktu. Maşayla yapıyorlardı. Kadın da tanıyormuş kızı, Feriköylü Benli Sabahat’ın kızıymış. Tatar mıydı neydi, bilmiyorum. Almanya’da yetişmişler, karı koca orda dükkan açmışlar. Kocasının ismi de Ersin, babayığit... Gide gele, gide gele. “Siz nerede kalıyorsunuz?” dedi Yüksel’e. “Otelde kalıyoruz” dedi. “Kız benim bir evim boş, gelin bir odada kalın” dedi. “Kira da istemiyorum” dedi. Yemeler içmeler bizden. Kadın da çalışıyor ya. Her gün 75 lira para alıyor kız yevmiye ama cumartesiden cumartesiye veriyorlardı. “İyi” dedik. Eve yerleştik. İç Feriköy’de. Feriköy mezarlığının iç taraflarında o zamanlar hep villa tiplerinde evler vardı. Önünde bahçesi, havuzlu... Çok güzeldi oralar.

O evlerden birinde kaldık orda 15-20 gün. Kasım ayı bitmek üzereydi, geldik. Tarlabası’nda kızın kocasının akrabaları yakaladı bizi. “Siz ne yapıyorsunuz?” dediler. “Sen bana karışamazsın, ben boşanmışım etmişim. Biz beraber geldik, çocuğu da yanımda getirdim” dedi. “Fındıklı’da babaannemin akrabasının yanında kalıyoruz” dedi. Gece pavyona geldik. Kıza biri belâ oldu. İlle de dost olacağım ayağı. Kız şey yapmadı. Paydosta demiş ki, dışarda bekliyorum sizi, demiş. “Aman kalk” dedi bana. Taksiye bindik. 5 lira tuttu. Feriköy’e gittik. Dolmuşla

pardon. Gittik hemen eşyalarımızı aldık. “Nereye gideceğiz Yüksel?” dedim. “Bursa’ya gideceğiz” dedi. Haydaaa.

Gece Bursa’ya gittik. Bursa o kadar köhne bir yer ki. İlk defa teşrifatçıyı ben Bursa’da gördüm. Sinemalarda yer gösteren. Bir otele gittik. O da motel gibi. Ben hiç bilmiyorum. Bizi götüren şöför dedi ki: “Abla ben sizi pansiyona götüreyim, bu otel pislik, yaramaz” dedi. Pansiyona götürdü bizi, Sabah Pansiyonu. Gündüz vakti, manav dükkanının üstüydü pansiyon. Kaya Müren. “Allah allah, bu Zeki Müren’in neyi gelir acaba?” dedim. Bilmiyorum ki, neyse öyle geçtik. Ondan sonra, Patronlar geldi. O zaman iki pavyon vardı Bursa’da, 63 senesinde... Bir Moulin Rouge, bir de Kültür Park Gazinosu vardı. Kültür Park’ın içindeydi. Bir de Cubana vardı, Otel Hirman da vardı.

Biz pansiyonda kalıyorduk. Bütün büyük ünlü dansözler orda kalıyor, film artisti Perihan, “Sincap Perihan” derlerdi, filmleri var, başrolde... Gece pavyona gideceğiz, 10’da... 63 senesinin Kasım ayı işte, sonuna mı geliyoruz çok hatırlayamayacağım. Anonslar ediliyor, sirenler çalınıyor. Bayraklar dışarıda indiriliyormuş. “Aa ne oldu, Yüksel” dedim. Telefon geldi pansiyona, pavyon kapalı. Niye dedik? Kennedy öldürüldü. 63’te. İşe gitmedik. Bir iki gün öyle kaldık. Ona da rahmet olsun.

Bu arada bizim kız, anası ile görüşüyormuş, Yüksel. “Kızım nerdesin?” demiş annesi. Anne, demiş o da, böyle böyle. “Annesi biliyor” demiş “Gelin artık. O çocuk da orda ziyan olmasın.

Gönder onu” demiş. “Tamam, gönderiyorum” demiş. Hayda. “Kemal sen gideceksin” dedi bu bana. “Yüksel, nasıl gidiyim, ne yapıp edeyim?” dedim.

Gitmek istemiyorum ki. Alıştım da. Biletimi aldım. O zamanın parası 500 liramı elime verdi. “Sakın parayı ibne abine verme!” dedi. “Paralarını bir yere sakla, 10 lira 10 lira çıkar” dedi. “Bir aya kalmaz ben de gelirim” dedi. O zaman Tofaş fabrikası yeni açılmıştı galiba, şimdiki garaj değildi, eski garajdı, hangar gibi. Geldim güzelim. Bindim otobüse geliyorum. Elimde valiz. Ankara’ya kadar geldik, bereket otobüsün plakasını almıştım. Okumak okumak okumak! Tahsil tahsil tahsil!

Yemeğe çıktım. Ama çocuk anladı beni, Muavin. Nonoşluğumu anladı. Kaşarlanmışım böyle, saçlar kız gibi. Yemek molası. Yemek molası bitti, ben duymadım. Yemek yiyorum. Gidip bakayım dedim, otobüs gitmiş. Hatta çocuğa demiştim: “Bana haber ver” diye. Artık anons ettiler de, belki ben duymadım. Nasıl olsa plakasını aldım. Ben bunu Ankara’da yakalarım. Oranın sahibine anlattım. Valizim de gitti. Plakasını sordu. “Git, Ankara’nın garajında bulursun onu” dedi. Beni bir otobüse bindirdiler, para almadılar. Sabah geldim Ankara’ya. İndim. Otobüsleri arıyorum. Lüks otobüsler değil. Dangul dungul külüstür. 40’lardan kalma... Çocuğu yazıhanede gördüm, beni görünce saklanmaya çalıştı. Çeviğim, atığımıdır. Kavgacıyım da. “Hemen nereye gidiyorsun lan, senin ananı bacını bilmem ne yaparım” dedim. Plakasını

almışım ben. “Valizimi göster çabuk” dedim. “Ya seni aradık bulamadık, mecburen geldik” dedi. Valizimi verdiler. Otobüse bindirdi beni. “Beni otobüse bindir yoksa seni şikayet ederim garajın sorumlusu kimse” dedim. Kıyafetlerim var, giyimlerim var. Bir tek başörtü almıştım yanıma, o zaman, meşhurdu. Neyse...

Geldik Adana’ya. Adana dillleniyor, çalkalanıyor. Benim için Yüksel’i kaçırdı diyorlarmış. “Ya oğlum o zaten kendi kız gibi. Kaçıran Yüksel’dir” diyenler olmuş. Anası geldi, biliyor tabi kızının ne olduğunu. Böyle böyle, hiç merak etmeyin iyidir, dedim. Kocası ile görüştüm. Se-verlerdi beni, mahalle çocuğuyuz. Kaynanası: “Bu çocuğun günahı yok, zaten biliyorsun Erol” dedi. Ben gene onunla dostluğumu sürdürdüm. Artık Adana’daydım, ama gene bildiğimi yapı-yordum. Ailemin yanındaydım ama onlara para veriyordum. Abime yani. Babam hayatta paramı almazdı. Abime de zaten yedirmezdim. Abime veriyordum 5 lira. -çay 20 kuruştı, sine-malar 60 kuruştı- Hergün 125 kuruş para veriyordum ona. “Nereden alıyorsun bu parayı?” diyordu. “Külhanbeylerden istiyorum” diyordum. Evimiz geneleve yakın ya. Çeçen Cumali vardı, bakma yine büyük adamlar vardı. “Abicim bana para ver” diyordum veriyorlardı. Seviyorlardı da beni çünkü. Çocukluğumu biliyorlardı. Kız gibiydim ama bana bir gün yan gözle bakmadılar. Sene 65 oldu. Askere geldim. Haber geldi, gittim karakoldan emniyetten sülüs verdiler bana. Vedalaşacağız artık evle. Geldim eve, beni sabah yolcu edecekler ama kız gibi-

yim. Saçımı kestirmedim. Kaşım, gözüm yapılı. İstasyona geldik, trene geldik. Ah ah, Kara tren gelmezmi'ola, düdüğünü çalmazm'ola... Neyse, Manisa'ya geldik. O zaman Tarzanı sağ mıydı, bilmiyorum. Ocak ayında 65'in. Arkadaşlar da vardı, Adana'lı çocuklar. 2-3 günümüz var teslim olmaya tugaya. "Ya İzmir'e gidelim bari, saçları kestiririz" dediler. "Ben kestirmem, tugayda kessinler." dedim. Giyinmişim o biçim, elbise üzerimde tiril tiril. 500 lira para var yanımda. Manisa'ya kadar bedava gelmişim trenle. Dedim: "İzmir'e gidelim İzmir'i de gezelim bu meyanda. Hadi siz para vermeyin" dedim. Onların durumunu biliyorum, tanıdığım çocuklardı Adana'dan. İki kişilerdi. Manisa'dan İzmir'e 15 liraya gidiyoruz. Alsancak'a gittik, otelle yerleştik 3 kişilik odaya. Paralarını ben verdim. "Otelde arıza marıza yapmayın, ben çıkıp dolaşacağım" dedim.

Gençlik heves, şimdikilere hak veriyorum. Brigitte Bardot hastasıydım, onun filmi vardı. Bilet aldım girdim. İzmir'i geziyorum. 2 günü orda geçirdik, döndük. Bindik taksiye. Tugayın oraya geldik. Girdik. Saat 2 olmuş. Subaylar seçme alıyorlar ya, ben de boylu posluyum. Beni bir gördü alay-tugay subayları. O diyor ben alacağım, diğeri ben. Şaşırdım. Tugay komutanı dedi: "Karar verin". Bir teğmen vardı İstanbullu, çok güzel, boylu poslu, aslan gibi. "Ben bununla kalmak istiyorum buna verin beni" dedim. Güldüler bana. Kız gibiydim, saçımı kestiler. Subayın gözleri doldu, o derece. Böyle güzel bi çocuk, bi anda... Sevdirdim kendimi

acemi birliğine, subaylara. Moral eğlenceleri, geceleri oluyordu, sesim de çok güzeldi. Şükran'ın plakları yeni çıkmıştı. Okurdum falan. Beni sevdiler. İki ay oldu. Dağıtım oluyor, beni nereye gönderecekler bilmiyorum. Yazıcı geldi, "Sen burada kalıyorsun" dedi. Subay çok se-verdi beni. 6 ay sonra bir gün geziyorum, tugay komutanı gördü beni. "Niye gitmedin?" dedi. "Bilmiyorum" dedim. "Hemen komutanını bana gönder" dedi. Komutana söyledim bunu. "Bi şey mi yaptın?" dedi, "Yok" dedim. Niye beni göndermediğini sormuş. Artık ne olduysa bilmiyorum. "Seni Menemen'e gönderiyoruz" dediler. 400 lira para var yanımda. Aylık da alıyorum 10 lira. Sigaram yok, çocuklara veriyordum. Sabunu şeyi... Kadınlara yıkattırıyordum çamaşırlarımı ordaki çingene mahallesinde. Manisa'ya geldim, İzmir'e geldim. Direk Menemen'e otobüs yok. Garaj, yaz, Ağustos, sıcak, Allahım. Asker elbisesi üzerimde, terliyorum. Yazıhaneye gittim. "Menemen'e tabura teslim olacağım" dedim. Bindirdiler, Menemen'e geldim. Benim namım oraya da gelmiş, "Kız gibi, Adana'dan" diye. Asteğmen bana aşık oldu orda da. Çok temizdim, çok titizdim. Elbise verirlerdi, asker terzihanesine verir, üstüme göre yaptırırdım. Zaten 37 numara postal yok. Sivil ayakkabı giyiyordum. Olmuyordu. Ayaklarım yara oluyordu botun içinde. Orda 2 ay kadar kaldım. Ordan da beni bırakmak istemiyorlar. Subayla biz işi pişirdik. Koğuş hama-ma gidiyor paklanıyor, ben tek giriyorum. "Başını sabunlayım mı?" dedi. Neler duyuyordum

neler, isteseler neler yapıyorlar. İşi bitirdik. Yıkandım, paklandım, koğuşuma gittim. İlk nöbetim Kubilay Tepesi'ne çıktı. Tabi kitaplarda da okuyorum. Çok güzel bir heykeli var. İlk şehit Menemen'de, kellesini kesmişler. Neyse... Subayla konuşuyorum, şey yapıyorum. Dedikodular çıkmaya başladı. Ama kimseye cesaret vermiyorum. "Siktir lan, dipçikle vururum seni" diyorum. Döneceğime yakın hastalandım. Revire yatırdılar beni. Kaşım alınmış. Tabi o zaman kep giyiyordum görünmüyordu. Hastanede kep çıkınca... Binbaşı vardı, başhekim. "Yüzünü ne oldu?" dedi. "Yandı." dedim. Adam ya yuttu ya yutmadı. "Dua et hemşerimsin" dedi. Adanalıymış... 3-5 gün orda kaldım. Dağıtım günü oldu. Tren istasyonuna gelinceye kadar yanımdan ayrılmadı o adam. Her şeyi göze aldı, vücudum pırl pırl, bir de palaskayla sıkıyordum belimi, belim incecik. Omuzum incecik. Popom çıkıyordu, kız gibi. "Beni ara, mektup yaz tabura" dedi. Yazarım mazarım, neyse...

Edirne'ye geldim, 16. Piyade alayına. Subaylar işte dağıtıyorlar erleri. O zaman eğitim veriyorlar. Telsizler vardı böyle. Ona kafam çok çalıştı. 15 gün içinde şifreyi çözdüm. Kanalları aramayı öğrendim. Bir kanala girmişim. Bir yere bastım. Kıbrıs deniz altı bilmem ne ay yıldız şifresiymiş. "Kıbrıs deniz altından arıyorlar kumandamın" dedim. "Nerden buldun sen bunu?" dedi. "Val-la komutanım bastım oldu" dedim. Neyse Edirne'de de rahattım. Depocu hemşerim çıktı. O da herhalde şeydi, ama belli etmiyordu. Bana

temiz iç çamaşırları veriyordu. Kız gibi çok güzel askerdim. Yine postal yok ayağım da.

Alay komutanı olarak Karadenizli bir yedek teğmen getirdiler üstümüze. Karargahta yedek teğmene verdiler beni. Erhan Teğmen beni anladı. Hallerimi gördü. “Ulan sen aslında İstanbul’da Mis sokağa gitsen, ne para kazanırsın, bütün arkadaşların orda” dedi. “Sen nerden biliyorsun?” diye sordum. Oğlancımı bu meğer. Neyse o öylece geçti, gitti.

Yine hastalandım, birinci senesinde. Çorlu askeri hastaneye götürdüler beni. Kızarıyorum, terliyorum. Binbaşı çok iyiydi Allah razı olsun. Saçım kısaydı oraya gittiğimde. Üç ay hastanede kaldım. Saçlarım uzadı, kendime geldim. “Hava değişimine gönderiyorum seni, sen dua et 6 ay göndermiyorum” dedi. Çünkü üç ayı sayılıyor üç ayı sayılmıyordu.

Evet, aldım şeyimi, Edirne’ye gittim, ordan sü-lüsümü aldım. Bindim otobüse geldim Adana’ya. “Ne oldu?” dediler. “Hastayım” dedim. Üç ay orda kaldım. İki ayın sonunda postacı geldi. İsmimle hitap etti, “Şubeye gideceksin” dedi. “Hayrola” dedim. Makbuz getirmiş. 500 lira para alacakmışım. Bir kilo peynir, zeytin, pirinç bilmem ne. Abimin ağzı kulaklarına varıyor ama. Parayı duydu ya... Gittim aldım geldim. Ne yapacaksın bu parayı, dedi abim. Hiçbir şeyde gözüm yok. Al, dedim, gözünü doyursun. 50 lira istedim içinden. Üç ayım doldu. Saçlarım uzadı, güzeldim. İspanyol paçalar, ayağım da yazlık terlikler, parmak arası, Amerikalılar getiriyordu. T-shirt. Alaya geldim. İçeri bir gir-

dim. Hepsi dönüp baktı. Subaylar deli oluyor, kim bu diye. Kollarımı cımbızla alırdım, kaymak gibi olurdu. Gençlik de vardı o zaman. Komutanın yanına gittim. “Ben geldim.” dedim. “Sen misin lan?” dedi. “Bi insan bu kadar nasıl değişir?” dedi. Adanalı demeye bin şahit ister, sesim daha inceydi. Velhasıl askerliğimi bitirdim. Binbaşı Kayserili bilmem ne yazıcısı vardı. İzin mizin kullanmamıştım hiç. Çarşı izinlerine gidiyordum ama kaçak gidiyordum. Onbaşılar, çavuşlar seviyordu beni. Moral gecesinde şarkılar söylüyordum. TSM okuyorum Zeki Müren’den. Sende bayağı bir cevher var, derlerdi. Sarayı’nda nöbetteydim, binbaşı yazıcısı geldi. “Hemen gel, tüfeği teslim et, seni binbaşı çağırıyor” dedi. Gönderecekmiş beni. Ocak’ta tezkereyi almam lazım. Kasım’ın 10’unda merasim vardı. Öyle oldu. “Komutanım” dedim, “Param yok ama”... Param vardı ama amacım Edirne’de kalmaktı biraz. Güzel yerdi. Bir subaya aşık olmuştum orda, o da bana aşık oldu, göçmen çocuğuydu. Bu başka bir subay ama, Edirneli. James Dean’e benzerdi. O geldiği zaman anlıyordu ama söyleyemiyorduk birbirimize... Çünkü kimseye vermiyordum. Yapmıyordum. Bakıyordum bana bir hareket yapıyorlar, hemen “Kumandana söylerim” diyordum. Adana’da da öyle badireler atlattım, o tecrübelerime dayanarak öyle yapıyordum.

Neyse teskereyi aldım, geldim Adana’ya. Duramıyorum artık Adana’da, sığmıyorum. Dedim: “Ben gidiyorum İstanbul’a.” Orayı söyledi ya Mis Sokağı. Kafama takıldı. Velhasıl geldim

İstanbul'a. Bir arkadaşım vardı, bilmiyorum, öldüyse Allah rahmet eylesin. Geldim onu buldum Beyoğlu'nda Turan Caddesi'nde. "Metin, ben geldim" dedim. Metin'le hoşbeş ettik. Paydos zamanı, yemeğe gittik Lades'e, Tarlabası'nda meşhur çorbacı. "Metin, bi ev bulalım, n'olur?" dedim. Aradık taradık. İki üç gün bir yerde kaldım. o zaman Rumlar çoktu, Ermeniler çoktu, Yahudiler çoktu. İnan kötü değillerdi. Doğramacı ŞakirSokağı'nda arkadaşım ev buldu. "Ev buldum, 175 lira aylık" dedi. Annem demişti ya rahmetli: "Para gönderirim. Sen gelme artık. Çoluk çocuk büyüdü." Evi tuttum. Yatak, yorgan yok. Zekâya bak: Gazete aldım 15-20 tane, yatak yaptım. Ayakkabıları yastık gibi. O çocuk da öyle yatıyor. Ailesi burada ama gitmiyor. Mektup yazdım eve: "Bana yatak yorgan, tencere, kapacak, gaz ocağı yollayın." O zaman gaz ocağı vardı, aygaz yoktu. Bir hafta sonra telgraf geldi: "Git Sirkeci'den al." yazmışlar. Taksiye bindim. Geldim evi serdim güzelce. Ordan rahmetli bir kadın da kar-yola verdi. Biliyordu da beni. Ama eve müşteri falan almazdım, bilmiyordum öyle şey. Kimisi tabak, çanak verdi komşuların. Dayadım döşedim. Güzel de bir taze fasulye yemeği yaptım. Kapı çalınca açtım. Arkadaşım "Ne güzel olmuş burası, cennet" dedi. "Ben yerde yatacağım sen evin erkeğisin" dedim. 67 oldu, çocuk askere gitti.

Mis Sokağı karış karış biliyordum artık. Ev sahibim de dünya iyisi. Ecdadı nurlar içinde yatsın. "Anne, arkadaşım beni bıraktı gitti" dedim.

Kadın huyumu suyumu biliyor. Evin düzgün olduğunu biliyor. “İyi, sen burada merdivenlerimi sil, kiralarımı topla, bakkala çakala gidersin kiracılara, sana ayda 35 lira veririm” dedi. Körün aradığı bir göz, Allah verdi iki göz. 68’den 69’a kadar öyle geçti. Binalara temizliğe gidiyordum. Ermenilerin, Rumların, Yahudilerin binalarına. Para veriyorlar 15-20 lira. Yanımda kasap vardı. Eve adam getirmediğimi biliyordu. “Sana iş buldum, SadıkHzadelerde” dedi. “Burada ne yapıyorsan, orda da onu yapacaksın, merdiven temizleyeceksin, pencere sileceksin.” “İyi” dedim. Bir kadın ile kocası geldi beni arabayla aldı. Kornaya basıyorlar, bağınıyorlar. “Ay ne var, Allah kahretsin” dedim. “A, bu Tanju” dedi, ses tonumdan dolayı. “Gel kız” dedi, “Muzaffer’in (kasabın) bulunduğu insanlar biziz” dedi kadın. Aldılar götürdüler beni. Yedi sekiz sene bir mahallede oturmak her oğlanın kârı değil o devirlerde. Komşuları tanıdım, Türkan Abla’yı, Bedia’yı tanıdım. Mahallemin kızı vardı: Meral Zeren. Yurdaer Doğulu’nun arkadaşı vardı. Sonra Ankara’da otelde ölü bulundu, unuttum şimdi ismini. Onlar vardı. Nermin Denizci vardı, artist. Gider gelirdim evlerine. Sene oldu 70. Ev satıldı, bilmem ne oldu. Gittim geldim yine Tarla Sokak’ta oturuyorum. Ondan sonra çark hayatım başladı. Taksim’e çıkıyorum, kızlarla görüşüyorum. O zaman Kader’i gördüm. Necla’yı gördüm, Yıldız’ı gördüm. “Aa, burası iyi” dedim. Meğerse askerdekinin söylediği yer, Taksim çark yeriymiş. Mis Sokağı’nda Şan Oteli var, oraya götürülüyor-

muş. Bu arada memelerime iğne vurdurmaya başladım. “Gel kız sana bir iğne vuracağız, memelerin büyüyecek” dediler. Biliyorlardı beni. Geldi geçti sene 72 oldu. Cihangir’e taşındım, Kıbrıslı arkadaşımın yanına. Derken arkadaşım Kıbrıs’tan ihbar geldi... O zaman Makarios vardı, Kıbrıs’ın Başbakanı. Kıbrıs’tan teyitsiz çıkılmıyormuş, ihbar olduğu zaman götürüyorlarmış. Götürdüler onu, ev bana kaldı. Bir arkadaşım daha vardı Ajda, onla beraber kalıyoruz. Geldi, geçti. Hicran vardı, Öküz Bakışlı Mehmet, Urfalı ama Ankara’da kalmış çokça. Daha önce Ankara’da kaldığında amcası Neşet Ertaş’ın yanında çalışmış. Köçeklik yapıyormuş. Bir mektup geldi Hicran’a. Bize 3-4 tane köçek lazım. Güzel de oynuyorum, güzel de striptiz yapıyorum.

Kulüpleri mulüpleri talan ediyordum ben o zamanlar. Adam geldi. Ankara’ya gidiyoruz 4-5 lubunya. Saçlarım simsiyah, pırl pırl. Orda gazetelere bile çıktık. Kaman’a gittik, düğünlere götürüyorlardı bizi. Türkiye’de ilk defa pullu köçek olarak ben oynadım. Dansöz kıyafeti ile... Onlar şalvar, ceket giydireyorlar ama ben yapamam öyle şey. İstanbul’da pavyonlarda, kulüplerde çalışmışım ben, yapamam. “İşinize gelirse olur, gelmezse ben gidiyorum. İstanbul gibi yeri bırakıp geldim buraya öküzler” dedim. Kabul ettiler. Ama pullu köçek gelmiş, pullu köçek gelmiş o zamanlar. 72’lerde. Gel zaman git zaman, kadere bak... Okuyucular geldi, Kırşehir’e bir düğüne gelin almaya gidiyoruz. “Tavrımı biliyorsunuz, ben kostümle oynarım, erkek kıyafet-

leri ile oynayamam" dedim. "Tamam" dediler. O adamın köyüne gittik, otelin sahibinin, kade-re bak. Harem Oteli'nin, 60'da ilk geldiğimde kaldığım otel. Neyse, tanıştırdılar, bize bir oda, yemek verdiler. Çalgıcılara yemek yok. Neden yemek vermediklerini sordum. "Onların parası var, yesinler" dediler. "Olur mu ya onlar bizim ustalarımız, çalgıcılarımız. Neyse, vermiyor mu-sunuz, iyi" dedim. Düğün başladı, herkes çıkıp oynuyor. Ben çıkacağım ya, yer gök inledi. Almancıların düğünü. Yanımıza geldi o adam, "Sakın Zeki Müren gibi oynama" dedi. "Ne di-yorsun sen ya, siz beni buraya bilerek getirdi-niz" dedim. "Öyle mi istiyorsun?" dedi. "Usta-lar, güzel bir şey çalın" dedim. Nasıl dönüyo-rum orda. Yoruldum, "Tamam yeter" dedim. Oturdum. "Kalk oyna, millet damlardan seyre-diyor." "Oynamam, yorgunum" dedim. "Ya ne istersen yapacağız" dediler. "Derhal ustaların karnı doycak" dedim. "Onların paraları peşin verilecek" dedim.

Allahım, bu adamı ben bir yerden tanıyorum ama nerden, dedim. Ben İstanbul'da kaldım deyince ona, oteli sordum. Hatırladı, o zaman adam yumuşadı. "Ne isterlerse verin" dedi. Ne kadar para topluyorduk, kardeşim ne kadar. Ama ne alırsan yarı yarıyaydı. Üç ay da orda kaldım öyle.

Geldim İstanbul'a. Kulüplere. Emniyete düşer-dik, 15-20 gün gökyüzünü görmezdik. Ama rahattım. Öyle öldürmeler, vurmalar, kırmalar yoktu. Bizi el üstünde tutarlardı. Arabalar gelirdi Taksim'e. Bizi arabalarla götürürlerdi yedirme-

ye, içirmeye, gezmeye, tozmaya, denizlere, Şile, Kilyos, Ağvalara götürürlerdi. Şimdikiler neredede... Parayı buldular şey yaptılar. Ama şimdi onlara da hak veriyorum. Şimdikiler bastırmıyor kendilerini. Eskiler bastırmak zorundaydı. Bayram Sokak'ta, Abanoz'da çalıştım. 74'lerde ilk lubunyaları götüren benim oraya... Abanoz 76-77'de kapandı. Sonra, Dolapdere civarına taşınıldı. Dolapdere'ye 77-78'de ekip giremiyordu o zamanlar. Orda çalıştım. 80'lerde de orası da kapandı. Orası da kapanınca artık çaraka çıktık. Kimisi kulüplere gidiyor, kimi pavyonlara...

80 İhtilali olduğunda Harbiye'deydim. A, sirenler mirenler. Rahmetli Meral, yanımdaydı. Rahmetli çok güzeldi, Feri Cansel gibi... Dişi bir kadındı. Subaylar etrafımızı sardı, kadınız ne de olsa. Biraz da dilli. "Ay şimdi biz nasıl gideceğiz eve? Saldırırlar, maldırırlar" dedi. Hemen bizi askeri araba ile Bayram Sokağı'na getirdiler. Sonrasında neler yaşadık neler...

Bayram Sokağı'ndaki evi 80'de tutmuştum. Kulüpte çalışıyorduk. Saat 11'e kadardı. 11-12'de kapanıyordu kulüpler. Her yer çekiliyordu. Müşterisini alan eve getiriyordu. Kulüpte kalan orda kalıyordu. Sabah saat 7'de çıkıyorduk.

81'de Ben Konya'da genelevde çalışıyordum. 80'den sonra Ankara'ya arkadaşımı götürüp ameliyat ettirmiştim. Ankara hoşuma gitti. "Sen git ben burada kalacağım" dedim. Ben orda çalıştım. Çaça'nın biriyle tanıştım, beni Konya'-

ya götürdü. Orda çalıştım. İstanbul'a 82'de döndüm tekrar...

İlk eteği ben giydim, İstanbul'da. 68-69'larda. Ama dışarıda giyerdim, eve gelince normal giyiniyordum. Ne kadar da olsa mahalle. O zaman bekçiler vardı gece. Bekçiler yakaladıklarında 2,5 lira verirdik ellerine o zaman. Seslerini çıkarmazlardı.

Kadın olduğuma çok mutluyum. Gençlere tavsiyem, akıllı olsunlar. Gençliğin kıymetini bilsinler. Bir insanın en büyük sermayesi gençliğidir. Havasını kullansınlar... Benim hiçbir birikimim yok. Şu an yine fuhuş yaparak geçiniyorum. Hâlâ Bayram Sokağı'nda yaşıyorum.

Filiz:

Darbe sabahı Beyoğlu'nda askerlerin yürüme sesine uyandım. Sokağa inicez, makyajımı falan yaptık. Ev basıldı. Bizi askeriye ordu evine götürdüler. Karakola teslim etmediler. Hastanemiz vardı bizim: Cancan. Bizi Cancan'a yolladılar. Ordan da çıktık Ahlak'a geldik. Ahlak'ta saçlar kesildi. Sirkeci'de... Seni çuvalın içine koyuyorlar Ahlak'ta. Kediler de var. Kediler seni parçalıyor çuvalın içinde. Beni bıraktılar öğleden sonra saat üç dört gibi... Ben Sultanahmet'e gittim. Bir esnaf dedi ki: Senin bu halin ney?, dedi. Suratım paramparça. Elbiselerim yırtılmış. Her tarafım delik deşik olmuştu...

Ben 1958 Hatay İskenderun doğumluyum. Çocukluğum 14 yaşına kadar hep Hatay'da geçti. Ailem durumumu bilmedi. Üvey abilerim vardı. Annem iki evlilik yapmıştı. İlkokulda kızlarla oynuyordum. Erkek çocuklarla oynamıyordum. Bir tane Mustafa diye bir arkadaşım vardı, ufak bir çocuktü. Kapı komşumuz. Beraber gidip geliyorduk. Bir gün, Mehmet sen bizimle niye yürümüyorsun, dedi. Kızlarla yürüyorsun hep, kızlarla ilişki mi kurmak istiyorsun, dedi. 11-12 yaşındaydım. Yok yok bir şey, dedim. Silkelen-dim.

Komşularımızdan bir tanesi anlamıştı. Bu eşcinsel, dedi benim için. Aman ailesi bilmesin, dedi. Tepki almasınlar, dedi. Beni çağırdı, senin için-

de kızlık mı var, dedi. Kız gibisin sen, dedi Dürdane Teyze. İçli dışlı bir insandı benim ailemle. Kadın anlayışlıydı. Tahsilli bir aileydi. Beni denize götürüyorlardı, gezmeye götürüyorlardı. Annemin yerine kendi gelirdi okula. Annemde kalp vardı. Annem böyle şeyleri kaldıramazdı. Velini çağır, dedi bir keresinde öğretmen. Ben Dürdane Abla'ya söyledim. Annenin yerine ben gideceğim, dedi, hiç ses etme...

Eşcinsel nedir bilmiyordum... Bir gün de teyzemdeyiz. Akşam teyzemlerde oturuyoruz. Okullar tatildi. Saçlarımı uzatmıştım. Belediye otobüsüne bindik. Ben orda anladım, annem orda anladı. Neyin ne olduğunu anladı. Bir yaşlı amca vardı. Oturuyordu. Kızım sen de böyle annenin yanına otur, dedi. Annem bir bana, bir adama baktı. Adam da hafif sakallıydı... Annem, hocam, dedi, bu erkek... A ben kız çocuğuna benzettim, dedi. Kusura bakma, dedi. Evimizin ordaki otobüs durağına geldik. İndik, orda erkek berberi vardı. Annem oraya soktu beni, 3 numara kestirdi annem saçlarımı. Kulaklar çıktı bende böyle... Beyefendi öyle deyince annem çok bozuldu.

Daha 12 yaşındaydım. Ben de artık kendimi anlayınca, geceleri evimizin yanındaki sahile gidiyordum. Tekneler, kayıklar vardı. Alt tarafım istiyordu. Birisi beni siksini istiyordum. Birisi benle arkadaşlık yapsın, düşsün kalksın istiyordum. Neyse, 13-14 yaşındaydım, bir subayla kaldım ben. Deniz kenarında bir mekanda. O bozdu beni. Biz onunla arkadaş olduk. O bana tatlı alıyordu. 25-26 vardı o. Çok iyi bir insandı.

Bana çok baktı. Ailemden gizliydi. Ne diyeceğim, ay bu beni yaptı, diyemem. Komşumuzun bir tanesi de benle kalmak istedi. İlişki kurmak istedi. Bütün erkeklerin gözü benim üstümdeydi, güzeldim, çok güzeldim, şahaneydim. Ailem içinde benim üzerime bir kız yok, diyordum.

Bir gün baktım, abim geldi. Benim bir abim vardı, üvey abim vardı. Kalk sen, dedi bana, ayakta dur, dedi bana... O da polisti. Gözümün içine bak, dedi. İçimden böyle ağlıyorum, annem de ordan ağlıyordu. Abim rahmetlik oldu şimdi. Çorabını çıkart, dedi. Anneme sen hiç sesini çıkartma, dedi. Şiş ısıttı. Ayağımın altına şiş soktu. Isıttı böyle yaktı ayağımın altını, dağladı ki sokağa çıkmayayım ben diye. Bu erkeklerin burada ne işi var diye? Evin önünde ne işi var diye? Bu erkekler niye bakıyor, diyor. Senin oğlun götünü siktiren bir oğlan, dedi. Sen, dedi, böyle böyle yapıyorsun, dedi bana. Benim ayaklarım iyileşti. Ekmek yemiyorum, sudan kesildim. Ekmekten kesildim. Babam çok iyiydi. Abim kötüydü. Babam belediye memuru idi.

Okula devam etmedim evden kaçtım. Banu diye travesti bir arkadaşım vardı benim Hatay'da. Banu'yu buldum. O, temelli Adana'ya gidelim, dedi. Adana'ya geldik. 14 yaşındayım. Cebimizde para kalmadı. Parkta yatıp kalkıyoruz. Kimseye de, paramız bitti ekmek verin, diyemiyoruz. Yanımıza yaşlı bir adam oturdu. Adam da 50 yaşında var. Siz, dedi çalışıyor musunuz, dedi. Sizi kullanabilir miyim, dedi. Sizinle ilişkiye girebilir miyim, dedi. Paranız neyse vericem,

dedi. Bi demet para çıkarttı herif bize. Hele benim için...

Bana, sen bozuldun mu, dedi. Beni bir kişi bozdu, başkası bozmadı, dedim. Alamadım ben zaten, dedim. Adam, iyi, dedi, ben sizi eve götürüyüm, bende kalın siz, dedi. Ben açlığı unuttum, banyoyu düşünüyorum, suyu düşünüyorum. Adam beni kolileyecek, adama da amca diyorum. Neyse ben duşumu aldım filan rahatladım, adam baktım koynuma girdi benim. Adam diyo ki: Bir yere gitmeyin canım, ay size yemek yapayım. Adam yemekler yapıyor, et soteler yapıyor. Pilavlar yapıyor, cacıklar yapıyor. On gün adamın evinde kaldık böyle. Adama da Antakya'dan haber geliyor. Ben telefonu aldım kulağıma dinledim o öbür odadan konuşurken. O yatak odasında, ben de salondan dinledim. Hemen gel, diyor karısı çağırıyor. Adam da eşcinseldi. Banu arkadaşım adamı koliledi ben kolileyemedim.

Adam bize paramızı verdi. Nereye gideceğiz? Ankara'ya gidelim, dedi Banu. Ankara'ya geldik. Maltepe'yi geziyoruz, Kızılay'ı geziyoruz. Gençlik Parkı'nı geziyoruz. Atatürk'ün yattığı yeri geziyoruz. Paramız bitti mi dört gün içinde. Gençlik Parkı'nda bir bankta ben, diğerinde o yatmaya başladık. Ben böyle yatıyorum parkta, karşı tarafta kadın bize bakıyor. O da pavyonda çalışıyormuş. Köpeği ile yanımıza geldi. Köpek de beni yaladı. Ay, dedim, adamın biri beni yalıyor. Ay, dedim gözümü bir açtım baktım, köpek beni yalıyor. Karı da, bişey olmaz, bişey olmaz çocuğum, dedi. Börek yapmış, termosta

da çay getirmiş. Ay, dedim, iyi insanlara mı rastlıyoruz, kötü insanlara mı rastlıyoruz, dedim. Yoksa bizi kandırıyor mu insanlar, dedim. Bizi mi kullanmak istiyorlar, diyorum.

Neyse kadın bizi evine götürdü. Biz kadının evinde bir hafta kaldık. Kadının evinde altınları vardı. Arkadaşım dedi ki, alalım, dedi. Ben olmaz, dedim. Banu da rahmetlik oldu. Olur, dedi. Olmaz, dedim. Biz yapmadık. Ben kadına söyledim. Annecim, bak bir şey söyleyeyim mi, bu altınları ya kasaya yatır, ya da bir yere yatır, sakla. Benim arkadaşım yapar, dedim, ama günah, dedim, bize ekmek verdin, para verdin, dedim. Biz İstanbul'a gideceğiz, dedim.

Neyse İstanbul'a geldik. O kadın bize verdi parayı. Hâlâ 14 yaşımdayım. 14'e de girmemiştim hatta, daha 2-3 ay vardı. Neyse Topkapı'ya geldik. İndik. Arkadaşım, bu bankta otur sen, dedi bana. Oturdum. İki gün Topkapı'da kaldım. O bankın üstünde kaldım. Bekçi geldi, baktı, annemi bekliyorum, dedim. O geldi, babamı bekliyorum, dedim. O geldi, abimi bekliyorum, dedim. Oturdum böyle. Geziyorum dolanıyorum aynı yere geri geliyorum yine. Tabi cebimde para bitti yine. Kadının bir tanesi ordan duvara simit koydu. Bana direkt vermek istemedi, benim almamı bekledi. Ben de simidi aldım. Yerde de bi şişe su buldum. Biri bırakmıştı. Simitlen onu yiyorum.

Bir tane yaşlı amca geldi. Gel oğlum, otur bakıyım yanıma, dedi. Boynuma sarıldı böyle evladı gibi. Ama adam hacı hocaydı. Beni kucakladı. Gel, dedi, dükkana gidelim, dedi. Adam

acaba bana bir şey mi yapcak, dedim. 60-65 yaşlarındaydı. Topkapı'da o zaman kazak, mont, pantolon satan yerler vardı. Dükkanlar vardı. Delikanlı sen aç mısın, dedi. Ben şüphe-lendim. Adam kuru fasulye pilav yapmış etli. Dükkanında... Oturduk yedik. Adamın gözünün içine bakıyorum, o da benimkine bakıyor.

Adam namaza gitti sonra. Öğle zamanı. Namaz-dan geldi. Büyükbaba, dedim. Oturdu 3-4 tane müşteri geldi. Gelenler bana bakıyorlardı. Gü-zeldim, çok parlaktım. Bana iş atıyorlardı. Onlar bozdukça katlayıp katlayıp koyuyordum, bey amca fiyatını söylüyordu. Neyse ben o adamın yanında bir yıl kaldım. İlişkiye girmedim kim-seyle, orda adamın başı belaya girmesin, diye. Karısı geliyordu, kızları geliyordu dükkana çün-kü. İşyerinde yatıyordum. On beş gün kadar sonra adam hastalandı kızıyla biz eşya satıyor-duk. Karısıyla satıyorduk. Karısı, dedi, seni eve götüreceğim, dedi. Kadın, adam, kızı hep na-maz kılıyorlardı. Konyalıydılar.

Bir gün bir kalabalık toplandık arkadaşlarlan, onlar karıya-kıza gidecekler. Hepsiylen arkadaş-lık kurdum ben ordaki personellerle. Taksim'e gelicez. Bir senedir İstanbul'dayım Taksim'i bir sefer görmedim, ilk defa gidicez. Taksim'e gel-dik. Randevuevine geldik. Bütün evler hep açıktı, hepsi çalışıyordu. Sıraselviler'de. Ay tatlı-ım, dedi, ne kadar güzelsin, kaç yaşındasın sen, dedi bir tanesi... Ben, 15 yaşındayım, dedim. Sen de mi geldin, dedi. Bunun yaşı ufak, dedi. Sen, dedi, dışarda bekle, dedi bana. İki üç arka-

daşım işini bitirdi, çıktılar geldiler yanıma. Bana 15 yaşında olduğum için yasak.

Bi baktım, çiçekçiler vardı orda, karşıdan gelen bir kadın gördüm. Bir kuaföre girdi köpeğiyle, ben de girdim arkasından. Köpeği sevdim, adı ne, dedim. Pamuk, dedi. Abla, dedim, bana yardım et, yatacak yerim yok, dedim. Sen, dedi, eşcinsel misin, dedi bana. Kaç yaşındasın, dedi? Yalan söyledim. Çocukların yanından kaçtım ben. Topkapı'yı da bulamadım tekrar. Kendimi sevdiriyorum güzelim diye. Bir tanesi karnın aç mı, dedi. Evet, dedim. Taze fasülye yedim ben.

Kız, dedi bir tanesi, sen nerelisin, dedi. Hataylıyım, dedim. Kaç yaşındasın, dedi? 18 yaşındayım, dedim. Üç kez tekrarlattı bana. Dedim, çalışmak istiyorum. Aaa, dedi, seni de kadın kılığına sokalım, sen de çalış, dedi bana. Çok güzelsin sen, dedi. Sen nasıl iş yaparsın, biliyor musun, dedi. Paranın, dedi, bilmem neyine bilmem ne yaparsın, dedi. Hazırlandım geldim. Bütün evler çalışıyor. Kafamı bir kaldırdım baktım 11 numara. Dedim, herhalde bu evde çalışacağım ben.

Ay, dedim, ben bunlara kimliğimi vermeyeyim, yaşımın ufak olduğu ortaya çıkar, dedim. Ben içeri geçtim. Hayırlı işler, dedi Arzu. Bir tane kadın kılığında Diyarbakırlı bir lubunya, hemen geldi bana sarıldı. Ah yavrum, çocuğum, dedi. 26-27 yaşındaydı o da. Baktım patron geldi. Kalk, dedi, ay ne kadar güzelsin, dedi. Mehmet bunu bırakmayın, buna bakın, dedi. İlgilenin, dedi. Ay akşam oldu. Müşteri gelip gidiyor böy-

le. Bir krem: nivea. Çalıştım, çalıştım. Bir tane travesti geldi. Dedi, siz bunu burda neden çalıştırıyorsunuz, dedi, bunun yaşı ufak, dedi. 18 yok bu, dedi. Arzu, sen çık lan dışarı, dedi. Başka eve mi almak istiyorsun, dedi. Biz bırakacağız, sokağa düşecek, dedi. Ben bunu bırakmam, dedi. Ben çalıştım tıkr tıkr. Patron da beni bırakmadı, sağ olsun.

Baktım 72'lerde 73'lerde bir darp geldi. Saadetin Tantan geldi. O zamana kadar 3 sene çalıştım, yani kaç yaşında oluyorum? 17 yaşında mı ne. Evleri bastı, hepimiz karakoldayız. Senin kimliğin nerde, dedi polis... Nerelisin, filan yerliyim. Ben verdim adresi. 18 yaşındayım ben, dedim. Arzu, dedi ki, Ebru doğru söyle, dedi. En sonunda ben kimliği çıkarttım. 17 yaşındayım, dedim. Arzu, dedi ki, sen, dedi, bize niye yalan söyledin Filiz, dedi. Dedim ki, ben yalan söylemedim. Korkumdan yaptım, dedim. Valla sana helal olsun, dedi. Ben sana bir şey söylemek istemiyorum, dedi.

Kimliğime baktılar. Bunu çalıştıran kim, dedi. Vekili gelsin bunun, dedi. Vekil, pezevenk demek aslında. Sen mi çalıştırıyorsun bunu, dedi. Hayır, efendim kendi geldi, dedi. Bilerek kendi girdi, dedi. Benim yüzümden cezaevine girdi kadın. 2 ay yattı çıktı kadın. Kör Leyla... Seni ailene teslim edicem, dedi polisler. Ben senin saçlarını kesicem, dedi. Abim geldi mi, beni almaya, polis olan... Tantan'ın da asker arkadaşı. Kardeşinin burda ne işi var, dedi. Aldılar beni tekrar Hatay'a götürdüler. Bir sene bekledim. Hiç sesim çıkmadı. Ama ağlıyorum. Sen beni

tutsan da ben geri dönücem, yine yapıcım, dedim. Abim şak şak, beni dövüyor. Bir sene geçti, 18 yaşıma girdim.

Abanoz kapanmıştı. Sokaklar kapanmıştı. Dolapdere vardı o zaman. Dolapdere'de çalıştık, sonra sıkıyönetim geldi.

Darbe Sabahı Beyoğlu'nda askerlerin yürüme sesine uyandım. Sokağa inicez, makyajımı falan yaptık. Ev basıldı. Bizi askeriye orduesine götürdüler. Karakola teslim etmediler. Hastanemiz vardı bizim: Cancan. Bizi Cancan'a yolladılar. Ordan da çıktık Ahlak'a geldik. Ahlak'ta saçlar kesildi. Sirkeci'de...

Askeriye bitti, polisin eline geçti. Şiddetler başladı. Dayaklar yiyoruz, falakalar yiyoruz: Sizi şişenin üstüne oturtacağız. Daha Dolapdere'deyiz. Ora da kapandı. İnsanlar tekrar Beyoğlu'na akın. Bir Bayram Sokağı vardı o zamanlar. Bir otel alıyordu. Bir o açık. Kadınları alıyordu, bizi almıyordu. Ondan sonra Bayram Sokak'ta evler açılmaya başladı tek tük. Ardından Ülker Sokak açıldı. Ben bi ara Maraş'a pavyona gittim. Sesim de güzeldi. 82-83 vardır. Bizi gönderiyorlardı. Üç kişiydik. En sonunda beni Eskişehir'e bıraktılar. Trenle... İn diyorlar sana, orda iniyorsun. Köylü bir kadın. Teyze, dedim, burası neresi, dedim. Eskişehir'in yakınında bir köy, dedi. Geçen de sizin arkadaşlardan bırakmışlardı. Misafir edeyim sizi, dedi. Ben kaldım bir buçuk ay. Diğer iki arkadaş döndü. Çiftçilik yapıyorlardı. Pancar ekiyorlardı. Pancar yoluyorduk. Ben teyze gidecem, dedim. Al oğlum, dedi bana... Kuvvetli bir ka-

dındı. Çıkardı harçlığımı bıraktı benim. Geldim gene aynı.

Seni çuvalın içine koyuyorlar Ahlak'ta. Kediler de var. Kediler seni parçalıyor çuvalın içinde. Beni bıraktılar öğleden sonra saat üç dört gibi... Ben Sultanahmet'e gittim. Bir tane esnaf dedi ki: Senin bu halin ney; dedi. Suratım param-parça. Elbiselerim yırtılmış. Her tarafım delik deşik olmuştu. Sen mikrop kaparsın, dedi.

Üç dört arkadaşla Sultanahmet'e adliyeye geldim. Savcı bizi hastaneye sevk etti. Ne bu haliniz, dedi. Böyle böyle, dedik. Bir düğmeye bastı. Bizi alan polisler geldi. Bu bu, dedim. Bizi çuvalın içine koyuyorlar, dedim. Biz, dedim, insan değil miyiz. Biz hayvan mıyız. Ağlayınca edince, savcı dedi ki, bunlara para verin de üstlerini başlarını giyinsinler, dedi. İyi bir savcıymış. Savcı da geymiş. 4-5 kişi bir şeyler aldık üstümüze. Giyindik. Mahkemeye çıktık. Polisler de geldi. Bir daha ellemeyeceksiniz, dedi.

Bu adam gitti. Başka bir adam geldi. Adana'dan biri geldi. Çubukları senin önüne diziıyor. Hangisini istersin, diyor. Ben, dedim, inceyi isterim. Manyak, dedi, kalın istesene, dedi. Daha az acır, dedi. Nasıl vuruyor böyle. Morarıyorum, kızarıyorum. Nasıl bağırıyorum böyle. Bas bas bağırıyorum, annem annem, babam babam... Babanı sikiyim, ananı sikiyim... Ben de senin ananı sikiyim diye küfür ettim onlara. Bu, dedi, küfür etti. Bunu dövün, savcılığa göndereceğiz, dedi. Ayağımın altı mosmor...

Hemen yazdılar, götürdüler savcılığa. Ellerim kelepçeli. Hemen ben savcının önüne oturdum.

Ayağıma baktı, bu ayağının hali ne, dedi. Beyefendi, dedim, beni dövdüler. Sırtıma baktı, mosmor. O yanıma baktı, mosmor. Memura dedi ki, siz, dedi, bunu niye getirdiniz? Dedi ki, can havliyle herkes küfreder, dedi savcı. Kadındı ama. Serbest, dedi savcı. Mahkeme göreceksiniz, dedi. Davanızdan vazgeçmeyeceksiniz, dedi savcı.

Sonra beni Cancan'a götürüyorlar. Olmayan hastalığı bana yazıyorlar. Sende frengi var, dediler. Bende yok, dedim. Başka bir hastaneye daha gittim. Senin kanın temiz, dediler. Nevzat Bey'e getirdim. Buyurun Nevzat Bey, dedim. Yaşlı bir adamdı. Benim kanım bozuk değil, dedim. Başkasının kanını bana yazıyorsunuz, dedim. Size yazıklar olsun, dedim. Seni mahkeme salacağım, dedi. Benim kanım temiz, dedim, benim raporlarım var... Bunu yazan yanlış yazmış, dedi. Hayır, dedim, ben sana dava açıyorum, dedim. Açarsın, açmazsın... Bunu, dedi, 15 gün bırakmıyorsunuz, dedi.

Ben hastaneden kaçtım. Doğru Sultanahmet'e geldim. Savcı Hanıma. Buyurun, dedim. Kanı temiz bunun, dedi. O zaman adam, aaa, dedi, başka birini yazacağıma bunu yazmışım, dedi. Aksaray'a müdürlüğe gittim, şikayet ettim. Sen affet, dediler. Ben o zaman hap içiyordum. Roche içiyordum. Haftada 6 sefer, 6 gün ordaydık. Bize yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Hastabakıcılar, hademeler sana tekme tokat girişiyorlardı. Bir odanın içinde 150 kişi kalıyorduk. Siktiriyorsam götümü ben siktiriyorum, sana ne oluyor? Beyoğlu Adliyesi'ne çıkartılar.

Lazdı adam. Çık, dedi, sen dışarı, memura. Anlat kızım, dedi. Bunlar bizi 48 saat değil devamlı alıyorlar, dedim. Ne yapmamız lazım bizim, dedim. Serbestsiniz, dedi adam.

Bayram Sokak'ta 4 tane ev vardı, orda çalışıyordum. Polislerden korkuyoruz. Açlık grevi yaptık. Polisler işkence yapmasın diye yaptık. Çok kalabalıktık. Demet de vardı. İbrahim Eren de vardı. Pembe kimliklerimizi çıkartmadığımızdan, mavi kimlik olduğu için başka türlü görüyorlar bizi. Hayatımız tehlikede, travestiyim, ameliyatsızım ben. Seks işçiliği yapıyorum.

N.K.:

“On iki kişiydik galiba, bizi bir trene bindirdiler Haydarpaşa’dan. Kış, kar yağıyor. Bolu Dağı’na Doğru iki dağın arası bir vadede bizi trenden indirdiler. Kışın kar yağıyor ve gece. Kar ışığında yolumuzu bularak ana caddeye çıktık. Bizi dağda ölüme terk ettiler. Öyle olaylar da yaşadık.”

Ben N.K., 1952 Giresun-Alucra doğumluyum. İlkokul birinci sınıfta İstanbul'a geldim. Büyüka-da'ya yerleştim. Üçüncü sınıfa geçtiğimde kendimi başka bir ortamda buldum. Erkeklere karşı bir zaafım vardı. Hatta öğretmenime âşık oldum. O ara İstanbul'a yerleştik. On yedi yaşıma geldiğimde kendimi Tarlabası ortamında buldum. Arkadaşlar edindim.

Çok arkadaşım vardı. Yüzlerce arkadaşım vardı. İstanbul'da o zamanlar, Beyoğlu'nda Abanoz diye bir yer vardı. Orda bütün kadınlar, eşcinseller, homoseksüeller, ameliyatlılar, ameliyatsızlar... Hepsi bir arada çalışıyordu. Emniyete Saadettin Tantan diye biri geldi. Bu arada bizler de büyüdük. Ameliyatlarımızı olduk. Sokaklar-

da bekçiler vardı. Hepsini emniyete aldılar, polis yaptılar. Onlar da, astığım astık kestiği kestik, Tantan'dan kuvvet alarak bizi mahvettiler. Bizi ameliyata zorladılar. Kendinize bir yol seçin, dediler.

Ben 1977'de ameliyat oldum. 78'te İskenderun'da kimliğimi aldım. İstanbul'da bizi dağıttılar, pavyonlara başlamıştık. Tam güzel çalışıyorduk. Askeriye başa geldi. 1980 olayları oldu. Yasaklar kondu. Bülent Ersoy yüzünden bize de yasaklar kondu. Hemen hemen 8-9 sene o yasaklar sürdü. Bayağı çektik. Sonra serbest oldu, kaldırdılar yasağı. Bu sefer de iş işten geçti. Öyle sokaklarda...

Çoğu zaten Avrupa'ya kaçtı. Urfa'da çalışıyordum. Gittim izin istedim. Kimliğim vardı, anlamadılar. Fakat sonra anlaşılınca beni çağırdılar. Ahlak memuru... İki koluma birer mühür... İki tane polis... Dersin adam öldürmüşüm gibi Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne götürdüler beni. Dekan geldi beni bir yere indirdi. Talebelerin olduğu yere... Hepsi sıradan bakmak istediler. Ne şekil yapılmış. Bir erkek nasıl kadın olabilir diye. 5-10 kişiye gösterdim...

Şimdiki kolluk güçleri nispeten daha iyi. En azından bir kısmı okumuş, derdini anlatabiliyor. Bizim zamanımızda derdini bile anlatamıyordun. Borcum vardı, harcam vardı, Urfa'da çalışırken. Emniyet Müdürü'ne o kadar rica ettim. Kabul etmedi. Git, dedi, işçilik yap, dedi... Pamuğa git, dedi. Bana arabaları gösterdi. O gene iyiydi. Onun kadar iyi olmayanlar da vardı. O kadar gurur kırıcı şeyler konuşuyorlardı ki,

bir şey diyemiyordun. Elin kolun bağılıydı. O zaman asker karışıyordu sanırım. Çünkü Kenan Evren koydu yasağı. Başta o vardı. Polisler de ona uyuyordu. Hepimizi perperişan ettiler, sokaklara döktüler... O zaman gazinolarda, pavyonlarda çalışıyorduk. İsimliydik. Afişliydik. Derli toplu çalışıyorduk.

Kadın, erkek, eşcinsel, travesti, lezbiyen hep bir arada çalışıyorduk. Zaten Taksim'le Tarlabası arasında küçük bir alan vardı. Hep binalarda çalışıyorduk. Zaten bizi ilk olarak Tarlabası kabul etti. Romanlarla Kürtler, Güney Anadolu halkı oturuyordu. Bir de Ermeniler oturuyordu. Ermeniler mi, Yahudiler mi, karışık oturuluyordu. Bizi kabul eden o bölge oldu. Başka hiçbir yer kabul etmiyordu. Biz de hep ufak bir yere sıkıştık.

Bekçileri polis yaptıktan sonra kimseye bir şey diyemiyordun. Dayak atıyorlardı. On iki kişiydik galiba, bizi bir trene bindirdiler Haydarpaşa'dan. Kış, kar yağıyor. Bolu Dağı'nda. İki dağın arası bir vadide bizi trenden indirdiler. Kışın kar yağıyor ve gece. Kar ışığında yolumuzu bularak ana caddeye çıktık. Bizi dağda ölme terk ettiler. Öyle olaylar da yaşadık.

Ya kadın olun, ya erkek, diyorlardı. Bizim zamanımızda öyle baskı yapılıyordu. Sopalarla vuruyorlardı yakalandığımız zaman. Emniyetin içinde yapıyorlardı. Bir de öyle bir kişinin içinde değil, yüz kişinin içinde. Seni soyunduruyorlar, bir de copla haya yerine vuruyorlar. 'Bu ne lan!' diye. 'Altın erkek üstün kadın' diye. Bir de

nasıl can yanıyor o sopayla, copla vurdukları zaman.

80 döneminde zaten pavyonlardaydım. Antalya'da çalışıyordum. Antalya'dan beni men ettiler, yasak gelince. Antalya'da Turistik Roma Gazinosu'nda çalışıyordum. Ameliyatlı kadın olduğum için, Bülent Ersoy şeyine girdiğim için beni de yasakladılar. Beni değil, hepimizi yasakladılar.

Antep'te yaşadım, Kilis'te yaşadım, Adana'da yaşadım, Mersin'de yaşadım. Yani yaşamadığım yer kalmadı. Urfa, Diyarbakır, Elazığ, Malatya, Amasya... Hep buralardan men oldum. Hep polisler. Gazinolarda, pavyonlarda seks yoktu. Sadece program vardı. Güney Anadolu'da akşam yemeği olurdu saat 9'da. Kızları indirirler restorana. Bir masa hazırlanır. Sonra da gazinoya indirirler. Seks yoktu, yani. Sadece Soğukoluk bölgesinde vardı. Soğukoluk'ta da çalıştım.

Her ahlak polisi birbirine benzemiyor. Mesela İskenderun'daki başkaydı. Ben kimliğimi orda aldım. Hatta ahlak memuru Seyfettin Abi vardı. O bana şahit oldu, kimliğimi alırken. Öyle iyi insanlar da vardı. Bazısı da bize karşı insanlık dışı hareket ediyordu...

Ailem ilk öğrendiğinde çok şiddet gösterdi, ondan sonra da kaçtım zaten. Evi terk ettim. Elmadağ'da oturuyorduk, Radyoevi'nin karşısında. Zaten iki tane kulüp vardı. Kulüpler vardı da, meşhur olan iki taneydi. Vat 69 ile Kulüp 12... Kardeşim beni görmüş orda. Hareketleri-

mi, arkadaşlarımı, grubumu görmüş. Öyle bir olay çıktı.

‘Senin onlarla ne işin var, sen de mi öylesin?’
İşte öyle misin, böyle misin, derken bir kavga...
Evi terk ettim. Sonrasında hiç görüşmedim
ailemle. Hâlâ da görüşmüyoruz. Kabul etmiyor-
lar efendim...

Özlem:

“80 Darbesi’ni hatırlamaz mıyım? Bir eve gitmiştik. Ben ve arkadaşım bir eve gitmiştik. Koliye. Dışarı çıkmak yasak, dediler. Mecbur kaldık sabaha kadar o evde. Zeytinburnu’ndaydı, hiç unutmam. Sabah bir dışarı çıktık, her yer asker... Asker polisten daha iyi davranıyordu. Mesela Dolapdere’de bizi aldılar, sıraya geçirdiler. Hepimize dayak attılar. Sırada kaç kişi varsa, herkes yanındakine tokat atacak. En samimi arkadaşın bile olsa mecbursun vurmaya...”

Ben, 1962 İstanbul doğumluyum. Çocukluğum İstanbul'da geçti. Sekiz kardeşlik, ben altıncıyım. Kendimi fark etmeye 16 yaşında falan başladım. Ailem bilmiyordu. Sonradan öğrendi. Okumuyordum.

Orta 2'den ayrıldım. Bende evcilik falan oynama gibi şeyler yoktu, top oynuyorduk. Tamirhanede çalıştım. Çocuktum, okuldan sonra çalıştım. Sinemalarda çalıştım. Gazoz filan sattım eski yazlık sinemalarda. Statlarda gazoz falan sattım, pide sattım. Yazın da Florya'da eniştemin sineması vardı. Orda çalışırdım.

Cezaevine girdiğim 15-16 yaşlarında bazı olaylar oldu, aşk yoktu. Cezaevinden çıktıktan sonra ailemin yanında kalamadım. İstanbul Kuştepe'-

de yaşıyordum. Benim yaşadığım semt böyle şeylere uygun değildi. Karşıydılar. Yadırgadılar ilk önce. Yazılar yazdılar duvarlara falan. Kaçmak mecburiyetinde kaldım. Cezaevinde başıma gelen olaylar duyuldu. Mahalledeki arkadaşlarım da vardı. Rahatsız etmeye başladılar. Ailemi düşündüğüm için ayrılmak mecburiyetinde kaldım. Sene 78'ten bahsediyorum. Ailemden ayrılıp Beyoğlu'na geçtim. Beybon Kulüp vardı, orda bazı arkadaşlarla tanıştım. Hem Kulüp'te çalıştım, hem de evde, Dolapdere'de çalıştım. Mecbur gündüz oraya gidiyordum. Akşamına da kulübe gidiyordum. Ben evvelden de gidiyordum Beyoğlu'na. Sinemalara falan gidiyordum, görüyordum arka tarafta insanları ama öyle olduklarına inanmıyordum. Sesleri kadın gibi geliyordu. Görmemişim çünkü. Zamanla kulüplerde falan arkadaş oldum insanlarla. Beybon Kulüp vardı Beyoğlu'nda, Baba'nın Yeri... Eskiler bilir. Onun kulübüne giderdik akşamları... O zaman yabancılar çok vardı. Araplar falan. Kulüp sahipleri bizi gönderiyordu işe... Sonra gündüzleri işte Dolapdere'de çalışıyorduk. Çok zordu.

Bana benzeyen biri olarak ilk Şoray'la tanıştım. Halen yaşıyor bu arkadaşımız. İlk Beyoğlu'na çıktım, başımdan olaylar geçmişti, cezaevinden çıkmıştım. Ailemden ayrılmıştım. Ben Karadenizliyim aynı zamanda... Ben Taksim'e çıktım, bir adamla tanıştım. Dedim ki: "Bizim gibiler nereye takılıyor?" O da bana dedi ki: "Park Otel var" dedi. Çok kaliteli bir kulüptü, Gümüşsuyu'nda. Öyle kaliteli bir kulüp zaten Türkiye'-

de bir daha hayatta olmaz, olamaz... Ben de oraya gittim. Bir baktım, dolu insan... İşte orda Şoray'ı tanıdım.

Tam dönerken Taksim'de alındım. Şoray'ı da almışlar. Şoray'ı bıraktılar. (Gülben Hala)... Şube'ye getirdiler işte. Tek başıma getirdiler. Bir kaç gün kaldıktan sonra şubede... Şubede dayak, hakaretler... Sirkeci'de oldu, eski emniyet ordaydı...

Ondan sonra işte, dönmedim mahalleye... Beyoğlu'nda dolaştım, arkadaşlar edindim. Gidecek yer yok, kalacak yer yok, sorun çok, oteller almıyor. Gittiğimiz laçoların evinde kalıyorduk. Sonra, Yasemin'i tanıdım, Sevim var, onla tanıştım. Vat 69 vardı, Beybon vardı. Vat 69 daha önce açılmıştı.

80 Darbesi'ni hatırlamaz mıyım? Bir eve gitmiş-tik. Ben ve arkadaşım bir eve gitmiştik. Koliye. Dışarı çıkmak yasak, dediler. Mecbur kaldık sabaha kadar o evde. Zeytinburnu'ndaydı, hiç unutmam. Sabah bir dışarı çıktık, her yer asker... Asker polisten daha iyi davranıyordu. Mesela Dolapdere'de bizi aldılar, sıraya geçirdiler. Hepimize dayak attılar. Sırada kaç kişi varsa, herkes yanındakine tokat atacaktı. En samimi arkadaşın bile olsa mecbursun vurmaya...

Hiç unutmam arkadaşım Ayda var. Ailesini görmeye gittik. Aldılar yanımda saçını kestiler kızın... Aldılar, erkek berberine sokup saçını kestiler, ben kaçtım o an. Polisler zorla kolileye-biliyor. Bekçilerden çok korkardık. 78'ten beri saç kesme var. Dolmabahçe'ye getirirlerdi. Ellerimize vururlardı. Hiç unutmam, kedi koyarlardı

çuvala, döverlerdi. Hilmi miydi neydi adı, şişman bıyıklı bir polisti, şimdi yaşlanmıştı.

Benden evvelkiler de Tantan'dan çekmiştir. Benim zamanımda hep polisler. Beyoğlu Emniyet... En çok Beyoğlu Emniyeti'nden... Alıyorlar dövüyorlardı. Saçımızı kesip bizi Dolapdere'de bir yerde bırakıyorlardı. Ya da mezarlıklar var. Feriköy Mezarlığı falan, oralarda bırakıyorlardı. Hakkını aramak istesen, sana hak tanımıyorlardı. Öyle bir şey yok sende.

Seksenden sonra nasıl çalışıyorduk? Mesela polis geliyordu alıyordu karakola götürüyordu, dövüyordu ediyordu, bırakıyordu. Abanoz kapalıydı. Dolapdere'yi de kapattılar. Sonra tek tek evler vardı, çalışıyorduk. Bayram Sokak 82'lerde falan çıktı. Rahatlık hiç yoktu.

Sonra *Roz* açıldı. *Valentino* falan, herkes gidemezdi ama. Kulüp 12 vardı. Kolay kolay giremezdi herkes, ünlüler gelirdi. Hadi, Samim gelirdi -Müjde'nin kocası-, Müjde gelirdi Vat 69'a; bizi masalarına alırlardı. Ali gelirdi, Korhan gelirdi.

Ama en kötü zaman hayatımda unutamayacağım bizi trenle gönderdikleri zaman... Trenden indik biz. Bir kamyon aldı. Haydarpaşa'ya geldik. Gemiyle geçtik karşıya. Ben İzmit'te inmiştim. Yasemin'le ben, bir de Kader Abla var İstanbul'a gelen... Kabataş'a geldik. Ordan Taksim'e kadar yürü babam yürü...

O zaman hakaret çok vardı, küfür vardı. O Balık Pazarı'nın ordan geçerken yumurta atmalar, domates atmalar... Bayağı kötüydü.

Selahattin Çetiner sahne yasağı getirmişti 1981'de. Biz de etkilendik tabi. Etkilenmez miyiz? Ondan sonra biz grev yaptık. Taksim'de... İbrahim Eren... Hamamları vardı. Lubunyalar onun hamamında kalıyordu. 81 ya da 82'de ben ameliyat oldum. Ben ameliyatı Tuncer'e oldum. Bir yazıhanede...

Karaköy'de çalıştım. Cihangir'de evler açılmaya başladı, orda çalıştım. Madi Filiz'in evinde çalıştım. Bayram Sokak'ta Birsen Ablanın evinde çalıştım. 84-85'ten sonra Doğan Karakaplan çıktı, emniyet müdürü, ahlaktan... O, insanlara çok eziyet etti.

İzmir'e hep gider gelirdim; son gelişim 90... Biriyle yaşıyordum; olumsuz şeyler oldu. Tası tarağı topladım, Ahu arkadaşımın yanına geldim. Uzaklaşmak için İzmir'e geldim.

Gacıvari* olduktan sonra ailemin yanına bir kere gittim. Mahallede tepki gördüm. Kardeşlerimi görmek istiyorum, dedim. Beraber büyüdüğüm arkadaşlarım vardı, aynı sınıfta falan. Dediler, bir daha bu mahalleye gelemezsin. Yasak gibi bir şey koydular, ben de gitmedim. Haber alıyordum ama gidemiyordum yani. Arkadaşlarım Ayda ile ikimizi dövdüler bayağı. Kahve boşaldı, üstümüze geldi. Bir ablamla görüşüyorum, bir de kardeşimle. Öbürleri kabul etmediler. Hâlâ da kabul etmiyorlar. Abim var Almanya'da, ablam var Almanya'da, onlar kabul etmiyor, bir abim daha var, o da kabul etmiyor.

* Gacıvari: Kadınsı, Kadın.

Beyoğlu'na ilk gittiğimde dışarlarda yatıyordum. Anıl arkadaşımla Taksim Parkı'nı dolaşıyorduk. Yanıma geldi, "ne olacak bu iş" dedi. Yatacak yer yok. Yürüye yürüye Gülhane Parkı'na gittik, orda yattık. Çok iyi bir arkadaştı. O da ameliyat oldu sonra...

O da ailesinden kaçıyordu. Kurtuluş'ta oturuyordu, Taksim'de. Okuyordu. Gündüzleri buluşuyordum onla. Birahaneler vardı: Bacanak vardı, Orman birahanesi, Şadırvan vardı. Çiçek Pasajı eskiden beri vardı... Oralara giderdik. Orda takılırdık laçolarla...

Ben Beyoğlu'na bile bile gittim. Zaten cezaevinde tanışmıştım bir tane arkadaş. O revirde çalışıyordu. Revirde meydancıydı. O da lubunyaydı. O zaman lubunya fazla olmadığından revire veriyorlardı. O zaman benim başımdan olay geçince ona söyledim. Akşam sayımda söyledim. Beni revire attılar. Uzun hikâye, dayaklar falan filan...

Onun yanına gittim. Kapımız kapanıyordu bizim. Bildiğiniz hasta koğuşu... Hastalıklı insanlar ordaydı. Orda tanıştım. Hiç unutmam adı Eymen, vurdular onu sonradan. Duvara yazardı. Nakka*, Madilik falan... Meydancı ya, kapının arkasından sakladığı yemekleri etleri falan gelir, bana verirdi. Lubuncayı o öğretti. Bana, bunları ezberle, derdi.

Benimki sübyan koğuşuydu, onun ki revir koğuşu. Şimdi tek tek atıyorlar, o zaman öyle bir şey yoktu. Varsa ya revire veriyorlardı ya da

* Nakka: Lubuncada 'Yok' anlamına gelir.

normal koğuşa veriyorlardı. Benden iki yaş büyüktü. Önce o çıktı cezaevinden. Sonra dışarıda buluştuk. Beraber çarklara* mı çıkmadık, ooo... İlk benim adımı o koydu... Zaten bizim Tarlabası'nda bir kuaförümüz vardı: Sema... Bütün lubunyalar oraya giderdi. Tarlabası'nda ev tutmuştuk... Üç katlı her katta birimiz oturuyorduk.

Sonra Eymen öldürüldü, evinde boğazı kesilerek. Telefon kablosuyla boğmuşlar, gırtlığını bıçakla kesmişler. Maçka'da evi vardı. Evinde ölü bulundu. Ben Ülker Sokak'ta oturuyordum o zaman, 87 ya da 88 olmalı...

Polis şiddeti, benim gördüğüm kadarıyla 95'lere kadar devam etti. Tünel'de oturuyordum, ameliyatımı olduktan sonra, 82-83'te Ülker Sokağa geçtim. İzmir'e taşınıncaya kadar da orda yaşadım. Öncesinde bir sene de Kadıköy'de oturmuştum. Çoğu arkadaşım oraya geçmişti, rahattı, ben de Ülker'e geçtim. Pürtelaş Sokak... Orası çok güzeldi. Hiç unutamayacağım yerlerden biri orasıdır. Bütün arkadaşlar bir aradaydık. Doğan Karakaplan gelene kadar. Ondan sonra hepimizin hayatı birden değişti.

Doğan Karakaplan geldikten sonra, hiç unutmam, ben bir çocukla yaşıyordum. Oturuyorum, o da karşımda oturuyor. Kapıyı kırıp geldiler. İkimizi de aldılar. Dedim ki, "benim yaşadığım insan". Dediler ki, "böyle bir şey olmaz". Çocuğu da aldılar. Ertesi güne imtihanı da vardı. Diğer arkadaşlarımı da aldılar, 100

* Çarka çıkmak: Sokakta dolaşıp müşteri bulmak.

tane belki polis geldi. Arkadaşlarımdan birinin karakolda göğsü patlamıştı. Dayak yedik. Hapa başladım. Mecburen. O dayağı, acıyı çekmek için kullandım...

Fotoğraf Albümü

Fotoğraf Albümü
221

Fotoğraf Albümü
225

Fotoğraf Albümü
229

Fotoğraf Albümü
231

80'lerde Lubunya Olmak

Foto: Hakan
Fot. ve Çizim

Fotoğraf Albümü

Fotoğraf Albümü

Fotoğraf Albümü

80'lerde Lubunya Olmak

 Siyah Pembe Üçgen İzmir